Dragi cititorule, îţi urez bun-venit în lumea nesfârşită a poveştilor de dragoste. Este o mare plăcere pentru noi să-ţi prezentăm minunatele colecţii ale Editurii ALCRIS.

Plin de voie bună, fericire şi iubire, fiecare roman al colecţiilor străluceşte cu toată forţa pasiunii şi a emoţiilor pe care le aştepţi cel mai mult de la un roman de dragoste.

Disponibile la preţuri rezonabile, aceste cărţi au o valoare deosebită şi îşi pot găsi repede un loc în colecţia de romane de dragoste.

Sunt poveşti de iubire pe care le vei citi şi le vei reciti, sunt poveşti pe care le vei avea aproape de sufletul tău pentru totdeauna.

Editor: Aurelian Micu Lector: Angela Vasile Tehnoredactor: Ana Croitoru Coperta: Andy

Acest roman a fost tipărit pentru prima dată în limba engleză sub titlul: YOURS FOR ETERNITY.

e by Janet Whitehead, 1998

Traducere şi adaptare în limba română de ILEANA JITARU

Toate drepturile asupra acestui roman aparţin Editurii ALCRIS.

ISBN 973 – 9405 – 86-x

Colecţia „EL şi EA”.

JANET WHITEHEAD

Goana după aur

ALCRIS

Această pagină vă aparţine în proporţie de 70%.

Aşteptăm părerile dumneavoastră despre cărţile editate de noi cât şi alte observaţii şi propuneri.

Cele mai bune scrisori vor fi publicate.

Editura

Capitolul 1

Cu o scrisoare în mână, pierdut în amintireile lui, Louis Winslow şedea în biroul său, indiferent la zgomotele care ajungeau până la el de pe culoar.

— Vă rog! Trebuie neapărat să mă ajutaţi…

Trezit brusc din visare, el ridică privirea. În faţa lui se afla Martin Klousky, unul dintre studenţii săi, printre cei

mai neserioşi, cu un aer îngrijorat. În alte împrejurări, i-ar fi adresat o remarcă mai caustică dar nu şi astăzi…

— Cu ce te pot ajuta, Martin?

Tânărul se porni imediat să-i dea o lungă explicaţie, invocând tot soiul de pretexte pentru a-şi justifica rezultatele proaste.

— De fapt, eu ce îţi predau? îl întrebă Louis după ce-l ascultă liniştit până la capăt.

Băiatul se grăbi să răspundă:

— Istoria. Mai exact, studiul dezvoltării culturii occidentale…

— Ai citit cartea?

— Care, domnule?

— Cea pe care trebuia să ţi-o procuri la începutul trimestrului. Ai cumpărat-o?

— Da, bineînţeles, domnule.

— Şi ce-ai reţinut din ea?

— Că istoria se repetă?

Se vedea bine că nici nu deschisese cartea.

— Înţeleg! comentă Louis cu un zâmbet sarcastic. Bine… dacă vrei să treci proba, va trebui să te pui pe treabă. O să-mi ilustrezi spusele tale prin şase exemple la care vei analiza aspectele politice şi economice. În felul acesta, cel puţin, o să înveţi ceva… Crede-mă, Martin, este cel mai uşor să înveţi regulat, cum fac toţi ceilalţi, decât să aştepţi sfârşitul semestrului ca să implori mila profesorului. Unii dintre colegii mei nu sunt la fel de indulgenţi ca mine.

Expresia de pe faţa lui Martin încremeni.

— Dumneavoastră numiţi asta indulgenţă?

— Încerc să fiu drept.

Băiatul se îndreptă, bombănind, spre uşă.

— Poftim? întrebă Louis pe un ton prefăcut curios.

— Ziceam că o să vă predau lucrarea.

— Înainte de data examenului… De fapt, va trebui să dai şi examenul. Este o nimica toată.

— De ce?

— Pur şi simplu din conştiinciozitate.

Martin îl privi îndelung în tăcere înainte de a părăsi încăperea.

Rămas singur, Louis oftă profund. În adâncul memoriei, îşi auzea parcă propria voce strigând cu furie: „Nu este drept!” omului a cărui scrisoare o ţinea încă în mână.

— Ştii, fiule, pe pământ rareori lucrurile sunt echitabile.

Fiule. În ciuda faptului că nu exista nicio legătură de rudenie între ei, îl tratase întotdeauna ca pe propriul lui fiu.

Cineva bătu timid în uşă şi o studentă îşi băgă capul prin deschizătură.

— O clipă, te rog, Rebecca. Eu…

Fata închise imediat uşa. Câţi or fi aşteptând încă afară? De câteva zile încoace, toţi veneau la el cu câte o problemă. Poate că programul lui fusese prea greu în acest an?

Îi plăcea să predea la Montclair Collège, această mică universitate particulară cu opt sute de studenţi, ascunsă **într-**o vale liniştită din California de Nord. În plus, îl plăteau bine.

Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-şi schimbe ritmul de viaţă. Şi totuşi, dacă făcea ceea ce i se cerea în acest mesaj…

Se revăzu în minte copil. Rebel, având în preajma lui un tată care se acoperea în mod regulat de ruşine şi se dezinteresa total de el.

Patrick McHenry îl ajutase. Conştient de chinurile emoţionale şi fizice pe care le îndura băiatul de unsprezece ani, el a intervenit. Fără el, cine ştie…

Louis aruncă o privire circulară prin încăperea plină de cărţi înşirate pe rafturi înguste. Privirea i se opri pe teancul de lucrări ale studenţilor care se adunaseră pe biroul lui.

Dacă ar fi continuat să crească în mediul acela, lipsit de afecţiune, cu siguranţă că ar fi sfârşit în puşcărie. Dar, mulţumită lui Patrick, totul se schimbase. Lui îi datora

toate reuşitele lui ulterioare…

În decursul anilor, nu încetaseră niciodată să-şi scrie. Louis îi povestea proiectele lui, visele lui. Patrick îi vorbea despre minusculul sat al căutătorilor de aur al cărui şerif era el de vreo patruzeci de ani încoace. Părea să fie fericit la Amador Springs.

Amador Springs… Louis se înfioră doar la simpla evocare a acestui nume. Fugise din acel loc, întorsese spatele trecutului pentru a-şi reface viaţa. Voia din tot sufletul să uite… Şi acum, iată… De ce trebuia să primească această scrisoare?

Privi din nou foaia de hârtie. Cuvintele continuau să fie aici, în faţa lui, neschimbate… Patrick avea nevoie de el. Pentru prima oară, îi cerea ajutorul.

Cuprins de un sentiment de panică, Louis îşi trecu mâna prin părul brun. Când îşi puse braţul pe marginea fotoliului, observă că mâna îi tremura.

Şi dacă ar invoca scuza călătoriei în Grecia împreună cu Myriam? Myriam, fata aceasta atât de independentă cu care el întreţinea relaţii amoroase episodice dar plăcute… De doi ani tot planificau această călătorie în ţara filosofiei şi istoriei clasice, specialităţile lor propriu-zise. Dar întotdeauna se ivise câte o problemă în ultima clipă. Cum va reacţiona ea la acest nou obstacol dacă el se hotăra să plece la Amador Springs?

Se auzi din nou o bătaie în uşă. Încuie scrisoarea în sertarul de sus al biroului său şi o invită înăuntru pe studenta care aşteptase atâta. O ascultă însă foarte distrat, incapabil să-şi alunge din minte chemarea în ajutor a prietenului său.

Hotărârea lui era luată. Nu putea să refuze să-l ajute.

Capitolul 2

— Chiar că nu mai înţeleg nimic.

Linda Conway întorcea harta în toate sensurile, încercând să urmărească indicaţiile scrise pe o bucată de hârtie. Dar în zadar…

— Acum ar trebui să ajung la şoseaua asta…

Aproape gata să plângă, simţea cum o cuprinde

panica. Inspiră profund încercând să se calmeze. La urma urmei, nu se afla în deşertul australian sau în mijlocul Amazoniei, ci în California, la doi paşi de civilizaţie, în ţinutul căutătorilor de aur… Numai că, iată instrucţiunile pe care le avea nu corespundeau deloc. Se rătăcise. În locul salvării sperate, intra **într-**un nou coşmar.

Îşi privi sora adormită pe bancheta din spate. Părul blond îi încadra faţa cu o expresie speriată chiar şi în somn. Cuprinsă brusc de un sentiment de vinovăţie, îşi întoarse capul. Melanie conta pe ea, iar ea nu trebuia să**-**i trădeze încrederea.

Dacă Linda va găsi această compasiune, aurul pe care ele îl vor descoperi le va rezolva toate problemele. Aşadar nu era cazul să se neliniştească… Trebuia să rămână calmă. Probabil că doar se încurcase puţin pe hartă.

Închise o clipă ochii pentru a**-**şi alunga lacrimile care**-**i tulburau vederea, apoi porni din nou motorul şi demară.

*

* * *

Puţin mai târziu, ajunseră la destinaţie. Linda îşi scutură cu blândeţe sora ca **s-**o trezească.

— Ce… ce **s-**a întâmplat? Am ajuns?

— Aşa cred.

Orbită de soarele dimineţii, tânăra clipi des şi îşi dădu părul pe spate.

— Eşti sigură? întrebă ea privind peisajul neospitalier.

— Nu chiar.

Linda deschise portiera şi ieşi, urmată de Melanie.

— Cred că este exact acolo, dedesubt, zise Linda.

În spatele tufişurilor, al stâncilor şi copacilor, se auzea susurul apei.

— Linda, eu nu sunt prea sigură…

— Nu**-**ţi face griji, totul o să fie bine.

Nici gând să cedeze panicii! Oricum, nu aveau de ales.

— Hai, vino.

O luă pe o potecă îngustă, dând la o parte mărăcinii ce i se agăţau de blugi. După o scurtă ezitare, Melanie se luă după ea.

Câteva clipe mai târziu, spre marea ei uşurare, Linda descoperi reperul care trebuie să fi indicat concesiunea unchiului lor: un stejar înalt, cu trunchiul despicat şi foarte noduros. Se afla în vârful unui taluz ce mărginea un mic canion prin care curgea pârâul. De cealaltă parte se înălţa malul abrupt. Ajunseseră!

Pârâul, îngust în acest loc, curgea pe un pat de pietriş, mărginit de enorme blocuri de stâncă albite de soare. Ceva mai jos, făcea un cot apoi dispărea după stânci. Dar locul nu era pustiu: din**tr-**o cabană ieşi un bărbat care se duse lângă un altul, bărbos, îngenuncheat pe mal.

Înalţi, solizi, musculoşi, erau îmbrăcaţi amândoi cu haine uzate de lucru. Bărbosul se ridică. Ţinea în mână două farfurii şi un vas pe care tocmai le spălase.

— Cine… începu Melanie pe un ton speriat.

Linda n-o lăsă să-şi termine întrebarea.

— Nu ştiu.

O adiere uşoară aducea până la ele râsete şi frânturi de cuvinte pe care nu le înţelegeau.

— Ai spus că nu eşti sigură…

— Da, dar acest copac mi-a spulberat orice urmă de îndoială; el corespunde exact descrierii.

Îi întinse foaia de hârtie surorii sale.

— Te cred, răspunse Melanie fără să arunce măcar o privire. Dar atunci cine sunt aceşti oameni?

— O să aflăm curând.

— Cum?

— **Întrebându-**i.

— Dar mi se par cam…

— Neciopliţi, este adevărat.

— Poate că e pe undeva o greşeală… Poate că această concesiune nu era a unchiului Roger, sau poate că a dat-o altcuiva…

— Sst! Privesc încoace.

Ele se ascunseră mai bine după tufişuri. Trecură câteva secunde în linişte, apoi cei doi indivizi reîncepură să vorbească.

— Vreau să mă întorc acasă, Linda. Locul ăsta nu-mi place.

Linda îşi trecu o mână prin păr. Nu putea să se întoarcă… nu acum.

— Linişteşte-te. Lasă-mă să mă gândesc, Melanie!

Văzând însă expresia înspăimântată de pe faţa surorii sale, continuă pe un ton mai blând:

— Ai dreptate, probabil că există pe undeva o greşeală, dar ei sunt cei ce se înşală. Terenul acesta aparţine unchiului nostru. Sunt sigură.

Îşi adună tot curajul înainte să iasă din umbra copacului.

— Rămâi aici, îi ordonă ea Melaniei.

Făcu câţiva paşi în faţă mai înainte ca bărbaţii să ridice capetele. îi văzu crispâ**ndu-**se imediat dar continuă să înainteze, fără ca totuşi să treacă dincolo de pârâu.

— Bună ziua, le zise ea.

Niciun răspuns.

— Aş avea nevoie de ajutor, domnilor.

Încremeniţi, fără să scoată o vorbă, ei o priveau fix.

Linda se opri pe mal.

— Caut concesiunea lui Roger Conway. Aţi putea să-mi daţi nişte informaţii?

— N-am auzit niciodată de el, declară până la urmă unul dintre ei.

— Totuşi a locuit aici mai bine de douăzeci de ani. Cu siguranţă că…

— N-am auzit de el, repetă omul.

Ea îşi strecură degetele în buzunarele de la spate ale blugilor şi, cu vârful cizmei, rostogoli o piatră.

— Am nişte indicii… şi ele m-au condus aici.

— Atunci sunt nişte indicii false, bombăni bărbostul.

Celălalt îi făcu un uşor semn cu mâna ca să tacă, apoi îi adresă Lindei un zâmbet larg.

— Există pe undeva vreo problemă. Noi lucrăm aici de vreo doi ani. Locul acesta ne aparţine… Poate că vi **s-**au dat explicaţii greşite.

— Se poate, admise Linda. Totuşi copacul acesta…

Arătă cu degetul spre stejarul despicat.

Cel mai amabil dintre ei izbucni în râs.

— O să găsiţi copaci din ăştia peste tot pe aici. Insectele pătrund în trunchiuri când acestea sunt tinere şi până la urmă îl macină până se despică. Continuaţi să căutaţi. Nu-i aici locul.

Linda îşi încruntă sprâncenele.

— Şi nici nu l-aţi cunoscut pe unchiul meu?

— Nu, don’şoară.

Ea ridică din umeri.

— Bine… îmi pare rău că v-am deranjat.

Ezită o clipă înainte să întrebe:

— Credeţi că ar putea cineva de pe aici să-mi dea nişte informaţii?

— Scuzaţi-mă, don’şoară. Dar eu şi colegul meu nu suntem prea sociabili, nu cunoaştem pe nimeni.

Linda urcă taluzul. Când se întoarse, văzu că bărbosul continua **s-**o privească.

— Ce-o să facem? întrebă Melanie îndreptâ**ndu-**se spre maşină.

— E un orăşel nu departe de aici. O să găsim pe cineva care o să-şi amintească cu siguranţă de unchiul Roger. În ciuda obiceiurilor lui de urs solitar, trebuie să se fi dus din când în când să se aprovizioneze…

— Tata spunea întotdeauna despre el că nu este în toate minţile.

— Ascultă, dacă el n-ar fi venit aici, nu ne-ar fi lăsat acum această concesiune şi…

Melanie îşi muşcă buzele şi se aşeză pe scaunul din faţă.

— Probabil că ne-a transmis şi nouă sâmburele de nebunie, murmură ea.

Pentru prima oară de luni de zile, părea relaxată. Linda zâmbi. Acest voiaj în California se dovedea deja a fi

benefic chiar dacă, deocamdată, lucrurile decurgeau mai degrabă prost.

*

* * *

Amador Springs era o localitate minusculă. Probabil prosperă pe vremea goanei după aur, se afla acum prea departe de circuitele turistice pentru a atrage vizitatori.

Linda parcă în faţa singurei staţii de benzină.

Dinăuntru ieşi un bătrânel târâ**ndu-**şi picioarele.

— Plinul? întrebă el.

Linda încuviinţă din cap şi ieşi din maşină.

— Frumoasă zi, începu omul în timp ce desfăcea buşonul rezervorului.

— Da.

— Sunteţi în trecere?

— De fapt, nu. Eu şi cu sora mea tocmai am moştenit concesiunea unchiului nostru. Se numea Roger Conway.

Bătrânul se întoarse spre ea.

— Roger? Sunteţi rude cu el?

Eadădu din cap.

— Îl cunoşteaţi?

— Bineînţeles. Este îngrozitor ce i **s-**a întâmplat. Dar sunt atâtea accidente… Totuşi…

Se opri brusc. Intrigată, Linda insistă:

— Totuşi?

— Nimic.

Închise rezervorul şi se îndreptă spre faţa maşinii ca să**-**i spele parbrizul.

— Vreţi să vă verific uleiul?

— Desigur.

Linda îl urmă.

— Aşa cum v**-**am spus, am venit să intrăm în posesia terenului… dar nu l**-**am găsit. Ştiţi cumva unde este?

— Evident… Nivelul uleiului este bun, o anunţă el închizând capota.

— Mi **s-**au dat câteva indicaţii, dar nu ştiu dacă ele sunt exacte. Aţi putea să aruncaţi o privire?

— Ia să văd.

Prin geamul deschis al portierei, Linda luă hârtia.

Omul o luă în mâinile lui noduroase şi o studie câteva clipe, înainte de a i-o înapoia.

— Este corect. Trebuie să urcaţi de-a lungul râului câţiva kilometri, treceţi două dealuri, traversaţi pe un pod îngust... şi după aceea o luaţi pe primul drum la dreapta.

Dacă nu cumva ele greşiseră pe undeva, atunci era chiar drumul pe care-l urmaseră. Linda se încruntă şi se aşeză la volan.

— Mulţumesc.

Bătrânul se apropie, dornic să afle mai multe.

— Aşadar o să exploataţi concesiunea lui Roger?

— Da.

— După cât se spune, există aur acolo.

— Nu ştiu.

El o privi, oarecum amuzat.

— Ei, vă doresc noroc! zise bătrânul, îndepărtâ**ndu-**se de maşină ca **s-**o lase să plece.

— De ce i-ai răspuns atât de evaziv? o întrebă Melanie după ce plecară de la benzinărie. Sigur că există aur acolo. Doar ne-a confirmat avocatul acest lucru.

— Nu-i cazul să strigăm asta în gura mare.

— Da, fireşte...

— Oricum, nu **s-**a lăsat păcălit.

— Cine?

— Bătrânul. Nu i-ai văzut zâmbetul? Dar noi încă habar nu avem cât aur se găseşte acolo... şi totuşi ne mai rămâne să-l şi descoperim.

— Ce? Amplasamentul?

— Nu, aurul! El nu izvorăşte singur din pământ!

Linda regretă imediat agresivitatea răspunsului său. Era însă prea târziu. Melanie tăcuse, închisă din nou în sine.

*

* * *

Indicaţiile bătrânului de la benzinărie le duseră până la luminişul izolat unde îşi trăseseră maşina prima oară.

— Deci aici era, murmură Melanie.

— Aşa **s-**ar zice.

— Păi atunci, cine sunt cei doi bărbaţi?

Fără să-i răspundă, Linda porni prin tufişuri. Tocmai ajungeau la stejar când Melanie rupse tăcerea.

— De data asta, n-am să mă mai ascund. îi vom înfrunta împreună.

Intruşii mai era încă aici. Ţipătul uşor de spaimă pe care Melanie încercă să şi-l înăbuşe fu de ajuns ca să le atragă atenţia. Unul dintre ei ridică spre ele capul şi îşi preveni partenerul care scoase imediat un revolver de sub cămaşă.

La vederea armei, Linda simţi că i se opreşte inima. Ce să facă? Să fugă, să rămână nemişcate, sau să se arunce la pământ ca-n filme?

— Aşadar, v-aţi întors, mormăi bărbostul. Şi chiar cu încă o prietenă!

Lindei nu-i plăcea deloc felul lui de a vorbi. De ce naiba se băgase ea **într-**o asemenea încurcătură? De parcă recentele lor necazuri n-ar fi fost de ajuns…

— Da, îi răspunse ea. Şi poliţia e prin apropiere.

— Perfect.

Era evident că nu reuşise să-i impresioneze.

— Vă aflaţi pe terenul nostru, domnilor.

— Ah, da?

— Fără nicio îndoială.

Bărbatul schiţă un zâmbet.

— N-aţi auzit niciodată vorbi**ndu-**se despre dreptul primului venit?

Melanie o apucă pe Linda de braţ. Ca fascinată de cei doi indivizi, nu-şi putea lua ochii de la ei.

— Să plecăm de aici, Linda, murmură ea. E inutil să…

Individul îndreptă pistolul spre ele.

— Ce ziceţi, ştiu să mă folosesc de el? întrebă acesta.

— Probabil, bolborosi Linda.

El ţinti şi trase. Un nor de prai se ridică din pietrişul de la picioarele lor. Înspăimântate, cele două fete tresăriră.

Bărbatul ridică încă o dată arma, dar de data asta în direcţia lor.

— Vi **s-**a spus deja să plecaţi de aici, mormăi el. Şi **n-**o să vă mai repet. Ori o ştergeţi imediat, ori următoarele două gloanţe sunt pentru voi.

Melanie începu să plângă. Linda o luă de mână şi începu să se retragă.

— Hai, căraţi**-**vă! le ordonă individul.

Când ele se repeziră între tufişuri, cei doi bărbaţi izbucniră **într-**un râs grosolan.

*

* * *

Gâfâind, Linda porni motorul. Fără să mai piardă timpul cu întorsul, ajunse pe şosea mergând cu spatele, după care o porni imediat spre oraş.

Dumnezeule! Fuseseră ameninţate cu o armă! **S-**a tras asupra lor! Cum va reacţiona Melanie la o asemenea încercare?

Se întoarse spre sora ei şi i se păru că este lividă… mai palidă chiar decât în ultima vreme.

— Crezi că ne vor urmări? întrebă Melanie cu o voce tremurată.

— Cum să ne urmărească? N**-**am văzut pe acolo niciun vehicul.

— Nici eu, dar…

Linda acceleră, furioasă că trebuise să treacă prin**tr-**o astfel de situaţie. Dacă nu exista comisariat în oraş, va merge mai departe… până la Sacramento dacă va fi nevoie. Acum va trebui să reacţioneze… Gata cu prostiile. Când se gândea că, din vina ei, **s-**ar putea să piardă ferma familiei… din cauza neglijenţei ei.

Nu, inutil să tot regrete eşecurile trecutului… Oricum, nu va putea schimba nimic. Dar acum, dimpotrivă, n**-**o să se lase păcălită! Ele moşteniseră această concesiune. Unchiul lor o exploatase prea multă vreme pentru ca ele **s-**o abandoneze acum fără luptă.

Dădu din cap, îngândurată, şi îşi privi sora mai mică, pe Melanie, atât de delicată şi fragilă, pe care ea o proteja dintotdeauna.

Deocamdată, trebuia neapărat să**-**i găsească un loc

unde să se odihnească. Era deja epuizată.

*

* * *

Se opriră la aceeaşi benzinărie. Când le zări, bătrânul îşi încruntă sprâncenele.

— Parcă aţi mai fost pe-aici…

Linda îl întrerupse.

Există vreun poliţist în oraş?

— Vi **s-**a întâmplat ceva? întrebă el, intrigat.

Linda nu-i luă în seamă întrebarea.

— Unde pot găsi vreun reprezentant al ordinii?

El ridică uşor braţul, arătâ**ndu-**le direcţia.

— Acolo.

După ce-i mulţumi scurt, Linda demară în trombă şi trase în faţa locului indicat.

— Vrei să mă aştepţi aici? îi propuse ea Melaniei.

— Nu.

Deschise apoi portiera cu un gest nervos. De ce oare se înverşuna astfel soarta împotriva lor?

Urmată de sora ei, Linda intră în biroul şerifului. Încăperea mică, ocupată de două mese de lucru şi o celulă minusculă, părea să fi ieşit din**tr-**un film prost, la fel ca şi cei trei bărbaţi aflaţi înăuntru.

Cel mai bătrân, cu părul alb, cu barba stufoasă şi burtă mare, să fi avut vreo şaizeci de ani.

Un altul, blond, de talie mijlocie, şi el un pic cam gras, purta o mustaţă mică.

Al treilea, înalt, brunet şi suplu, avea ochii de culoare închisă, pomeţi înalţi, nasul şi gura frumos conturate.

— Care dintre voi este şeriful? întrebă Linda.

Surprinşi de intrarea celor două fete, toţi trei se ridicaseră în picioare. Cel mai vârstnic schiţă o mişcare.

— Eu sunt. Ce-aţi păţit?

— Sora mea şi cu mine am venit să ne luăm în privime concesiunea primită moştenire. Dar am găsit acolo doi indivizi care pretind că proprietatea este a lor. Ne-au ameninţat şi chiar au tras asupra noastră.

— Sunteţi sigure că eraţi pe terenul vostru?

— Da.

Cu un zâmbet binevoitor pe buze, el se sprijini cu nonşalanţă de birou.

— Ştiţi, aici este foarte uşor să te înşeli. N-ar fi pentru prima oară.

— Nu, zise Linda. Nu este vorba de nicio greşeală.

Nu-i plăcea felul lui de a minimaliza problema.

— Aţi mai fost pe-aici? le întrebă el.

— Nu.

— Atunci cum puteţi fi atât de sigure?

— Avem indicaţii… aparent exacte, din moment ce şi bătrânul de la benzinărie le-a confirmat. El îl cunoştea foarte bine pe unchiul nostru şi…

Blondul izbucni în râs.

— Asta explică totul!

Zâmbetul bătrânului se lărgi.

— Posibil! Bietul Jason crede că el ştie totul, dar i se întâmplă foarte des să se înşele.

— Nu şi de data asta, replică Linda, cu dinţii strânşi. Şi chiar dacă ar fi aşa, indivizii aceia au tras asupra noastră.

Şeriful dădu din cap.

— Ştiţi, aici prospectorii au obiceiul să-şi apere bunurile. Nu le plac deloc străinii.

— Dar terenul acela ne aparţine!

Cel mai înalt dintre cei trei îşi împinse scaunul la perete.

— Poate că ele au dreptate, Patrick, zise el. Nu ne costă nimic să mergem să aruncăm o privire.

— Şi eu aveam de gând să facem asta. Dar tu ar trebui să ştii că oamenii de pe aici trag repede cu arma, Louis.

— Avem acte care dovedesc drepturile noastre, interveni dintr-odată şi Melanie. Ele vă pot arăta situaţia exactă…

Se întoarseră cu toţii spre ea. Linda îi aruncă Melaniei o privire recunoscătoare… De ce nu se gândise ea mai devreme la lucrul ăsta?

— Aşa este. Sora mea are dreptate.

Melanie scoase documentele din geantă.

— Iată-le, zise ea. Puteţi să le citiţi…

De îndată ce le consultă, Patrick îşi încruntă sprâncenele.

— Sunteţi rudele lui Roger Conway?

— Credeam că v-am spus deja, răspunse Linda.

— Trebuie să fie o neînţelegere. Louis, Roland, o să le însoţiţi pe domnişoarele astea până acolo, să vedeţi un pic ce se întâmplă.

— Ne-au ocupat concesiunea, zise Linda.

Blondul zâmbi ironic.

— Vino, Louis. O să pornim la vânătoare de răufăcători.

Era evident că el nu le lua deloc în serios… ca şi şeriful, de altfel. Dar Louis, cel mai înalt, părea mai puţin sceptic. De aceea, lui îi făcu Linda un semn uşor cu capul.

Capitolul 3

Linda şi Melanie merseră în urma jeepului marcat cu însemnele şerifului până la concesiune. Precedate de poliţişti, ele traversară din nou tufişurile. Vederea uniformelor îi va pune cu siguranţă pe gânduri pe intruşi. Nu era cazul să se mai vadă o dată ameninţate cu arma…

Se opriră la marginea luminişului, atenţi la cel mai mic zgomot… dar numai susurul apei şi cântecul păsărelelor tulburau liniştea.

— Aici este? întrebă cel mai înalt dintre poliţişti.

— Da, murmură Linda.

Cei doi bărbaţi trecură pârâul pe o punte îngustă.

— E cineva pe-aici? strigă unul dintre ei.

Niciun răspuns…

Blondul intră în cabană şi ieşi aproape imediat.

— Nimeni, declară el.

Îşi mai continuară o vreme investigaţiile înainte să se întoarcă la cele două tinere.

— Vă asigur că erau aici! zise Linda.

Blondul spuse zeflemitor:

— Atunci, **s**-ar zice c-au plecat.

Louis nu-i luă în seamă sarcasmul şi spuse:

— Probabil că **s-**au speriat şi au fugit.

Se întoarse cu faţa spre râu.

— Aveţi de gând să prospectaţi aici?

Linda se crispă, furioasă de întorsătura pe care o luau evenimentele. Se acoperise de ridicol… Hotărât lucru, acţiunea lor începea prost.

— Da, răspunse ea.

— Ştiţi cum trebuie să faceţi?

— Puţin.

Cu ochii micşoraţi, el insistă:

— Aţi mai făcut aşa ceva vreodată?

Ah, nu! N-o să se lase impresionată. La urma urmei, nu le datora nicio explicaţie. Ei nu-şi făcuseră decât datoria de reprezentanţi ai ordinii. Fără să-i mai răspundă la întrebare, ea îi întinse mâna.

— Mulţumesc pentru ajutor. Îmi pare rău că v-am făcut să vă pierdeţi timpul.

El continua **s-**o fixeze.

— Şi dacă se întorc?

Nu-i răspunse nici de data asta. Linda simţea neliniştea crescândă a Melaniei care stătea lipită de ea.

— Există o pensiune familială în oraş, adăugă el. Este curată şi nu-i prea scumpă.

— Asta vă pot garanta şi eu, afirmă blondul Roland. Şi în plus se mănâncă bine. Nevasta patronului găteşte minunat.

— Vă puteţi instala acolo până ce va fi îndepărtat orice pericol, încheie Louis.

Aveau dreptate… dar în starea actuală a finanţelor, imposibil să-şi permită o asemenea cheltuială.

— Vă mulţumim, dar vom rămâne aici. Oricum, se vede că i-am pus pe fugă.

— Nu-i prea confortabil.

— Nu face nimic.

Poliţistul brunet ridică din umeri.

— Dacă aşa vreţi voi…

Celălalt îşi şterse palma de blugi înainte de a-i

întinde mâna Lindei.

— Eu mă numesc Roland Bams.

Îl arătă pe colegul lui cu un semn din cap.

— Iar el este Louis Winslow. Trebuie să-l scuzaţi. Vine din**tr-**un oraş mare… şi din cauza asta este mereu în alertă.

— Nu uita că am crescut aici, Roland.

— Viaţa în metropole perverteşte oamenii. După câţiva ani de stat acolo, nu mai ai încredere în nimeni şi în nimic.

— Unii indivizi nu merită încredere.

Zâmbetul lui Roland se topi.

— Este adevărat… dar nu trebuie să-i bagi pe toţi în aceeaşi oală. Bun, oricum n-o să discutăm acum despre asta. Cu tine, este inutil. La urma urmei, eu nu sunt decât un biet ţăran neşcolit. Eu n-am fost niciodată la facultate, şi nu există riscul să devin profesor.

Linda se încruntă. De ce o asemenea agresivitate? Ce aveau de împărţit oamenii ăştia?

Louis Winslow îşi aţinti ochii negri asupra colegului său. Fără să-şi mai dea osteneala să-i răspundă, se întoarse spre cele două surori.

— Măcar lăsaţi-ne să vă ajutăm să vă instalaţi. Aveţi de cărat bagaje?

Linda acceptă fără tragere de inimă, căci Melanie era istovită şi nu putea **s-**o ajute. Dacă ar face eforturi suplimentare, iar **s-**ar îmbolnăvi.

Cu trei drumuri la maşină rezolvară căratul bagajelor. Aveau atât de puţine lucruri… în decursul ultimelor luni, trebuiseră să vândă aproape totul. Nu le mai rămăseseră decât câteva lucruri de strică necesitate… şi ferma… deocamdată.

Cei doi bărbaţi nu păreau surprinşi. Credeau probabil că ele veniseră aici să se distreze câteva săptămâni… şi nu să încerce operaţiunea ultimei şanse.

— Pun pariu că va trebui să faceţi o curăţenie straşnică în cabană, zise Louis punând jos o cutie de carton plină cu lucruri.

— O să ne ocupăm de asta, răspunse Linda.

— Bărbaţii aceia trebuie **s-**o fi lăsat în dezordine.

— Aşadar, dumneata ne crezi?

— Bineînţeles.

— Nu este şi cazul partenerului dumitale.

Ea aruncă o privire înspre râu unde blondul tocmai o ajuta pe Melanie să treacă.

— Totul o să fie bine, declară Linda întorcâ**ndu-**se spre Louis. Nu**-**ţi face griji. Suntem obişnuite să ne descurcăm singure.

— Sora dumitale pare foarte obosită.

— A fost bolnavă.

— Viaţa pe o concesiune este grea. Aveţi de gând să rămâneţi mai multă vreme?

— Destul de multă.

Linda scoase din**tr-**unul din pachete detergenţi şi ustensile de bucătărie, când îl auzi înăbuşi**ndu-**şi un hohot de râs. Surprinsă, ridică privirea spre el.

— Cel puţin, se poate spune că nu plecaţi la drum fără nimic!

— Viaţa a avut grijă să ne înveţe să fim prevăzătoare.

Expresia îi deveni dintr-odată mai serioasă. Intrigat, el se pregătea **s-**o întrebe care**-**i cauza, când Roland Bams se apropie de ei şi**-**i dădu o palmă pe spate.

— Hai, Louis, nu crezi că ar trebui să ne întoarcem în oraş? Nu ne putem petrece ziua discutând cu fetele frumoase… Păcat!

Se vedea limpede că Louis nu-i aprecia familiaritatea, drept pentru care se îndepărtă uşor. Dar Roland părea să nu fi observat… sau poate doar se prefăcea?

Louis se adresă celor două tinere:

— Nu ezitaţi să faceţi apel la noi în caz de nevoie. Oricum, o să vă mai vizităm din când în când… doar ca să ne asigurăm că totul e**-**n regulă.

— Faceţi asta cu toţi căutătorii de aur? întrebă Linda.

Trecuse atâta timp de când nimeni nu se mai ocupase de ele.

Era greu acum să accepte oferta acestui om, să rupă

cu obişnuinţa singurătăţii ultimelor luni. Putea eventual să-i accepte ajutorul, dar nu şi protecţia.

— Încercăm să supraveghem ce se întâmplă, îi răspunse el, aşa cum a făc**ut-**o Patrick întotdeauna.

— Patrick? întrebă Melanie.

— Patrick McHenry, şeriful. Este un om cumsecade. Îşi ia foarte în serios îndatoririle.

Şi totuşi, nu dăduse o prea mare atenţie problemei lor. Dar Linda preferă să tacă din gură. Poate că la urma urmei ele îl luaseră prin surprindere… N-avusese timp să se dezmeticească.

— Iar alegerea este uşor de făcut între nişte domnişoare fermecătoare şi bătrânii noştri prospectori cu părul alb, adăugă Roland.

Linda şi Louis îl fulgerară cu privirea.

— Hai să mergem, murmură Louis nerăbdător.

— La revedere şi vă mulţumim! le strigă Melanie.

Cei doi bărbaţi le făcură semn cu mâna. Dar Linda nu le răspunse. Îşi dorea din tot sufletul să nu mai aibă niciodată de-a face cu ei.

Melanie îi privi îndepărtâ**ndu-**se, apoi se întoarse spre sora ei.

— A fost drăguţ din partea lor să ne ajute.

Linda dădu din cap.

— Nu-ţi plac ăştia doi, Linda?

— Nu în mod deosebit.

— Crezi că intruşii se vor întoarce?

— Sper că nu.

Linda ridică în braţe o cutie de carton. Cu cât va începe mai repede curăţenia, cu atât mai curând se vor putea instala.

Melanie o urmă înăuntrul adăpostului. Abia intrată, se înfioră poate din cauza diferenţei de temperatură faţă de exterior… sau din cauza murdăriei şi dezordinii ce domnea în încăperea întunecoasă? Pe jos era plin de gunoaie, de unelte cu forme bizare şi lăzi de toate mărimile care păreau să-şi reverse conţinutul.

Linda oftă.

— Ce-o să facem dacă se întorc? întrebă Melanie cu o voce tremurată.

Linda putea să-i citească gândurile surorii sale mai mici. Ea dorea pur şi simplu să se întoarcă la ferma lor din Nevada, ca şi cum nimic nu **s-**ar fi întâmplat. Cuprinsă de milă, o strânse cu putere la piept.

— Totul o să fie bine. O să reuşim. Îţi promit.

— Dar…

— Nu există niciun „dar”. Trebuie să ne concentrăm asupra unicului nostru scop: să găsim cât mai mult aur… şi cât mai repede.

„Este ultima noastră speranţă”, fu gata să adauge, dar preferă să tacă. Ziua fusese şi aşa destul de obositoare. Inutil să-şi mai împovăreze sora cu grijile care o măcinau. Acum doar timpul, munca şi norocul puteau să le mai ajute.

Cu un zâmbet forţat pe buze, o strânse mai tare.

— Locul acesta nu-i chiar atât de îngrozitor pe cât pare. Când avocatul ne-a vorbit despre o cabană, eu mi-am imaginat o colibă. Dar, după cum vezi, este aproape un bungalov! După ce o să-l amenajăm, ne vom simţi foarte bine, ai să vezi.

Melanie îşi trase nasul şi clipi ca să-şi îndepărteze lacrimile care-i umpluseră ochii.

— Ai dreptate.

— Bun! Ce-ar fi să scoţi cafetiera şi să pregăteşti o cafea bună în timp ce eu… eu verific conţinutul cutiilor?

— Sunt atât de obosită…

Linda simţi că i se strânge inima, plină de afecţiune pentru sora ei.

— Nu-ţi face griji. Este normal, după o călătorie ca asta, dar îţi vei recăpăta forţele pe zi ce trece.

Din păcate nu era adevărat.

— **Ţi-**e foame? întrebă Melanie. Aş putea să fac nişte sandvişuri din ce-a mai rămas prin lada frigorifică.

— Bună idee.

Linda o privi îndepărtâ**ndu-**se, cu o licărire de disperare în adâncul privirii ei albastre.

*

* * *

Louis Winslow stătea în picioare la intrarea cimitirului dezafectat ascuns **într-**o fundătură la intrarea în Amador Springs. Din câte îşi putea el aduce aminte, întotdeauna acest loc fusese abandonat, năpădit de buruieni.

Copil fiind, venea adesea aici. Cel puţin aici nu exista nimeni care să-l judece.

Datele înscrise pe pietrele funerare îi treziseră curiozitatea, apoi pasiunea pentru istorie. Tot citind şi recitind numele săpate în piatră şi epitafurile, îşi construise încetul cu încetul o lumă imaginară în trecut.

Pentru el, acest loc fusese magic… asemeni unei ţări a minunilor unde tatăl său nu va veni niciodată, o ţară unde se putea refugia ca să scape de greutăţile vieţii.

De la întoarcerea lui în Amador Springs, totul parcă se înverşuna să-i reamintească faptul că era fiul lui Dan Winslow, rămas pururea tânăr şi vrednic de milă.

Închise o clipă ochii ca să-şi alunge durerea.

Deşi mai puţin populat acum, oraşul nu se schimbase totuşi. Avea aceleaşi clădiri cu faţadele din lemn şi piatră, era la fel de prăfuit, cu haitele lui de câini înfometaţi şi cu vitrinele pe care erau gravate numele proprietarilor.

Se gândi la Myriam, la vara pe care şi-ar fi put**ut-**o petrece împreună. Ce căuta el aici? De ce cedase cu atâta uşurinţă unei chemări din trecut?

„De ce? Fireşte, din cauza lui Patrick”, îi şopti conştiinţa.

Se plimbă printre prietenii tăcuţi din tinereţea lui. Patrick… Patrick pe care pentru prima dată îl simţise înspăimântat.

— Nu ştiu ce să fac, Louis. Oamenii sunt îngrijoraţi. Am auzit nişte vorbe… Ei… Ei zic că sunt prea bătrân, că ar trebui să demisionez. Dar nu pot, Louis, nu pot! Postul acesta de şerif este toată viaţa mea. Şi totuşi, se petrec nişte lucruri… nişte lucruri ciudate. Iar eu nu reuşesc să dezleg misterul. Am nevoie de cineva în care să am

încredere.

Tulburat de privirea lui imploratoare, Louis acceptase să-i fie adjunct.

„Cineva în care să pot avea încredere”. Cuvintele acestea încă îl urmăreau. Oare Patrick nu avea încredere în Roland Bams, adjunctul său? N-ar fi de mirare. Nici lui Louis nu-i prea plăcea omul acesta. Ceva în el îl deranja… Dar bătrânul lui prieten nu vrusese să-i spună nimic. Se mulţumise doar să-i recomande o vigilenţă cât mai mare.

Trebuia să-şi păstreze mintea limpede, să examineze problema din toate unghiurile ca să poată ajunge la o concluzie. Până atunci, aşa cum îl sfătuise Patrick, el va continua să pretindă că se afla aici pur şi simplu **într-**o vizită prelungită şi că profita de ea ca să-şi ajute prietenul.

La început, Roland Bams îl primise cu braţele deschise, dar nu lăsa să-i scape nicio ocazie pentru a-i adresa cuvinte sarcastice… Aşa cum se întâmplase şi când le ajutaseră pe cele două fete.

Cele două fete… două surori… atât de asemănătoare şi, în acelaşi timp, atât de deosebite. Una calmă şi blândă, cealaltă mai dură, mai agresivă.

Nişte bărbaţi trăseseră asupra lor. Nu era nimic excepţional în asta, **într-**o regiune în care oamenii aveau obiceiul să-şi apere bunurile reale sau imaginare. N-ar fi pentru prima oară când prospectorii încercau să ia în stăpânire o concesiune prin forţa armelor. Epitafurile de pe morminte erau mărturie a violenţei care domnise întotdeauna aici. Dar oare acest incident avea vreo legătură cu evenimentele din lunile trecute?

Îngândurat, cu sprâncenele încruntate, Louis se aşeză la volanul maşinii sale şi porni motorul înainte de a ieşi de pe drumul îngust. Profitase de pauza de prânz ca să facă o vizită la cimitir. Acum, trebuia să se ducă să-l schimbe pe Patrick. Slavă Domnului că Roland lipsea în după-amiaza asta. Nu i-ar fi plăcut să petreacă atâtea ore cu el în minuscula încăpere a poliţiei.

După nici cinci minute, ajunse în oraş. Parcă maşina, traversă trotuarul de lemn şi deschise uşa, gata să-i spună

o glumă prietenului său. Dar în birou se mai afla cineva. O femeie între două vârste, bine clădită, cu faţa încadrată de un păr brunet tuns scurt şi ondulat. Era lividă.

— Şi n-am să plec până ce nu-mi vei rezolva problema. Tatăl meu dispare şi se pare că nimănui nu-i pasă! Ce fel de şerif eşti atunci?

— O să facem tot posibilul, doamnă Armbruster. Dar se întâmplă destul de des ca un prospector să plece fără să anunţe pe nimeni. Nimeni nu-i obligă să-mi spună mie unde se duc şi ce fac. Oamenii de aici n-ar suporta asta. Sunt sigur că tatăl dumitale **s-**a dus undeva şi că în curând vei primi veşti de la el.

— Nu mi-a dat niciun semn până acum. Şi de obicei mă ţine la curent cu tot ce face, pentru că ştie că-mi fac griji pentru el.

— Sunt convins că totul se va sfârşi cu bine. Dar, ca să te mai linişteşti, doamnă Ambruster, adjuncţii mei şi cu mine vom face o mică anchetă.

— Ar fi mai bine să porniţi în căutarea lui.

Patrick se întoarse spre Louis.

— El este unul dintre adjuncţii mei, doamnă Armbruster. Este Louis Winslow.

Femeia îl măsură din cap până-n picioare, cu o privire furioasă, înainte de a i se adresa din nou şerifului.

— Nu uita: n-am să plec până ce nu veţi descoperi ceva. Vreau să mi-l găsiţi pe tata… şi repede!

Traversă încăperea cu un pas hotărât şi ieşi trântind uşa în urma ei.

Cu braţele încrucişate, Louis se sprijini de biroul din spatele lui.

— Necazuri? întrebă el.

Era evident că existau, dar ştia că, de bunăvoie, Patrick n-o să vorbească şi că putea să stea aşa ore întregi fără să spună nimic, închis în sine.

Patrick ridică privirea.

— **S-**ar putea. Ai auzit şi tu?

Louis încuviinţă din cap, apoi întrebă:

— După părerea ta, ce crezi că **s-**a întâmplat?

Patrick oftă.

— Numai Dumnezeu ştie. Poate că a plecat... sau...

— Crezi că povestea asta are vreo legătură cu celelalte?

— Nu-i exclus. Uneori mă întreb dacă totuşi n-ar fi mai bine să demisionez. Am impresia că nu mai sunt bun de nimic.

— Îţi interzic să mai spui asta şi chiar s-o gândeşti, îi replică Louis, cu inima strânsă de suferinţa prietenului său. Şi, de altfel, cine ţi-ar lua locul?

— Poate Roland?

— Şi crezi că el ar fi mai eficace?

Patrick ridică din umeri.

— Câte persoane au dispărut? întrebă Louis.

— Trei.

— Fără să anunţe pe nimeni.

— Da. Într-o bună zi, nu i-a mai văzut nimeni pe concesiunile lor. La început, nu ne-am îngrijorat.

— În trecut nu s-a mai întâmplat aşa ceva?

— Fireşte că s-a întâmplat.

— Dar aceia s-au întors cu toţii, nu-i aşa?

— Ştii bine că da.

— Atunci de ce să ne îngrijorăm? Poate să-ntorc.

Patrick îşi trecu mâna peste frunte.

— Am ca o presimţire, o intuiţie... Există ceva bizar în toată povestea asta.

— Dar femeia asta este o panicardă. A recunoscut-o chiar ea.

— Ea însă n-a auzit încă zvonurile...

Louis îşi încleştă maxilarele. *Zvonurile*. Erau atât de greu să stăpânit şi discreditau un om atât de uşor. Privirea i se îndreptă spre Patrick, singurul om care-l ajutase să-şi schimbe cursul vieţii.

Nimeni nu-i ceruse nimic. A salva un copil de la mizerie şi decădere nu intra în atribuţiile lui. Şi totuşi, el nu ezitase s-o facă. Oare locuitorii din Amador Springs uitaseră asta? Probabil că Patrick ajutase mai mult decât un copil în toţi aceşti ani.

Louis îşi mişcă braţul şi simţi insigna de şerif-adjunct prinsă de cămaşă. Nefiind nici jurist, nici membru al forţelor de ordine, avea impresia că uzurpă acest titlu. Şi totuşi, părea să fie singurul în stare să apere cauza prietenului său.

— La naiba cu zvonurile, Patrick! replică el sec.

Pe faţa albă a bătrânului şerif apăru un zâmbet.

— Parcă ne-am fi întors cu câţiva ani în urmă.

— Expresia ta preferată era „odinioară”.

— Astăzi n-o mai prea folosesc…

În colţul ochilor lui Patrick se formară mici riduri. În clipa asta părea din nou stăpân pe sine şi pe situaţie. Apoi, încet, zâmbetul i se şterse şi el se ridică.

— Bun, eu am să plec, fiule. E rândul tău. Cheamă-mă dacă se întâmplă ceva.

— De acord.

Louis îşi privi prietenul îndreptâ**ndu-**se spre uşă. Părea copleşit. Neîncrederea concetăţenilor săi trebuie să-i fi dat o lovitură teribilă. El trăise doar pentru Amador Springs. Şi apoi, acum când bătrâneţea se abătea asupra lui, iată că oraşul şi locuitorii săi îi întorceau spatele.

— O să se sfârşească totul cu bine! îi spuse Louis când Patrick tocmai trecea pragul.

Acesta se întoarse. Ezită o clipă, apoi răspunse:

— Fireşte, fireşte.

După care plecă, lăsând în urmă doar ecou vocii lui.

Capitolul 4

Trezită de cântecul păsărelelor şi de soarele care pătrundea printre scândurile cabanei, Linda aruncă o privire în jurul ei. Unde era?… Deodată îşi aminti şi-şi puse la loc capul pe sacul de dormit.

Spre deosebire de Melanie, ea îşi găsise cu greu somnul aseară, pândind orice zgomot ce venea din jurul adăpostului lor. Şi dacă se întorceau bărbaţii aceia? De ce se încăpăţânase ea să petreacă noaptea aici? Trebuia să accepte să plece în oraş… Dar nu se întâmplase nimic şi până la urmă adormise.

Foarte aproape, sora ei se mişcă şi scoase un uşor

ţipăt de spaimă.

Linda se ridică pe jumătate şi-i adresă un zâmbet larg.

— Bună dimineaţa, zise ea dâ**ndu-**şi părul pe spate şi netezi**ndu-**şi hainele.

— Sperasem că visez, murmură Melanie.

— Nicidecum. Suntem într-adevăr aici. Ai dormit bine?

— Ca un prunc. Dar tu?

— Şi eu.

Melanie se ridică uşor ameţită şi privi în jurul ei. Încăperea era încă în dezordine. Linda nu apucase să aşeze decât vreo câteva cutii, toate pline cu tot felul de obiecte. Se părea că unchiului lor îi plăcuse să păstreze totul: scrisori, facturi, gheme de sfoară, lumânări arse pe jumătate, unelte stricate…

Melanie oftă.

— O să avem nevoie de săptămâni întregi ca să descurcăm toată harababura asta.

— Nu. Am hotărât ca, deocamdată, să le lăsăm deoparte.

— Şi sculele astea?

Linda se încruntă.

— Astea o să le scoatem din lăzi. Altfel de unde să ştim dacă sunt în stare de funcţionare sau dacă unchiul Roger le-a păstrat doar pentru că le iubea?

— Era cam nebun!

Linda schiţă un zâmbet forţat. Dumnezeule! Şi dacă toată această poveste cu aurul nu era decât rodul imaginaţiei lui? La urma urmei, avocatul nu avea nicio altă dovadă decât cuvântul lui…

— **Ţi-**e foame? îşi întrebă ea sora pentru a schimba subiectul.

Melanie ridică din umeri.

— Nu prea.

— Ei bine, mie mi-e foame. Ar trebui să aprinzi reşoul cu gaz. Eu am să văd ce pot găsi de mâncare.

Lada lor cu provizii era aproape goală.

— Va trebui să mergem astăzi în oraş să mai cumpărăm câte ceva, propuse ea.

— Dacă vrei tu…

De ce această resemnare? Linda îi aruncă o privire îngrijorată Melaniei. I se păru că în dimineaţa asta este palidă şi obosită.

— Tu ar trebui să te duci să vizitezi împrejurimile, îi sugeră ea.

— Nu-mi place locul ăsta. Miroase urât şi mi-e frică de păianjeni, răspunse Melanie înfiorâ**ndu-**se.

— Atunci o să cumpărăm nişte var şi produse contra insectelor. Ce zici?

— Da, da… bine.

Rămasă singură, Linda închise ochii. „Doamne, fă să găsim aur, căutarea noastră să nu fie zadarnică”. Se simţea atât de lipsită de apărare, ca o prizonieră. Era ultima lor şansă. Dacă dădeau greş…

Nu! N-o să se lase acum pradă disperării… Cu o tresărire de energie, se îndreptă şi se puse pe treabă, hotărâtă să lupte până la capăt. Până la urmă şansa va fi de partea lor. Trebuia!

*

* * *

Ziua începea să fie călduroasă şi Louis coborî geamul jeepului. Din zori, el şi cu Roland făceau o anchetă pe la toţi prospectorii din regiune. Plecaseră fiecare în altă direcţie, şi trebuiau să se întâlnească în oraş ca să-şi comunice unul altuia ce aflaseră.

În ceea ce-l privea, nu aflase nimic interesant. Nimeni nu ştia nimic despre cei dispăruţi şi toţi păruseră iritaţi că erau interogaţi din nou. Pentru ei, doar Patrick, reprezentantul legii, trebuia să lămurească povestea.

Prea puţin dispuşi să discute, bărbaţii aceştia şi cele câteva femei nu se gândeau decât la un lucru: să scoată din pământ cât mai mult aur… chiar dacă ştiau bine că niciunul dintre ei nu va găsi vreodată comoara sperată.

Louis îşi aminti de tatăl său şi de toţi cei în preajma cărora crescuse. Taciturni, închişi în ei, erau cu toţii în

căutarea unui vis inaccesibil.

Preţul metalului preţios pe piaţa mondială îi făcuse să ajungă acum aproape paranoici. Nici gând să lase poliţia să se amestece în treburile lor… Mai ales că, după unele zvonuri, unii căutători de aur şi-au văzut răsplătite eforturile.

Sub efectul băuturii, unul dintre ei făcuse probabil unele confidenţe. Alcoolul… Louis era în cunoştinţă de cauză în privinţa ravagiilor pe care acesta le făcea… Suportase acest flagel până când împlinise optsprezece ani… până când se hotărâse să plece din Amador Springs pentru totdeauna şi să-şi abandoneze tatăl alcoolic. Fără Patrick…

Louis îşi scutură capul ca să-şi alunge amintirile. Nu era cazul să mai analizeze trecutul… Oricum, nu mai putea schimba nimic.

Observă deodată că tocmai trecea prin dreptul concesiunii Conway şi aruncă o privire la ceas. Avea încă destul timp ca să le mai poată face o vizită celor două surori. După ce-şi parcă jeepul în luminiş, se întinse cu voluptate respirând aerul proaspăt şi porni spre râu.

Se opri lângă bătrânul stejar noduros; doar una din cele două fete lucra. Cealaltă se odihnea la umbra unui tufiş înalt.

Le observă îndelung înainte să pornească spre ele.

*

* * *

Linda făcuse curăţenie în cabană înainte de a se ocupa de păturile pe care le găsise înăuntru. După ce le întinsese la soare, le scuturase… aşa cum le scutura mama lor pe cele ale lucrătorilor din fermă. Mama… La moartea ei, Linda avea abia zece ani. Nu-i rămăseseră decât amintirile de copil. Dar biata Melanie aproape că nici n-o cunoscuse…

Pierdută în gândurile ei, se îndreptă spre Melanie şi se pregătea să-i dea acesteia să împăturească prima pătură, când auzi paşi de cealaltă parte a râului. Cu inima-n gât, se întoarse gata să dea ochii cu cei doi intruşi din

ajun.

Când văzu silueta suplă a ajutorului de şerif, scoase un oftat de uşurare după care îşi dădu frâu liber furiei care o cuprinsese brusc.

— Vrei să ne faci să murim de frică? Nu te-a învăţat nimeni să-ţi semnalezi prezenţa atunci când ajungi la cineva fără să-l fi prevenit?

Surprins de agresivitatea ei, el se opri, dar pe faţă îi apăru o expresie amuzată.

— Bineînţeles că m-a învăţat, dar, în absenţa uşii, n-aveam în ce să bat.

— Ai fi putut să spui ceva.

— De exemplu? Cu-cu, eu sunt… nu vă speriaţi!

Furioasă, Linda îşi întoarse privirea. Fir-ar să fie! De ce trebuia ca ea să se acopere întotdeauna de ridicol? Melanie profită de momentul de linişte ca să-l salute pe noul-venit.

— Sunt încântată să te văd… Louis. Parcă aşa te cheamă, nu?

El încuviinţă şi se întoarse spre ea.

— Am venit să văd ce faceţi. Să mă asigur că nu i-aţi mai văzut pe cei doi indivizi.

— Totul e-n regulă, replică Linda.

El aruncă o privire în jurul lui.

— **S-**ar zice că merge treaba.

Melanie zâmbi cu modestie.

— Da, datorită Lindei. În ce mă priveşte, nu sunt bună de nimic.

— Nu vorbi prostii! se răsti Linda la ea.

— Dar tu faci totul, Linda.

— …Cu ajutorul tău.

Stânjenit de discuţia lor, Louis se hotărî să le explice motivul vizitei sale.

— Am vorbit azi-dimineaţă cu nişte prospectori şi am profitat să-i întreb dacă n-au văzut recent învârti**ndu-**se prin zonă nişte străini.

— Şi? întrebă Linda.

— Nimic… dar asta nu înseamnă că nu sunt. Numai

că, voi sunteţi singurele care i-aţi întâlnit.

— Slabă consolare!

— Într-adevăr.

Melanie interveni. Foarte politicoasă de felul ei, n-o să-şi lase sora să se poarte atât de urât.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru noi.

Îi aruncă o privire Lindei înainte de a continua:

— N-ai vrea să rămâi să mănânci cu noi? O să fie ceva foarte simplu: fasole şi *chili con carne* la cutie.

Linda se crispă. Ah, nu! N-o să împartă acum şi mâncarea cu el!

Louis se uită la ceas.

— Mi-ar face plăcere, dar trebui să mă întorc în oraş.

— Să nu cumva să întârzii din cauza noastră, zise Linda.

Dumnezeule! O luase gura pe dinainte. Pe chipul lui Louis

Winslow înflori un zâmbet.

— Oh, la urma urmei, tot va trebui să mănânc. Dacă nu vă deranjează…

— Nicidecum, răspunse Melanie. Mă ocup eu. Măcar asta pot să fac.

Se îndreptă spre cabană. Linda rămase singură cu oaspetele lor.

— Ai face bine să treci râul, domnul Winslow.

Fără să-i răspundă, acesta o luă pe puntea îngustă care trecea peste firul de apă.

Cu un aer detaşat, Linda îşi vârî mâinile în buzunarele blugilor.

Nu voia cu niciun chip să-l privească, dar curiozitatea fu mai puternică şi-l privi cu coada ochiului. El tocmai examina uneltele pe care ea le scosese din cabană, şi părea interesat în mod deosebit de una dintre ele.

— O sită veche mobilă, zise el. Este prima pe care o văd după ani de zile. Unde ai găsit-o?

Linda se apropie ca să vadă mai bine.

— În interiorul cabanei.

El lovi uşor unealta care începu să se balanseze ca

leagănul unui copil.

— Ştii ce-i asta? întrebă el.

Linda ridică din umeri.

— Nu prea.

— Este o veritabilă antichitate! Prospectorii o foloseau ca pe o sită. Puneau pietrişul aici, preciză el arătând deschizătura de deasupra, iar mişcările de basculă făceau să treacă pietrele printre barele astea…

Îşi trecu degetul peste lamele de lemn dispuse în linii paralele deasupra părţii inferioare.

— …şi aurul rămânea aici. Era mult folosită pe vremuri.

— Era destul de eficace? întrebă Linda, fără să-şi poată ascundă interesul.

— Cred că da… Păstrând proporţiile, fireşte. Echipamentele moderne sunt mai bine adaptate.

— Aşadar, curând nu va mai rămâne nicio pepită?

El izbucni în râs.

— N-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta. Cinci sute de ani de prospecţiuni intensive nu vor fi de ajuns ca să epuizeze zăcământul. Metalul preţios continuă să urce la suprafaţă.

— De unde vine?

— De prin împrejurimi. Ploaia îl face să iasă… prin eroziunea naturală…

El se încruntă uşor.

— Voi vă pricepeţi bine la această meserie?

— Da.

— Şi totuşi n-ai auzit niciodată despre unealta asta, comentă el dând un bobârnac sitei care se balansă.

— Ai spus chiar dumneata că este o vechitură.

— Da, dar probabil că unii o mai folosesc.

— Există sisteme mai performante.

— De exemplu?

Ea se gândi o clipă. îi veneau în minte o mulţime de cuvinte, cuvinte descoperite în paginile unei broşuri de specialitate pe care o împrumutase de la bibliotecă. Alese unul la întâmplare.

— Dragarea.

Cu un aer bănuitor, el încuviinţă din cap.

— Asta o să facem noi, continuă Linda. O să dragăm.

— Ştiţi cum **s-**o faceţi?

— Nu poate să fie prea greu.

— Deci n**-**aţi mai făc**ut-**o niciodată. Bănuiam eu.

— O să învăţăm.

— Ai mai folosit vreodată „ligheanul”?

În fine, atâta lucru înţelesese şi ea. Cu metoda asta, trebuia să iei nisipul şi pietrişul **într-**un fel de lighean foarte plat şi să**-**l speli sub jet de apă până ce rămâne doar aurul.

— Nu, nu încă. Dar am **s-**o fac.

El o privi şi izbucni **într-**un râs plăcut.

— Eşti isteaţă, domnişoară.

— Mulţumesc.

Ceva mai sigură pe ea, Linda spuse:

— Bun! îmi închipui că examenul **s-**a terminat…

— Deformaţie profesională, comentă el pe un ton amuzat.

— Poftim?

— Nu, nu… nimic.

Tocmai în clipa aceea, Melanie îi chemă la masă.

*

* * *

Louis ajunse în oraş cu câteva minute întârziere. Aşezat pe un scaun, cu picioarele pe biroul lui Patrick, Roland îl întâmpină cu o remarcă sarcastică.

— Te**-**ai rătăcit? Ştiu că şi tu ai crescut aici… dar, vezi tu, totul se schimbă.

De ce toate aceste atacuri neîncetate, aceste aluzii fără sens? Ca de obicei, Louis preferă să nu răspundă.

— M**-**am oprit pe la concesiunea Conway ca să văd dacă oamenii aceia nu **s-**au întors.

Roland se aşeză mai comod pe scaun, cu un zâmbet ironic pe buze.

— Şi ca să arunci o privire la fete? Te înţeleg. O să mă duc şi eu să fac un tur pe**-**acolo.

— Nu-i cazul să te mai osteneşti, vin ele în oraş.

— Atunci am să le aştept.

Patrick, care până atunci nu scosese o vorbă, îşi drese glasul.

— Bun! Ce-ar fi să ne ocupăm un pic de afacerea asta? Ce noutăţi ai adus, fiule?

— Nimic. Nimeni n-a văzut şi n-a auzit nimic.

— La fel şi la noi.

Patrick se scărpină în cap şi oftă adânc.

— Există ceva care ne scapă, adăugă el încet, ca pentru sine.

— Ai vreo idee? întrebă Louis.

— Aş vrea eu să am, chiar că aş vrea… Numai că…

Roland împinse cu zgomot scaunul când se ridică.

— Vă supăraţi dacă eu am să plec un pic mai devreme? Pentru astăzi am terminat, nu?

Patrick îl privi cu un aer obosit.

— De acord. Poţi să pleci.

Adjunctul se îndreptă spre uşă cu o expresie triumfătoare. Când să iasă, se întoarse spre Louis.

— Nu trebuie să le ratez pe domnişoare. De data asta măcar să ne distrăm puţin…

Prin**tr-**un teribil efort de voinţă, Louis rămase impasibil. După plecarea lui însă, îşi încruntă sprâncenele.

— Ştii, mă calcă pe nervi. Cu cât îl cunosc mai bine, cu atât devine mai enervant… şi până la urmă, îmi vine să-l…

Patrick izbucni în râs.

— Te provoacă special, Louis. Dar eu îl cred inofensiv.

— Eşti sigur?

Patrick ezită o clipă.

— Nu mai sunt sigur de nimic… Doamna Armbruster a trecut pe-aici chiar înainte de sosirea ta. A auzit şi ea zvonurile…

— …Şi este încântată. Fir-ar să fie, Patrick!

— Trebuie **s-**o înţelegem, băiete. E normal.

— N-are niciun drept să fie odioasă. De ce nu te lasă să-ţi vezi liniştit de treabă?

Patrick se ridică, fără să-i răspundă la întrebare.

— Mă duc să mănânc ceva. Vrei să-ţi aduc şi ţie?

Louis cu o voce abia auzită. Simţea cum îl cuprinde furia, o furie pe care n-o mai simţise din copilărie.

*

* * *

După plecarea lui Louis Winslow, Melanie se năpustise asupra surorii sale cu un val de reproşuri. Aproape că ajunseseră în oraş acum, şi Linda o privea pe furiş, bucuroasă să vadă în privirea Melaniei o sclipire neobişnuită.

— Mi-am cerut scuze. Ce vrei să fac mai mult?

— Trebuia să-i ceri iertare. Încearcă şi el să fie de folos.

— Are ipresia că ştie totul!

— Probabil pentru că este chiar aşa… cel puţin în ceea ce priveşte exploatarea unei concesiuni.

— N-ar fi trebuit totuşi să acceptăm să mai vină şi mâine.

— O să ne ajute să începem. Nu văd ce-i rău în asta!

— Oh, nimic.

— Ce-i reproşezi, Linda? Pare foarte de treabă.

— Nici n-am zis altceva.

Melanie oftă.

— Oh! Inutil să mai discut cu tine. Oricum, tot n-o să faci decât cum te taie capul. Ca de obicei.

Linda îi aruncă o privire, surprinsă de resentimentul pe care-l simţea în glasul Melaniei.

— Îţi promit să mă port frumos, bine? Şi am să-i cer să mă ierte.

Melanie schiţă un zâmbet slab.

*

* * *

Linda trase maşina în faţa magazinului general. Şi locul acesta părea ieşit din**tr-**un western. Nu mai lipseau decât câţiva cai legaţi de stâlpi. Hotărât lucru, călătoria aceasta la Amador Springs era ca o întoarcere în trecut. N-avea nimic de-a face cu oraşul cel mai apropiat de ferma

lor, unde existau un cinematograf, o sală de jocuri video lângă o agenţie imobiliară înfloritoare, şi un restaurant foarte frecventat.

Linda se întoarse spre sora ei.

— Eşti sigură că vrei să rămâi aici? Poate că o să dureze mai mult până fac cumpărăturile.

— Ştiu. Dar e-n regulă.

Ea se îndreptă, puţin îngrijorată.

Stătuse în magazin mai mult decât prevăzuse, şi ieşi cu braţele încărcate cu două pachete mari. Se repezi imediat spre maşină. Melanie nu mai era înăuntru. Speriată, Linda scrută împrejurimile. Atunci îl zări pe ajutorul de şerif. îi făcea semn cu mâna de pe partea cealaltă a străzii.

— Dacă îţi cauţi sora, este aici! îi strigă el arătând spre cafeneaua din spatele lui.

Prin**tr-**o fereastră prăfuită, Linda o văzu pe Melanie. Puse pachetele în portbagajul maşinii şi traversă strada. Roland Bams o conduse înăuntrul cafenelei.

— Îi era foarte cald, aşa că am adus-o aici ca să bea ceva răcoritor.

Linda îi mulţumi şi se aşeză alături de Melanie.

— E-n ordine? întrebă ea.

— Da.

Îi aruncă o privire poliţistului înainte de a continua:

— De altfel i-am zis şi lui.

— Nu păreai să te simţi prea bine. Şi apoi, nu mi-am făcut decât datoria. N-o să-mi spui că nu ţi-a plăcut băutura asta răcoritoare?

— Bineînţeles că nu.

Linda se ridică şi o luă pe Melanie de braţ.

— Bun! Acum o să ne întoarcem la cabană şi o să ne culcăm devreme.

— Tocmai voiam să vă invit la cină. Locul nu-i chiar aşa grozav, dar…

Linda scutură din cap.

— Nu. Mulţumim. Trebuie să ne întoarcem.

Sub sprâncenele-i la fel de roşcate ca şi părul,

privirea albastră a ajutorului de şerif deveni dintr-odată mai tăioasă, dar această expresie dispăru imediat pentru a lăsa locul unei aparente dezamăgiri.

— Atunci, poate altă dată. Nu uitaţi, vă datorez o masă.

Linda schiţă un zâmbet forţat.

— Nu ne datorezi nimic, domnule…

Se opri, ca şi cum i-ar fi uitat numele.

— Roland Bams. Roland pentru prieteni.

Le conduse până la maşină şi se aplecă pe fereastra Melaniei.

— Voi veni să vă mai văd de îndată ce va fi posibil. Ca să nu vă simţiţi singure. Şi în felul acesta, dacă vă mai supără cei doi indivizi, vor vedea că sunteţi protejate.

Linda porni motorul.

— Acum ne crezi?

Chipul lui Roland se lumină.

— Dar bineînţeles, draga mea.

Cu un gest furios, ea făcu să scrâşnească schimbătorul de viteze şi dădu înapoi fără să-l prevină. Surprins, poliţistul se îndreptă din**tr-**un salt.

*

* * *

Lindei nu-i plăcea deloc omul ăsta. Dar de ce? Cu siguranţă pentru că se îndoise de spusele ei. Nu… era imposibil să-şi explice sentimentul. Melanie o să-i facă oare aceleaşi reproşuri apropo de atitudinea ei? aruncă o privire cu coada ochiului. Sora ei rămânea însă tăcută.

— Ei? zise Linda până la urmă. N-ai nimic să-mi spui?

Melanie o privi, nedumerită.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu omul ăsta.

Sora ei îi zâmbi ironic.

— Cred că te place.

— Oricum, nu-i reciproc.

— Ia te uită! N-aş fi zis.

— De altfel, poate că pe tine te place.

— Oh, nu!

— Cine ştie?

— Nu, replică Melanie scuturând din cap. În orice caz, eu sper că nu. Pentru că nu-l apreciez prea mult.

Schimbară o privire complice şi izbucniră în râs.

— Cum de a făcut de te-a dus în cafeneaua aceea? întrebă Linda după o vreme.

— Aproape cu forţa. Degeaba îi tot spuneam că mă simt bine, că n-am nevoie de nimic, el a insistat.

— Aşa-ţi trebuie dacă ai rămas în maşină.

— N-am să mai fac… în niciun caz când el bântuie prin preajmă.

Linda se simţi cuprinsă de un val de bucurie. Trecuse atâta timp de când ele nu mai împărtăşiseră această complicitate. De la moartea tatălui lor… sau de la accidentul care fusese cât pe-aci **s-**o coste viaţa pe Melanie.

Îşi încleştă degetele pe volan. Nu. Trebuia să uite trecutul. Doar viitorul avea importanţă. Şi pentru prima oară de la începutul lungii lor călătorii, simţea un optimism real.

Capitolul 5

Linda îşi şterse fruntea cu dosul palmei. Era cald şi începea să simtă efectele oboselii. Dar nu se punea problema să se oprească tocmai acum. Louis îi arunca lopeţi de nisip pe care ea îl învârtea neîntrerupt în sită, apoi lovea de câteva ori în părţile laterale ale sitei pentru ca aurul să rămână în deschizăturile speciale… dar zadarnic.

Din zori, spălase astfel sute de lopeţi de nisip, mai întâi sub apa râului apoi la suprafaţă, concentrâ**ndu-**se la fiecare grăunte ce cădea din sită… Trebuia apoi să scoată cu mâna pietrele mai mari, să zdrobească cocoloaşele mai moi între degete având grijă să nu lase să-i scape aurul.

Aruncă o privire spre Louis. Aşezat acum pe vine lângă Melanie, îi arăta acesteia cum să procedeze. Foarte bine… Cel puţin aşa o **s-**o lase pe ea un pic în pace.

Aşa cum îi arătase el, Linda întindea uşor cu palma concentratul care-i rămăsese în lighean, când dintr-odată

făcu ochii mari: particule strălucitoare pluteau prin apă!…

Incapabilă să-şi reţină strigătul de bucurie, se ridică dintr-un salt şi se repezi către ceilalţi doi.

— Gata! Am găsit! Ia priviţi! Este aur, nu-i aşa?

Louis puse un deget pe paietele aurii care se scufundară imediat.

— Da, sau mai exact praf de aur. De aceea pluteşte.

Zâmbetul Lindei dispăru.

— Are vreo valoare?

— Bineînţeles… cu condiţia să aduni mult.

— Dar atunci, înseamnă că durează mult?

— Da. Într-o zi de muncă, poţi aduna mai puţin decât valoarea unui bob de orez.

— Un bob de orez! repetă Melanie.

Louis încuviinţă din cap.

— Nu vă plângeţi! De obicei, în şantierele de spălat nisipul cum este acesta, grăunţele sunt şi mai mici.

— Care ar fi echivalentul lor în greutate? întrebă Linda.

— Să zicem că dacă adunaţi vreo douăzeci şi cinci de „boabe de orez” faceţi cam treizeci de grame.

Linda îşi privi „recolta” din sită. Descoperirea ei i se părea absolut derizorie.

— Şi atunci, ce să fac cu asta? Să arunc totul înapoi în râu?

— Dacă vrei… Dar profesioniştii păstrează absolut totul cu grijă.

— Da, dar… eu nu ştiu cum să…

— Ia un magnet sau nişte mercur ca să separi paietele de nisipul negru. După aceea pui aurul într-o sticlă pe care o umpli încetul cu încetul. Vei vedea că în curând o să ai o cantitate negociabilă.

Calmul acesta… aerul acesta senin… Linda nu-l mai suporta. La urma urmei, el vorbea practic despre viaţa lor… despre viitorul lor!

— La tine, totul pare atât de simplu! replică ea.

El schiţă un zâmbet deziluzionat.

— Te înşeli. Meseria asta nu-i deloc uşoară. Altfel

toată lumea ar începe să caute aur.

— Unde ai învăţat toate astea? Şi de altfel, dacă eşti atât de savant, de ce nu exploatezi tu însuţi o concesiune?

— Pentru că am căscat gura destul în copilărie. Tatăl meu era căutător de aur.

Hotărât lucru, era exasperant! Trebuia să-i scoată vorbele cu cleştele.

— Şi **s-**a îmbogăţit? întrebă ea, iritată de calmul lui.

Chipul lui Louis îşi pierdu dintr-odată orice expresie şi el răspunse pe un ton sec:

— Nu.

— Şi zici că putem găsi „boabe de orez”? întrebă Melanie.

După o clipă de tăcere, el schiţă un zâmbet.

— Grăunţele de mărimea boabelor de orez. Da, aşa este.

— În pârâiaşe ca acesta?

— Exact.

— Cum? Folosind sita?

— Da, dar şi prin dregare.

— Cu ce ar merge mai repede? întrebă Linda.

Louis o privi îndelung înainte să spună încet:

— După câte văd eu, v-a cuprins febra aurului.

— Te rog, răspunde-mi la întrebare.

El nu ezită nicio clipă.

— Cu a doua soluţie.

Linda îi arătă sita.

— Atunci de ce ne pierdem timpul cu asta?

— Pentru că şi asta este folosită deseori **într-**o exploatare.

— Învaţă-mă cum e mai bine, te rog.

— Nu eşti încă pregătită.

— Oh, ba da!

— Nu. Îţi lipseşte răbdarea.

— Este omenesc, nu?

— Fireşte. Dar trebuie să priveşti realitatea în faţă. Ca să găseşti aur, îţi trebuie timp… mult timp. Dacă eşti grăbită, n-ai să reuşeşti. Inutil să mai insişti. Poţi pleca

chiar de pe-acum.

— Rămânem!

— Atunci, fiecare lucru la timpul lui. Când veţi stăpâni perfect cunoştinţele de bază, vom trece şi la alte tehnici.

Linda ar fi vrut să-i mai argumenteze cumva. Dacă în râul acesta exista aur, ea voia să-l găsească… repede… Dar pepitele… De ce nu-i vorbise el nimic despre asta? Ea ştia totuşi că se descopereau uneori pepite pe şantierele de spălare. Citise în cărţi.

Fără să mai spună însă niciun cuvânt, se întoarse pe malul râului şi vărsă ce-i rămăsese în sită **într-**o găleată, apoi luă altă lopată de pietriş şi se puse din nou pe treabă.

Melanie oftă când o văzu pe Linda îndepărtâ**ndu-**se. Energia de care dădea dovadă sora ei, o obosea uneori. Şi totuşi… fără ea, poate că acum ar fi fost moartă. După accident, Linda o veghease zi şi noapte la spital şi o readusese la viaţă doar prin puterea voinţei sale, a dragostei.

Pentru o clipă, revăzu în minte chipul unui bărbat… un bărbat pe care ea îl ucisese. Exact înainte de coliziune, ea citise în privirea lui o expresie şocată, de surprindere… de groază.

Scoase un geamăt uşor. Trebuia să-şi alunge această imagine din minte… să o uite… Altfel… altfel, cum va mai putea ea să continue să trăiască? De altfel, de ce mai supravieţuise? Nu! N-o să se lase iar năpădită de obişnuitul val de întrebări… Se întoarse spre Louis.

— Trebuie să o scuzi, zise ea pe un ton împăciuitor. Nu vrea să fie nepoliticoasă. Doar că…

— Poate că aşa e ea. Dar nu-ţi face griji pentru mine. Sunt blindat, să ştii. Trebuie mai mult decât atât ca să mă supăr.

Melanie îl privi, sceptică. În ciuda zâmbetului lui şi al aerului sigur pe el, bănuia în el o oarecare vulnerabilitate.

— Totuşi… murmură ea.

— Nu te mai gândi. Vrei să ne continuăm lecţia?

— Crezi că aş putea şi eu să găsesc aur, ca Linda?

Pe chipul lui Louis înflori un zâmbet.

— E posibil.

— Atunci, hai să continuăm. Vreau să învăţ.

Şezând pe vine alături de ea pe malul râului, Louis îi observa pielea palidă. Părea atât de delicată, atât de fragilă… Ce căuta ea aici împreună cu sora ei? De ce această grabă de a se îmbogăţi?

— Ai fost bolnavă, Melanie?

Ease opri o clipă din lucru ca să-i răspundă.

— **Într-**un fel.

Oftă înainte să continue:

— Am avut un accident.

— Ai fost rănită?

— Da.

Louis privi spre Linda. Razele de soare se jucau în părul ei blond.

— Şi sora ta?

— Ea nu era în maşină… Mi se întâmplă însă să mă gândesc că ea a suferit mai mult decât mine… A trebuit să se ocupe de toate după aceea…

Simţi că i se pune un nod în gât, şi tăcu. Louis nu mai insistă.

Respectâ**ndu-**i durerea, lăsă să treacă vreo câteva clipe înainte de a relua conversaţia.

— Nu, nu apleca atât de tare marginea vasului, zise el îndreptând un pic sita. Altfel, vei pierde totul.

Aceste cuvinte absolut neînsemnate deschiseră din nou rana Melaniei. Oh, da, Dumnezeule! Ele ar fi putut să piardă totul… din vina ei. Dacă n-ar fi fost atât de imprudentă, bărbatul acela, Albert Johnson, ar fi fost încă în viaţă… Ele n-ar fi fost nevoite să folosească asigurarea… şi întârzierea cu plata ratei de asigurare ar fi rămas fără consecinţe. Şi când se gândea că, în plus, Linda se învinovăţea pentru asta!

Cu ochii înecaţi în lacrimi, îşi înăbuşi un suspin şi se apucă din nou să scuture sita cu mâinile tremurând.

Fără să spună un cuvânt, Louis îi corectă iar poziţia.

*

* * *

După vreo zece minute, epuizată, Melanie se duse să se aşeze la umbra unui boschet. Linda înălţă capul, dar de îndată ce văzu că Louis o priveşte îşi continuă treaba.

Câtă diferenţă între cele două surori! Una atât de blândă, cealaltă atât de agresivă… Cu un zâmbet pe buze, el se îndreptă spre Linda.

— Merge?

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Nu-mi pică nimic în sită. Chiar trebuie să mai continuu?

— Da, pentru că văd că înveţi repede.

— Sunt nevoită.

Louis îşi privi ceasul şi zise:

— Trebuie să mă întorc în oraş ca să-l schimb pe Roland. Mâine o să facem o nouă lecţie…

— Ei bine, fie şi-aşa.

Linda scoase din apă ligheanul. Nu rosti niciun cuvânt de mulţumire, nu dădu nici cel mai mic semn de recunoştinţă. De ce atâta reţinere amestecată cu ostilitate? Fără voia lui, Louis începea să se simtă din ce în ce mai intrigat de această tânără, atât de diferită de Myriam…

Alături de Myriam, el îşi găsise calmul şi seninătatea, şi iată că dintr-odată se trezea **într-**o lume nouă, o lume de patimi dezlănţuite şi violente, care însă îl atrăgea irezistibil. Trebuia să reacţioneze în vreun fel, să plece cât mai curând posibil…

— Atunci, pe mâine, zise el îndepărtâ**ndu-**se.

*

* * *

O găsi pe doamna Armbruster în biroul şerifului. Aplecată peste birou, tremurând de furie, i se adresa lui Patrick cu o voce stridentă.

— Îţi cer să faci ceva! Ştiu că tatăl meu n-a plecat. I **s-**a întâmplat vreo nenorocire ca şi celorlalţi. Şi dumneata n-ai făcut nimic. Nimic! Nu eşti decât un imbecil bătrân şi incompetent! De ce te înverşunezi să rămâi? Aici, toată lumea aşteaptă să pleci. Ai face mai bine să laşi locul unui

mai capabil… adjunctului dumitale de exemplu.

Louis trânti uşa cu furie şi doamna Armbruster se întoarse spre el. îl înfruntă cu privirea înainte să-şi continue rechizitoriul.

— Nu acestuia, evident. Nu, celuilalt. Am auzit despre el numai lucruri bune. Şi este priceput…

Louis n-o lăsă să termine.

— Patrick, zise el calm, dacă vrei, pot s-o scot pe doamna asta de aici… şi poate chiar s-o determin să părăsească oraşul.

— N-ai niciun drept asupra mea! exclamă ea, furioasă.

— Nu vă aflaţi la San Francisco, doamnă, ci la Amador Springs… şi aici noi suntem singurii reprezentanţi ai legii. Dacă tulburaţi liniştea publică sau ne stânjeniţi ancheta, putem să vă aruncăm în închisoare… Aşa că, pentru a evita astfel de probleme, vă sfătuiesc să plecaţi.

— Te previn că nu-mi plac ameninţările, tinere!

— Nici nouă. Este încă un cap de acuzare pe care-l putem reţine împotriva dumneavoastră.

— Cum îndrăzneşti? bolborosi ea cu o voce alterată de furie. Eu… eu…

— Mai ai răbdare, doamnă Armbruster, interveni Patrick.

— Nimănui nu-i pasă de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla tatălui meu!

— Nu-i adevărat. Numai că lucrurile nu merg întotdeauna atât de repede pe cât ne-am dori.

Patrick oftă adânc şi îşi trecu mâna prin părul alb înainte de a continua calm:

— Aşa că du-te să te mai relaxezi puţin… Louis, ce-ar fi s-o duci pe doamna Armbruster să bea o cafea vizavi?

— Ah, nu! Nici vorbă. Tot ceea ce vreau este să vă faceţi treaba.

— Ne-o facem cât putem de bine, doamnă Armbruster, îi răspunse Patrick.

Ea se îndreptă cu demnitate înainte de a traversa încăperea cu un pas hotărât.

— Am să-mi chem avocatul, le aruncă ea. O să vedem ce crede el despre toate astea.

Înainte să închidă uşa în urma ei, i se adresă în mod deosebit lui Patrick.

— Să ştii că într-adevăr circulă nişte zvonuri. După părerea tuturor, dumneata nu mai eşti bun de nimic.

— Se vor putea exprima cu toţii la viitoarele alegeri, doamnă.

Ea îşi subţie buzele cu un aer dispreţuitor şi ieşi afară.

— Câtă energie are! murmură Patrick prăbuşi**ndu-**se pe scaun.

— Poate că tatăl ei a preferat să dispară ca să scape de ea.

Patrick schiţă un zâmbet, dar se vedea bine că n-are chef de glume.

— Postul acesta de şerif este toată viaţa mea, Louis, zise el. Nu pot să…

Preferă însă să tacă. Profund tulburat, Louis rămase şi el tăcut.

Ce-ar fi putut spune că să-şi încurajeze prietenul? auzise şi el toate zvonurile care circulau… zvonuri care se amplificau pe zi ce trece, alimentate parcă de o forţă din afară. Şi totuşi… Bineînţeles că Patrick îmbătrânise, dar competenţa lui nu era pusă la îndoială pentru atâta lucru.

— Ne trebuie doar puţin timp, atâta tot, zise el în sfârşit ca să încerce să-l încurajeze.

Patrick ridică privirea. Louis zări în ea o imensă oboseală.

— Nu sunt chiar atât de sigur. Încep să mă întreb dacă nu cumva au dreptate.

Nota aceasta de îndoială din glasul lui… Dumnezeule! Patrick cel atât de sigur pe el odinioară, atât de solid… Patrick, stânca aceasta în care el îşi investise toată încrederea, pe care putuse să se sprijine când trebuise să fugă de indiferenţa, de ruşinea şi de suferinţa care-i bântuise copilăria…

Iată însă că acum rolurile se inversaseră. Louis

simţea o strângere de inimă. Aşadar Patrick, descumpănit, se întorcea spre el. îi cerea ajutorul… lui, nu altcuiva. El era prietenul său, unicul său prieten… fiul lui. La rândul lui, Louis trebuia să fie tare pentru a-l susţine.

— Nu, Patrick, îi răspunse el liniştit. De când te cunosc eu, n-ai ocolit niciodată vreo problemă. Opinia publică este schimbătoare, ştii bine. Inutil să-ţi pierzi vremea cu bârfele… De altfel, mi se pare că-mi spuneai acelaşi lucru când eram copil… când îl găseam pe tata căzut pe trotuar mort de beat şi îmi făceam griji despre ce-or să spună oamenii. La rândul meu, acum vreau să te liniştesc. De patruzeci de ani de când eşti şerif, îţi cunoşti meseria. Şi nimeni nu poate să te depăşească… Nimeni, mă auzi?

Patrick îşi desfăcu pumnii şi se întoarse încetişor. În adâncul ochilor lui se zărea o licărire. Îşi drese glasul, se ridică şi se apropie de Louis. Fără un cuvânt, îl cuprinse în braţe apoi se îndepărtă.

— Trebuie să ies ca să verific ceva, zise el cu o voce răguşită.

Traversă încăperea târâ**ndu-**şi picioarele, îi făcu un semn timid cu mâna lui Louis şi plecă.

Capitolul 6

Linda muncea din zori. Înaintase de-acum mai departe în râu şi găsise deja particule de aur, mai mari şi mai grele decât pulberea de ieri, dar nu chiar de mărimea unui bob de orez.

Şi totuşi, de mai bine de o oră nu mai găsise nimic… Melanie trebuie să se fi trezit deja, şi se hotărî să-şi acorde o pauză ca să se ducă să vadă. Dar chiar înainte să fi sfârşit să-şi aranjeze uneltele, auzi un salut vesel de deasupra ei şi ridică ochii. Roland Bams cobora taluzul.

Instinctiv, Linda ascunse **într-**un buzunar al bluzei sticluţa ce conţinea „recolta” ei.

Roland se opri de cealaltă parte a râului.

— Pari o adevărată profesionistă. Merge treaba?

— Nu prea.

El păru să nu remarce răceala răspunsului ei.

— Uneori durează cam mult la început. Dar trebuie să ai noroc. Cred că n-o să aveţi probleme… Sora dumitale nu este aici?… Te întreb pentru că e mai bine să nu vă îndepărtaţi prea mult de tabără.

— De ce?

În clipa aceea, Melanie ieşi din cabană frecâ**ndu-**se la ochi. Încă amorţită de somn, căscă şi se întinse încât cămaşa de noapte i se ridică până la jumătatea coapselor. Când îl zări pe Roland, se împurpură la faţă şi intră grăbită înăuntru.

Scena îl amuză pe Roland Bams şi Lindei nu-i plăcu deloc felul în care o privea pe sora ei. Se duse spre el pentru a-i deturna atenţia. Ea măcar va şti să se apere.

— Cu ce-ţi pot fi de folos, şerifule?

— Roland. Mă cheamă Roland.

Aşteptă o clipă, dar Linda rămase tăcută.

— Voiam să vă previn să fiţi atente la şerpii cu clopoţei, adăugă el până la urmă. Pe aici, în perioada aceasta a anului, sunt foarte periculoşi. De asemenea, feriţi-vă de pume. N-am vrea să vi să întâmple vreo nenorocire.

— O să fim atente.

— Aveţi vreo armă?

— Vrei să spui un revolver?

— Evident… nu un pistol cu apă.

Hotărât lucru, omul ăsta avea darul **s-**o irite. Ele aveau şi aşa destule probleme fără să mai vină el să le sperie cu poveştile astea despre animale sălbatice!

Nu… trebuia să rămână calmă. La urma urmei, el nu-şi făcea decât datoria.

— Mulţumesc, şerifule. Totul va fi în ordine. Nu-ţi face griji pentru noi.

— E greu să nu-mi fac griji… Două fete singure…

Linda se crispă şi, văzâ**nd-**o, el hotărî să schimbe subiectul.

— Voiam de asemenea să vă întreb dacă acceptaţi amândouă invitaţia mea la cină diseară. Aş putea să vin să vă iau pe la şase.

Linda nu ezită nicio clipă.

— Îmi pare rău, este imposibil. Avem deja alte planuri.

Roland se încruntă.

— Cu altcineva?

Exact în clipa aceea, silueta lui Louis apăru lângă stejarul noduros. Se opri o secundă înainte de a coborî taluzul.

Roland Bams schiţă o grimasă dispreţuitoare.

— Doar nu cu el, totuşi…

— Despre ce este vorba? întrebă Louis.

Era surprins de a-şi găsi colegul aici, surprins de asemenea să simtă tensiunea ce domnea între acesta şi Linda Conway. Simţise chiar şi o uşoară gelozie… Dar expresia lui nu trăda nimic din valul acesta de emoţii.

— N-are importanţă, bombăni Roland, las-o baltă.

Se adresă apoi Lindei şi continuă cu o voce mai suavă:

— O lăsăm pe altă dată. Şi să nu uiţi ce ţi-am spus. Au fost şi aşa destule accidente prin zonă… destule dispariţii. N-aş vrea să trebuiască să vă caut, pe dumneata şi sora dumitale.

Se întoarse şi întâlni privirea lui Louis. Cei doi bărbaţi se înfruntară o clipă, apoi Roland se îndepărtă fără un cuvânt.

Când Louis privi din nou spre Linda, aceasta se îndreptă spre cabană cu un pas rapid.

— Mai este încă aici? întrebă Melanie din dosul uşii.

Se îmbrăcase şi îşi pusese blugii şi un tricou de bumbac.

— A plecat, îi răspunse Linda. Dar tocmai a sosit Louis.

— Ah! Cu atât mai bine.

— Nu văd de ce-ar fi mai bine! Aş vrea să ne lase un pic în pace pe amândouă.

— Credeam că Louis trebuia să ne înveţe astăzi cum să ne folosim de dragă.

— M-aş fi descurcat şi fără el.

— Da, pierzând de două ori mai mult timp, Linda! Fir-ar să fie! închipuie-ţi că există şi oameni dezinteresaţi. Învaţă să le accepţi ajutorul.

— Cu siguranţă că aşteaptă ceva în schimb, ca şi celălalt.

— Nu… El este altfel… Este…

Dar Linda deja plecase. Nu voia să mai audă nimic.

În picioare în mijlocul taberei lor, Louis privea faleza din spatele cabanei. Auzi**ndu-**le că se apropie, se întoarse spre ele.

— Ştiaţi că acolo este o mină?

— O mină? zise Linda uimită.

— Da. Mă întreb dacă şi unchiul vostru o exploata.

— L-ai cunoscut? întrebă Linda.

— Eu m-am întors aici abia la începutul lunii. El nu mai era.

Linda nu-şi putu ascunde curiozitatea.

— Cunoşti cumva împrejurările exacte ale morţii lui?

— De ce mă întrebi?

— Există diverse zvonuri.

O intrigaseră mai ales cuvintele bătrânului de la benzinărie. Acesta vorbise despre un accident, apoi preferase să tacă. În momentul acela, ea nu-i dăduse prea mare atenţia, dar gândi**ndu-**se mai mult…

— Apropo de unchiul vostru… zise Louis.

— Da?

— Tot ce ştiu este că a fost victima unei căderi de la înălţime. Cineva l-a adus totuşi în oraş, dar nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa.

— A căzut?

— Nu mi se pare de mirare. Presupun că era în vârstă?

— Trebuie să fi avut puţin peste şaptezeci de ani. Era fratele mai mare al tatălui nostru.

— Dacă vreţi, pot să aflu cine l-a găsit.

Linda scutură din cap. La urma urmei, la ce bun să facă o anchetă? Moartea asta n-avea nimic surprinzător.

— Nu, nu este nevoie.

— Unde-i mina? întrebă Melanie.

Întrebarea ei rămase însă o clipă fără răspuns. Pierdută în amintiri, Linda îşi revedea unchiul, un chefliu vesel care îşi tachina tot timpul nepoatele şi aprecia berea bună. Louis, în schimb, îşi punea întrebări despre dispariţia lui Roger Conway. Amândoi, Linda şi Louis, se treziră din visare şi se întoarseră spre faleză.

— Acolo în spate, spre stânga, zise Louis. Crăpătura aceea întunecată.

Se îndreptară cu toţii spre locul indicat. Aflată la o înălţime de vreo doi metri, deschizătura era destul de largă pentru a permite intrarea a doi oameni alături. Interiorul era cufundat în întuneric.

— Ai o lanternă? întrebă Louis.

Linda plecă să caute una în cabană şi i-o aduse. El dispăru imediat prin deschizătură şi îşi plimbă fascicolul luminos peste pereţii minei şi peste grinzile ce susţineau plafonul.

— Am găsit răspunsul la întrebarea mea, zise el când ieşi.

— Care? întrebă cele două surori aproape la unison.

El zâmbi.

— Unchiul vostru nu exploata acest zăcământ. Lemnul este atât de putred încât totul poate să se prăbuşească din**tr-**o clipă în alta. Să nu cumva să intraţi.

— Tipul acesta de exploatare este mai rentabil decât cel al căutării în apa râului? întrebă Linda.

— Da… cu condiţia să dai peste filon.

Linda aruncă o privire în interiorul cavernei. Oare se găsise vreodată aur aici?

Louis o privi cu un aer neliniştit.

— Doar n-ai de gând să…

Melanie nici nu-l lăsă să-şi termine fraza.

— Ah, nu, Linda! Nici gând! Ai înţeles?

— Bineînţeles că nu. Doar nu sunt idioată. Şi apoi, oricum, ar costa o avere să consolidezi toate grinzile astea.

— Şi în plus, nici nu eşti sigură că **s-**ar găsi aur.

— Pe când în râu există, zise ea scoţând sticluţa cu

pulbere aurie din buzunar. Ia priveşte aici!

Cu chipul radiind de bucurie, Melanie luă sticluţa, privi metalul preţios, apoi i-o întinse lui Louis. Acesta luă câteva particule în palmă şi le atinse cu vârful degetelor…

— A trecut atâta timp… murmură el.

Preţ de câteva clipe, simţi acea veche exaltare, acea febră pe care o cunoscuse în copilărie… febra aurului. Îşi reveni însă imediat, puse la loc în sticluţă grăunţele minuscule şi i-o înapoie Lindei.

— Vreţi să învăţaţi să folosiţi draga? le întrebă el.

— De aceea suntem aici, îi răspunse Linda.

*

* * *

Încă o dată, Louis o corectă pe Linda.

— Nu, nu supraîncărca sistemul. Urcă-l un pic… stai o clipă… acum coboară-l din nou. Plimbă tubul de aeraj dinainte înapoi. Aşa…

De mai bine de o oră, Linda stătea în apa ca gheaţa, în cizme înalte de cauciuc. Draga plutea pe două roţi umflate, în spatele ei. În zgomotul infernal făcut de motorul pe benzină, ea ţinea tubul prin care aspira pietrişul şi nisipul de pe fundul râului şi care ajungea apoi în jgheabul maşinii. Cu degetele crispate, ţinea unealta prea rigid şi Louis trebuia să intervină neîncetat.

— Eşti pregătită pentru etapa următoare? îi strigă el după un timp.

— Da.

— Vino încoace.

Linda înaintă cu greutate contra curentului.

— Apropie-te mai mult, îi zise el arătând spre pompă. Răsuceşte-o şi opreşte motorul.

Linda făcea exact ce-i cerea el. Fascinată, îl privi după aceea înclinând cazanul pe care-l adusese pentru ca acesta să se umple de apă şi să cadă la fund. Apoi apropie de el partea cea mai îngustă a jgheabului.

— Perfect. Acum putem să deschidem.

Desfăcu el însuşi încuietorile.

— Aşa, îi arătă el. După aceea trebuie să desfaci asta

şi să ridici grătarul.

Ridică privirea spre ea ca să fie sigur că-l urmăreşte.

— Acum trebuie să-l spălăm pentru a lăsa să treacă în cazan toate bucăţile care ar putea fi importante. După aceea, răsucim la loc şi repetăm mişcarea.

În timp ce-i explica, el luă tabla de pe fundul jgheabului şi o spălă cu o răbdare nemaipomenită înainte de a o pune deoparte pentru a goli în cazan ceea ce mai rămăsese în jgheab.

— Crezi că o să poţi face asta?

Linda încuviinţă timid din cap.

— Foarte bine… după aceea, munca decurge la fel ca atunci când lucrezi cu sita. Poţi să faci asta imediat sau mai târziu, dacă vrei să mai draghezi.

— Prefer să mai exersez un pic.

Aşeză singură la loc pompa, porni motorul şi se întoarse în mijlocul râului, către stâncile pe care i le arătase Louis. După spusele lui, aurul se concentra pe lângă obstacole şi o lua întotdeauna pe drumul cel mai scurt al curentului apei.

Gesturile ei deveniră ceva mai regulate, mai relaxate. Louis o privea de pe mal cum lucrează. În ciuda faptului că era mărunţică, părea foarte puternică şi manevra utilajul cu multă îndemânare.

— Foarte bine, o aprecie el după ce ea termină treaba.

Pentru prima oară de când se cunoscuseră, ea îi zâmbi.

Amestecul de mândrie şi exaltare care-i lumina chipul în clipa asta îi conferea o frumuseţe aproape perfectă. Dar imediat, Linda îşi recăpătă aerul sever.

— Ai făcut de multe ori asta, nu-i aşa? îl întrebă ea.

— Da, când eram copil.

— După părerea ta, crezi că avem şanse?

— Da, ca toată lumea.

Linda se crispă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

El ridică din umeri.

— Nu pot să-ţi garantez nimic. Din doi prospectori pe acelaşi râu, unul poate să se îmbogăţească şi celălalt să nu găsească niciodată nimic… De unde să ştiu?

— Sper că nu ne crezi incapabile numai pentru că suntem femei?

— Dacă ar fi fost aşa, nu mi-aş fi pierdut vremea ca să te învăţ cum se face.

Linda dădu din cap. De la moartea tatălui lor, toată lumea le considera neajutorate, incapabile. Ea făcuse o greşeală, recunoştea asta. Dar greşeala este omenească. Numai că avusese loc şi accidentul Melaniei…

Nu, nu se va lăsa încă o dată pradă acestor gânduri. Ridică spre Louis o privire hotărâtă. El măcar se arăta imparţial cu ele şi nu le cerea nimic în schimb.

— Mulţumesc, zise ea.

— Să ştii că-mi place să fiu de folos.

Aruncă o privire spre cabană, şi continuă:

— Sora ta mi-a vorbit despre accident…

Linda doar încuviinţă din cap.

— A fost ceva grav?

— Era cât pe ce să moară.

Ea nu voia să abordeze subiectul. Nu acum… Treubia să vorbească despre altceva. Arătând spre draga de pe mal, întrebă:

— Asta este tot ce trebuie făcut?

— Ţi se pare că nu-i suficient?

Avea dreptate. Era greu, dar ea va învăţa să stăpânească utilajul… şi va descoperi aur.

— Poţi de asemenea să te şi scufunzi, murmură el.

— Să mă scufund?

— Da, în locurile mai adânci. Dar asta-i mult mai complicat… şi mai riscant.

— Nu mă tem de pericol.

— Numai când este vorba despre revolvere…

— Da, dacă sunt îndreptate spre mine… Apropo, ai găsit pe cineva care să-i fi întâlnit pe cei doi bărbaţi?

— Nu, absolut pe nimeni.

— Este totuşi ciudat.

— Ţinutul aurului este vast. Pot fi acum oriunde, de la Mariposa la Downeiville.

Linda rămase tăcută. Se gândea la cei doi indivizi. Ei or fi găsit aur aici? Dar Louis o trezi din visare.

— Cred că adineauri m-am făcut vinovat de indiscreţie…

Linda îşi încruntă sprâncenele, mirată.

— Când?

— Am auzit invitaţia pe care v-a făc**ut-**o Roland… şi pretextul pe care l-ai invocat ca să-l refuzi. Pentru că era un pretext, nu-i aşa?

— Ei bine…

— De ce n-aţi veni să cinaţi cu mine şi cu Patrick? Foarte simplu, fireşte.

Dacă **s-**ar fi referit numai la el, Linda l-ar fi refuzat imediat. Dar Louis menţionase şi numele bătrânului… Ezită o clipă.

— Şi el trebuie să-şi mai schimbe gândurile, să uite de problemele pe care le are. Compania a doua femei frumoase cu siguranţă că-i va face bine, continuă Louis.

Linda încă se mai gândea. Dar Melanie avea atâta nevoie să se mai relaxeze, să discute, să uite o clipă tragedia lor.

— De acord. La ce oră? Unde?

El zâmbi.

— Propunerea lui Roland mi se pare perfectă. Voi trece să vă iau pe la ora şase. Vă convine? Aşa-i mai simplu.

— Pentru cine?

— Pentru toată lumea. Voi nu ştiţi unde locuieşte Patrick. Eu ştiu… Locuiesc la el.

— Nu văd ce importanţă are.

— Aveţi de ales între o cină la el acasă sau o cină la pensiunea familială unde locuieşte Roland. Cafeneaua se închide la cinci şi jumătate.

Uf! De ce nu-l refuzase?

— Nişte mâncărică gătită în casă n-o să vă facă rău, adăugă el. Spre deosebire de mine, Patrick este un bucătar

excelent… Şi apoi, dacă unul din noi nu se poartă cum trebuie, puteţi oricând să chemaţi poliţia.

Ea nu se putu abţine să râdă. Încântat că o vedea în sfârşit mai relaxată, el aruncă o privire spre pompă.

— Continuă să te antrenezi. Dacă întâmpini vreo problemă, o să vorbim despre ea diseară.

Linda îl privea, perplexă, îndepărtâ**ndu-**se. îl criticase atât de mult pe acest om! Cum **s-**o anunţe pe Melanie că**-**i acceptase invitaţia?

Capitolul 1

Melanie îşi netezi cu palma bluza de bumbac.

— Dacă mi**-**aş fi adus măcar o rochie, murmură ea oftând.

Surprinsă, Linda ridică privirea spre sora ei. De ce se bucura ea atât de perspectiva acestei seri? Se simţea oare atrasă de ajutorul şerifului, sau suferea de singurătate? Când încă mai locuiau la fermă, Melaniei îi plăcea să primească oricând oaspeţi.

— Nu puteam să prevedem o asemenea situaţie. Şi oricum, tu arăţi minunat, chiar şi în blugi.

Chipul Melaniei se lumină de un zâmbet larg.

Un zgomot de paşi pe pietriş le anunţă sosirea lui Louis. Linda îşi privi ceasul: el era punctual.

*

* * *

Îmbrăcat în pantaloni de culoare închisă şi o cămaşă largă de bumbac, Louis era de o eleganţă rafinată, la fel ca şi maşina sa, tapiţată în piele.

Traversară oraşul şi se opriră în faţa unei case cu etaj a cărei faţadă din piatră era tipică secolului trecut. Un imens stejar părea că protejează cu crengile lui acoperişul.

Louis parcă pe alee, apoi coborî ca să deschidă portierele pentru cele două surori.

— Sper că vă plac spaghetele. Este specialitatea lui Patrick.

Urcară împreună cele câteva trepte care duceau la uşă. Şeriful ieşi din bucătărie să**-**i întâmpine în hol. Sorţul în dungi roşii şi albe înnodat în jurul burţii lui mari

aproape că dispărea în partea de sus, sub barba-i deasă.

— Tocmai am început să gătesc. De obicei, las sosul să se facă la foc mic destul de mult timp. De data asta, va trebui să meargă mai repede.

Îşi şterse mâinile ca să le poată saluta pe cele două fete.

— Sunt bucuros că aţi putut veni. Louis mi-a spus că aproape v-aţi instalat.

— Da, răspunse Linda.

— N-am să vă întreb dacă aţi găsit deja aur… Ştiu că asta nu se poate întâmpla **într-**o zi. Luaţi loc… Louis, ai putea să te ocupi tu de domnişoarele astea până ce termin eu treaba la bucătărie?

Tăcută, Melanie privea rafturile supraîncărcate ale bibliotecii din încăpere. Cu un zâmbet pe buze, Louis observa reacţiile celor două surori. Îşi amintea de prima lui vizită aici, de surpriza pe care a av**ut-**o văzând atâtea cărţi. Patrick nu părea un erudit. Şi totuşi… totuşi el citise toate aceste cărţi de mai multe ori… şi ele tratau subiecte serioase: istorie locală şi mondială, filosofie, artă. Copil fiind, el găsise în biblioteca lui Patcik o fantastică deschidere spre lume…

— Domnişoarelor… trebuie să ştiţi că la Patrick nu veţi găsi băuturi alcoolice.

— Din cauza meseriei lui? întrebă Melanie.

— Din cauza convingerilor lui.

Le servi deci cu câte un pahar cu ceai rece. Câteva clipe mai târziu, veni şi Patrick şi se aşeză pe braţul unui fotoliu, în faţa lor.

— Curând vom putea să trecem la masă.

Tăcu o clipă, apoi continuă:

— Nu cred că v-am prezentat până acum condoleanţele mele pentru decesul unchiului vostru. A fost un tip cumsecade.

— Mulţumesc, murmură Linda.

— Nu-l vedeam prea des. Era mai degrabă un singuratic… ca mulţi alţii de pe aici.

— Pe drum încoace, domnişoarele mi-au spus că ele

vin din Nevada, zise Louis pentru a schimba subiectul.

— Ah, da? Aveam şi eu prieteni pe-acolo. În tinereţea mea, am fost vreo câţiva ani cowboy prin părţile acelea.

Louis îi turnă şi lui un pahar de ceai cu gheaţă.

— Eu credeam că tu n-ai plecat niciodată din Amador Springs, Patrick.

Şeriful izbucni în râs.

— Ei bine, am mai plecat, după cum vezi… chiar dacă uneori am impresia că am trăit întotdeauna aici…

Chipul i se întunecă.

— …la fel ca stejarul de afară, continuă el. Cred că l-aţi remarcat când aţi venit?

Ele dădură afirmativ din cap.

— Se spune că de el erau spânzuraţi oamenii - înainte să se construiască această casă. În secolul trecut, mulţi pionieri veniţi prin părţile astea au fost executaţi în acest fel, după un simulacru de proces, aşa cum o dorea justiţia sumară de pe vremea aceea. Cauzele erau minore, de exemplu neînţelegeri în legătură cu raţiile de alimente…

— Nu vă temeţi că fantomele lor bântuie încă aceste locuri? întrebă Melanie.

— Eu am alte preocupări… De altfel, dacă aş vedea una, cred că aş invita-o la cină ca să vorbim despre vremurile bune de odinioară şi să-i ascult declaraţiile.

Melanie izbucni în râs. Patrick era în vervă. Louis şi Linda se priviră îndelung, până ce Linda coborî privirea, stânjenită dintr-odată să simtă acest trup puternic şi musculos atât de aproape de ea.

— Va trebui să ne mai vedem astfel, zise Patrick în timp ce le conducea pe fete până la uşă. Este cea mai frumoasă seară pe care am petrec**ut**-o de multă vreme încoace… de o veşnicie.

Contrar aşteptărilor Lindei, cina decursese **într-**o ambianţă agreabilă. Patrick, minunat povestitor, îi amuza pe toţi cu anecdotele, observaţiile şi remarcile lui, precum şi cu un deosebit simţ al umorului. Încetul cu încetul, Linda văzuse cum expresia de pe faţa surorii sale se

relaxează.

Pe drumul de întoarcere, Melanie oftă.

— Este foarte drăguţ, murmură ea cu un zâmbet pe buze.

— Este fiinţa cea mai extraordinară pe care o cunosc, mai zise şi Louis.

— Şi totuşi, prima mea impresie n-a fost atât de favorabilă.

— Nici a mea, replică Louis.

Surprinsă, Linda îi aruncă pe furiş o privire, dar el nu mai comentă şi ea preferă să nu-i ceară amănunte.

Curând, respiraţia Melaniei deveni mai uşoară, mai regulată: adormise.

Deodată pe Linda o cuprinse un val de îngrijorare. Se afla singură cu acest străin… singură în maşina aceasta pierdută în noapte.

Îşi continuară drumul în tăcere. Când el trase maşina în luminiş, Linda se repezi afară şi deschise portiera Melaniei ca s-o trezească, dar Louis o apucă de încheietura mâinii. În adâncul ochilor lui zări o licărire ciudată.

Simţi un nod în gât. Dumnezeule! Ce i se întâmpla?

— Dă-mi drumul, zise ea cu o voce răguşită.

Fără un cuvânt, el se aplecă spre maşină şi o luă în braţe pe Melanie. Se îndreptară apoi spre cabană şi Linda deschise uşa cu gesturi nervoase.

Louis se aplecă uşor ca să poată intra.

— Care este al ei? întrebă el arătând cu bărbia înspre cei doi saci de dormit care erau împachetaţi.

Linda îl desfăcu pe cel al Melaniei şi se dădu la o parte. El îngenunche, o aşeză pe fată şi o înveli înainte să se ridice.

O privi îndelung pe Linda apoi, cu un semn discret din cap, îi arătă uşa. Incapabilă să reacţioneze, ea se supuse ordinului lui mut iar el o urmă având grijă să închidă în urma lui.

Doamne! De ce acceptase să iasă din nou afară? Ar fi putut să refuze. Ar fi trebuit să…

Dar era prea târziu pentru regrete… El îşi pusese deja mâinile pe umerii ei şi o obligă să-l privească în faţă. Linda încerca cu disperare să-şi ferească privirea.

— Îţi mulţumesc pentru această seară, bâigui ea. I-a făcut foarte bine Melaniei. Cred că…

Dar el îşi lipi buzele de ale ei, împiedicâ**nd-**o să continue. Totul începu atunci parcă să se învârtească şi Linda lăsă să-i scape un oftat uşor. Buzele lui erau calde, exigente, trezind în ea senzaţii nebănuite.

Cu capul aplecat asupra ei, Louis o strângea în braţe cu pasiune, apoi, dintr-odată, sărutul lui deveni mai blând şi el se îndepărtă încet.

Linda îşi ridică privirea spre chipul lui frumos. Ar fi dorit să se piardă în adâncul ochilor lui.

— Ştiai că se va întâmpla aşa, murmură el.

Ea încă mai simţea căldura mâinilor lui prin ţesătura fină a bluzei.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti, bolborosi ea, împărţită între dorinţa de a-l respinge şi aceea de a-i simţi din nou buzele lipite de ale ei.

El zâmbi, de parcă i-ar fi citit gândurile. Exasperată, Linda se desprinse brusc de el. Trebuia să salveze aparenţele… să-l facă pe acest bărbat să înţeleagă cât îi era de indiferent, chiar dacă tot corpul ei tremura încă de emoţie.

— Nu-mi place să se profite de mine, îi zise ea rece.

Louis nu premeditase acest sărut. Toată seara o observase pe Linda, expresia de pe chipul ei când zâmbea, când vorbea sau când era cufundată în gânduri… şi ea îi răspunsese acestor priviri, chiar dacă acum nu voia să recunoască.

— Atunci să nu ne mai gândim, sugeră el.

— Da, cred că aşa ar fi mai bine.

O mai privi o dată lung înainte să plece.

*

*[1]

1

Linda rămase, cu pumnii strânşi, pe malul râului. Când auzi motorul maşinii îndepărtâ**ndu-**se, se duse şi se aşeză pe o piatră.

Două bufniţe ţipau în noapte.

Câţi oameni trăiseră aici, în canionul acesta, în mijlocul acestor copaci, între aceşti pereţi abrupţi? se întrebaseră oare, la fel ca ea, ce le rezerva soarta? Simţiseră oare aceleaşi spaime în faţa dificultăţilor vieţii? Aceeaşi nevoie de eliberare? Acelaşi sentiment de vulnerabilitate în faţa forţelor naturii şi a propriei lipse de voinţă?

Adesea ar fi dorit să fugă, să scape de toate aceste probleme. Dar de fiecare dată se răzgândea. Cum **s-**o abandoneze pe Melanie, să trădeze toate generaţiile care o precedaseră?

Dar îşi dorea atât de mult tot ceea ce viaţa îi refuzase până în prezent. Louis avea dreptate. În seara aceasta, încă din prima clipă, ea ştiuse ce-o să se întâmple… şi nu făcuse nimic ca să evite acest lucru.

Scoase un geamăt uşor de neputinţă şi o lacrimă i se rostogoli pe obraz. Cum va mai putea de-acum să-şi găsească liniştea?

*

* * *

Cu mâinile crispate pe volan, Louis n-o luă pe strada lui Patrick. Nu voia să se întoarcă acum. Nu voia să vorbească absolut cu nimeni, nici chiar cu bătrânul său prieten. Şi cu siguranţă că Patrick îl aştepta, ca să vegheze asupra lui ca odinioară. Era atât de conştient de responsabilităţile pe care le avea faţă de protejatul lui…

Şi poate că avea dreptate. Poate că el, Louis, mai avea nevoie de ajutor, de sfaturi, de încurajare.

Fir-ar să fie! Dar el se afla aici ca să-l ajute pe Patrick… nu ca să-şi complice viaţa cu o poveste de dragoste! mai ales dacă fericita aleasă nu era de acord.

Opri maşina ca să facă vreo câţiva paşi pe jos în aerul proaspăt al nopţii. Luna nu răsărise încă. Abia acum începea să apară pe deasupra munţilor. El rămase mult

timp nemişcat, **s-**o contemple, ca **într-**un ritual primitiv.

Şi totuşi, în el nu mai exista nimic primitiv; încercase întotdeauna să-şi controleze fiecare aspect al existenţei… îşi programase totul, până şi relaţia amoroasă cu Myriam. El voia să evite să se implice, iar lui Myriam îi convenea perfect acest lucru. La fel ca el, nici ea nu-i cerea nimic în plus decât ceea ce voia să-i ofere.

De altfel, ea nu-şi anulase călătoria în Grecia din cauza plecării lui… iar el trebuia să recunoască faptul că era pentru prima oară de la venirea lui aici că se gândea la ea.

Obsesia pentru femei… pentru alcool… Evitase cu grijă toate aceste capcane, pentru a nu călca pe urmele tatălui său. Devenise aproape maniac din acest punct de vedere, încât nu bea decât ocazional şi îşi alegea întotdeauna o companie feminină care să nu-i ameninţe echilibrul.

Şi astăzi, din cauza imprudenţei lui, răscolise totul, zdruncinase ordinea instaurată cu atâta greutate în viaţa lui.

Se sprijini de trunchiul unui pin. În depărtase se auzea curgând râul, acelaşi care străbătea şi concesiunea Conway.

Fărăvoia lui, gândurile i-o luară razna. Oare Linda mai era trează? îşi scutură capul ca să-i alunge din minte imaginea.

Era frumoasă… foarte frumoasă. Şi îi plăcea felul ei hotărât de a fi. Dar mai era ceva, ceva ce nu înţelegea el… ce nu voia să înţeleagă.

Se îndreptă, hotărât să nu se mai poarte ca un adolescent. Dacă va conţinu tot aşa, curând va începe **s-**o viseze!

Se aplecă şi luă de jos o piatră pe care o aruncă **într-**un tufiş. O creatură mică şi păroasă fugi imediat dintre crengi şi, ieşind la drum deschis, se repezea direct spre el. Ca să nu sperie şi mai mult bietul animal, care se îndrepta spre ascunzătoare, Louis rămase nemişcat. Apoi se întoarse la maşină, porni motorul şi demară. Pentru el însă,

nu exista niciun refugiu…

— Este de-a dreptul uimitor. La început, nu eram prea sigură că-mi place. Nu mi se părea prea simpatic… dar, până la urmă, Patrick **s-**a dovedit a fi atât de drăguţ. Şi ştie să povestească cu atâta har!

În ciuda trăncănelii neîncetate a Melaniei, Linda continua să pregătească în tăcere micul dejun, absorbită de gândurile ei. De când se trezise, nu şi-l putuse alunga din minte pe Louis. Din cauza lui, nu închisese un ochi toată noaptea… O obseda.

Şi Melanie care nu mai tăcea! Se vedea bine că pe ea n-o durea capul… Se simţea bine. Imediat, Linda îşi reproşă că gândea astfel. Sora ei suferise destul, merita puţină bucurie. Nu trebuia să-i fie atât de greu **s-**o asculte… doar atunci când o auzea lăudâ**ndu-**l pe Louis.

Melanie era încântată că el o dusese în braţe.

— Vezi bine că nu-i chiar atât de rău pe cât credeai tu.

Îşi încruntă sprâncenele şi adăugă:

— Cred că a suferit mult. Există în zâmbetul lui o anumită expresie şi uneori chiar şi în privire… ca un fel de tristeţe.

Linda îşi duse mâna la frunte, incapabilă să mai poată suporta. Melanie îi remarcă imediat reacţia.

— Linda? Ceva nu-i în regulă?

În vocea ei se percepea o notă de îngrijorare şi Linda se simţi obligată **s-**o liniştească cu un zâmbet.

— Nu-i absolut nimic. Doar o uşoară migrenă. Am adormit greu aseară… fără îndoială din cauza cafelei.

Melanie izbucni în râs.

— Eu n-am avut astfel de probleme!

— Nu, tu ai adormit buştean.

Deodată, pe chipul Melaniei apăru o expresie mai serioasă.

— Sper că nu te-ai certat cu el, totuşi?

— Cu cine?

— Cu Louis, fireşte.

Linda lăsă să alunece oul pe care-l prăjise din tigaie

într-o farfurie de aluminiu. Trebuia neapărat să schimbe subiectul discuţiei.

— Poftim, mănâncă atâta timp cât e cald.

Dar Melanie insistă:

— Spune-mi că n-ai făcut aşa ceva! După toate serviciile pe care el ni le-a făcut!

De ce acorda ea atâta importanţă acestui subiect? Ce sentimente avea faţă de acest bărbat?

— Nicidecum! A… a mai întârziat pe aici doar câteva minute.

— Şi ţie îţi este de ajuns atâta ca să te cerţi.

Linda oftă, exasperată.

— Ascultă, nu ne-am certat, bine? Acum nu mai insista pe această temă. N-o să afli nimic în plus!

Melanie îşi privea farfuria. Dacă va mânca, sora ei va fi mulţumită. Îşi făcea doar atâtea griji din cauza lipsei ei de poftă de mâncare…

— Ai putea totuşi să faci un efort, ce zici, Linda?

— Da, o să încerc.

Îşi puse şi ea oul în farfurie înainte să se aşeze. Nici ei nu-i era foame, dar dimineaţa va fi lungă şi trebuia să prindă puteri.

Şi apoi, era gata să facă orice numai să n-o indispună pe Melanie.

Capitolul 8

Intrigată, Melanie se apropie de sora ei.

— Ce **s-**a întâmplat? Ai pierdut ceva?

— Mă tem că da, îi răspunse Linda îndreptâ**ndu-**se.

De câteva minute, scotocea prin grămada de unelte pe care le aranjase în ajun lângă cabană. Era imposibil, nu avea cum să-şi fi pierdut sita. Şi totuşi…

— Ce anume?

Linda îşi băgă mâinile în buzunare. Acum, cu greu îi a mai putea ascunde adevărul surorii sale. De săptămâna trecută, de când fuseseră să cineze la Patrick, dispăruseră o mulţime de unelte.

— De fapt, mai multe unelte. Nu ştiu unde sunt.

Melanie se încruntă.

— Nu înţeleg.

— Mai multe lucruri par să se fi… volatilizat: o lopată, două mistrii, cleştele, şi acum sita.

— Eşti sigură că nu le-ai pus în altă parte?

— Am căutat peste tot. Nu, este altceva la mijloc.

Melanie îşi schimbă poziţia. De câteva zile încoace, începuse să arate mai bine. Orele petrecute la soare îi bronzaseră uşor pielea şi părea să-şi fi regăsit pofta de viaţă. Tăcerile ei erau mai puţin încărcate de amintiri şi remuşcări. În plus, grăunţele de aur pe care ea însăşi le găsise îi ridicaseră considerabil moralul.

— La ce te gândeşti? o întrebă ea pe Linda.

— Ei bine…

— Crezi că ni le-a furat cineva?

— Cine să ni le fure? N-am văzut pe nimeni de la sosirea noastră aici, doar dacă…

— Crezi că este vorba de vreun animal?

Linda ridică din umeri. Cum ar fi putut o vieţuitoare mică să care nişte unelte atât de grele? Nu… imposibil. Dar de ce ar fi furat cineva asemenea unelte vechi? Chiar că nu înţelegea.

— Am putea să facem de gardă la noapte, propuse Melanie…

Linda încuviinţă. Dar ce vor putea ele să facă dacă bănuielile li se confirmau?

*

* * *

De îndată ce Louis intră în cafenea, discuţiile încetară. O singură persoană care nu-l văzuse continua să vorbească.

— Patrick nu mai este ce-a fost. Asta-i tot. A îmbătrânit şi el, la fel ca mine. Numai că eu nu pretind…

Cineva îl lovi cu cotul arătâ**ndu**-i-l pe noul-venit, şi omul tăcu.

Cu o expresie încremenită pe faţă, Louis îşi bău cafeaua. Nu era pentru prima oară când îi auzea pe oameni plângâ**ndu**-se de prietenul lui. Nu putea face nimic ca să oprească zvonurile care se amplificau din zi în zi.

Inutil să încerce să-l apere pe Patrick. N-ar face decât să învenineze lucrurile şi, oricum, nimeni nu l-ar fi ascultat pe el, fiul lui Dan Winslow.

Când ieşi din cafenea, fu cât pe ce să se ciocnească cu Bertha Armbruster.

— Nu poţi să te uiţi pe unde mergi? îi aruncă ea cu un aer indignat.

— Scuzaţi-mă.

Vru apoi să se îndepărteze.

— Au trecut două săptămâni de când mă aflu aici, domnule Winslow. Nu ştiu mai multe decât la început, şi tot ceea ce găseşti să-mi spui este „scuzaţi-mă”?

Aruncă o privire spre cafeneaua din spatele lui.

— Toţi vă petreceţi timpul în cârciumi de felul ăsta… Fir-ar să fie! Nimeni nu se va hotărî aşadar să acţioneze?

— Facem tot ce stă în puterea noastră.

Ea îl înfruntă cu o privire dispreţuitoare.

— Inclusiv dumneata? După câte se povestesc despre dumneata… despre tatăl dumitale alcoolic… despre tinereţea dumitale dezorganizată? Cum poţi pretinde că faci să domnească legea?

Louis simţi cum tot corpul i se încordează.

— Este vorba despre trecut, şi vaţa mea particulară nu vă priveşte în niciun fel.

— Oh, ba da! Nu uita că este vorba despre tatăl meu. Iar dumneata nici măcar nu eşti ajutor de şerif, ci profesor **într-**o obscură şcoală particulară… Cu siguranţă că este vorba despre vreo şcoală de corecţie.

— Nu, doamnă, este o universitate.

— O bună ascunzătoare, ce mai!

— Puteţi să credeţi ce vreţi, doamnă.

Tremurând de furie, începu să se îndepărteze, dar femeia furioasă continuă să-l hărţuiască:

— De ce nu te întorci acolo… împreună cu bătrânul ăsta incompetent?

Pradă unei furii abia stăpânite, el traversă strada şi intră în biroul şerifului.

Patrick nu era aici. Plecase în dimineaţa asta la

Sacramento ca să se întâlnească cu unul dintre prietenii lui, membru al Departamentului de Stat pentru Justiţie. Cu siguranţă pentru a-i vorbi despre aceste dispariţii misterioase…

Roland ridică privirea de pe nişte hârtii, dar Louis nu-l luă în seamă.

— Ce ţi **s-**a întâmplat? îl întrebă adjunctul sarcastic.

— M-am întâlnit cu prietena ta, doamna Armbruster.

Roland schiţă un zâmbet.

— Nu-i prietena mea.

— Atunci de ce te proslăveşte atât?

— Pentru că are gusturi bune, îmi imaginez.

— Când o să încetezi să mai joci teatru, Roland?

Acesta păli, dar chipul lui îşi regăsi repede expresia obişnuită.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Louis se aşeză la birou. Sprijinit de speteaza scaunului, îşi prinse mâinile la ceafă.

— Vreau să spun doar că este imposibil să ştii ce gândeşti. **S-**ar spune că ţii la Patrick şi totuşi…

— Şi totuşi ce?

— Ei bine, nu ştiu dacă este adevărat.

Roland ridică ochii spre cer.

— Dumnezeule! Iată-l că iar începe cu problemele lui psihologice. De ce nu te întorci tu acasă, Louis? Lasă poliţia să-şi facă treaba.

— Parcă o aud pe doamna Armbruster.

— Delirezi, bătrâne!

Roland se ridică şi se întinse leneş.

— În locul tău, nu m-aş juca prea mult cu focul, Louis. Dar este adevărat că eu nu sunt decât un biet ţăran… Bun! Acum mă duc să-mi beau cafeaua. Mă întorc imediat.

Louis rămase încremenit, fără o vorbă. Nu-i plăcea omul ăsta. Instinctiv, simţea în el o ameninţare.

*

* * *

În întunericul adăpostului, vocea slabă a Melaniei

rupse tăcerea.

— Cât o să mai dureze?

— Poate toată noaptea, îi răspunse Melanie.

— Chiar aşa?

— Da.

— Şi cum o să facem să rămânem treze?

— Oricum, tu te vei culca. Am eu grijă.

— Nu! Nu-i drept aşa. Mă simt mai bine, Linda. Cred că ai observat şi tu.

Linda simţi o strângere de inimă. Melanie avea dreptate. Starea ei se ameliora cu fiecare zi. Dar cât timp va mai rezista dacă se va speti muncind şi va petrece nopţi albe? Cum să facă să găsească o cale de mijloc, să nu tulbure nici convalescenţa Melaniei şi nici să n-o demoralizeze?

— Ascultă, am o idee, Melanie. O să fac eu de gardă prima, în timp ce tu dormi. După aceea te trezesc şi mă duc eu să mă odihnesc.

— Perfect! N-ai să uiţi să mă trezeşti, bine?

— Îţi promit.

Melanie oftă mulţumită când se instală în sacul de dormit. Câteva clipe mai târziu, Linda îi auzi ritmul regulat al respiraţiei: adormise deja.

Sprijinită de piciorul mesei, Linda căscă, obosită de munca istovitoare din ultimele zile. Trebuise să folosească draga, să spele din ce în ce mai mult nisip… pentru un rezultat de-a dreptul neînsemnat: puţin praf de aur şi câteva bucăţele de mărimea unui bob de orez.

Se aşeză ceva mai comod şi îşi puse lanterna lângă ea. îi treceau prin minte tot felul de imagini, mai ales una a tatălui său, omuleţul acela cu o personalitate atât de puternică. Şi el avusese parte de greutăţi pe pământul familiei. Îndărătnic din fire, rezistase câţiva ani la rând secetei. Prin**tr-**o gândire inteligentă, prin**tr-**o muncă dură şi o voinţă de fier, făcuse până la urmă din ferma lui o afacere înfloritoare.

Linda zâmbi în întuneric. El îşi dorise întotdeauna un fiu, ştia asta. Iar ea încercase să îşi asume acest rol pentru

a nu-l dezamăgi. De la cea mai fragedă vârstă, participase împreună cu el la muncile de la fermă şi întotdeauna îl imitase. Adeseori, el o felicita, repetâ**ndu-**i însă că, mai presus de orice, lui îi plăcea feminitatea ei afectuoasă, entuziasmul şi loialitatea.

Apoi, **într-**o zi, plecat să verifice o împrejmuire la câţiva kilometri de casă, căzuse victimă unei crize cardiace… singur, fără nimeni alături de el care să-i vină-n ajutor.

Distruse, Melanie şi ea resimţeau încă profunda tristeţe de atunci, o durere care nu va dispărea niciodată definitiv.

Linda îl revedea în minte aşezat în şa, cu un zâmbet luminos pe chipul ars de soare sub pălăria lui veche şi neagră.

Tatăl său… Dacă măcar **s-**ar afla acum aici **s-**o cuprindă în braţe şi să-i spună că totul va fi bine. Prezenţa lui o liniştea întotdeauna, şi fără el se simţea pierdută… dar în niciun caz nu trebuia să arate asta. Melanie conta pe ea.

Privi înspre sacul de dormit. Sora ei respira liniştită. Ca ultime supravieţuitoare ale familiei Conway, ele se aflau acum singure împotriva tuturor, împotriva unor oameni ca reprezentantul companiei de asigurări. El le explicase, cu părere de rău, că nu putea să le ajute pentru că nu-şi plătiseră rata de asigurare… Că nu putea face absolut nimic, în ciuda împrejurărilor tragice, în ciuda faptului că până acum îşi plătiseră cu regularitate ratele…

Linda închise ochii. Trebuia neapărat să uite toate astea. Aceste amintiri nu-i făceau decât rău.

*

* * *

Linda se trezi tresărind. Fără nicio îndoială, auzise un zgomot. Încremenită de spaimă, ascultă cu atenţie câteva minute. Dar acum numai bătăile inimii ei tulburau liniştea.

Luă lanterna, se îndreptă spre uşă şi trase cu urechea. Nimic… Cu un nod în gât, deschise încet şi ieşi afară fără să aprindă lanterna. Dacă într-adevăr era

cineva, voia şi ea să beneficieze de întuneric.

Noaptea era foarte întunecoasă şi Linda se sprijini de peretele cabanei ca să scruteze împrejurările, pândind cel mai mic zgomot.

Abia dacă mai respira de frică. Foarte încet, se îndepărtă de perete şi înaintă câţiva paşi după care rămase nemişcată ca să asculte. Nimeni…

Până la urmă, aprinse lanterna ca să vadă mai bine în jurul ei. Nimic… Dar când fasciculul se îndreptă spre locul în care ea lăsase draga lângă râu, Linda se încruntă nedumerită. Ceva nu era în regulă. Se apropie, intrigată, şi nu-şi putu reţine un strigăt: maşina era direct pe pământ, cu cele două cauciucuri umplute cu aer sfâşiate. Dumnezeule! Fusese totuşi cineva aici! Cineva care…

Cu mâna tremurând, lumină taluzul de pe celălalt mal, apoi faleza din spatele cabanei.

— Cine eşti? întrebă ea cu o voce răguşită. Cine a putut face aşa ceva? Unde eşti? Ieşi la lumină şi…

Se opri brusc, conştientă dintr-odată de pericol. Se vedea bine că n-avea de-a face cu vreun glumeţ. Poate că data viitoare nu se va mulţumi să-i distrugă doar materialul…

Speriată, se repezi în cabană şi fixă bara de siguranţă peste uşă, apoi se sprijini de ea, gâfâind.

Se auzi o mişcare în încăpere. Cu un gest rapid, ea se întoarse şi aprinse lanterna. Melanie se trezise şi se ridicase pe jumătate în sacul ei de dormit, cu ochii mari deschişi, cu părul blond ciufulit.

Melanie, scumpa de Melanie! Lindei îi venea să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Lăsă să-i scape un oftat uşor.

— Linda?

Lumina lanternei tremura. Abia în stare să se controleze, Linda respira precipitat.

— Linda… Tu eşti?

Melanie se ridicase de-acum în picioare, gata să fugă.

— Da, eu sunt.

— Ce **s-**a întâmplat? Ce faci cu lanterna aia? Ai fost

afară?

Linda schimbă faza lanternei, făcând ca lumina să fie mai blândă. Melanie o privea.

— Am auzit un zgomot. De fapt, cred că am adormit şi m-a trezit zgomotul.

— Despre ce era vorba?

— În orice caz nu despre vreun animal.

Neliniştită, Melanie se apropie de ea.

— Ce era?

— Prezenţa noastră aici deranjează pe cineva. Sau poate că ne joacă cineva nişte feste idioate.

— Dar spune-mi odată mai limpede!

— Au tăiat cauciucurile şi tuburile de la dragă.

— Eşti sigură?

— Evident. Maşina este cu burta pe pământ şi toate tuburile sunt sfâşiate.

— Cine ar face un lucru ca ăsta?

Linda ridică din umeri.

— Nu ştiu mai multe decât tine.

— Poate cei doi bărbaţi?

— Ca să ne alunge de aici?

Melanie încuviinţă şi Linda ezită o clipă înainte să continue:

— Este o posibilitate, printre altele.

— Ce-o să facem?

Din nou glasul Melaniei exprimă teamă. Aceeaşi teamă se putea citi şi în adâncul ochilor ei. Trebuia **s-**o liniştească. Nici vorbă ca Linda să lase să i se ghicească spaima.

— O să rămânem, fireşte. Nimeni nu ne va face să abandonăm această concesiune. Este a noastră şi noi o **s-**o exploatăm.

— Dar dacă…?

— Nu-i cred totuşi periculoşi. Încearcă doar să ne intimideze, atâta tot.

— Şi le merge, murmură Melanie.

Linda zâmbi.

— Ei, da. Dar este nevoie de mai mult ca să le vii de

hac fetelor Conway, nu-i aşa? Şi, oricum, avem nevoie de banii ăştia.

— Ce-ar fi să-l anunţăm pe şerif sau pe Louis? propuse Melanie.

— Nu! Putem foarte bine să ne descurcăm singure. Şi apoi, poate că n-o să se mai întâmple. Poate că, dacă nu reacţionăm, vandalii ăştia se vor descuraja şi până la urmă ne vor lăsa în pace.

*

* * *

Nemaiputând să adoarmă, cele două surori discutară până-n zori când le fură somnul. Linda se trezi pe la zece şi ieşi din cabană fără zgomot ca să constate pagubele la lumina zilei. Merse spre râu şi se opri lângă dragă. Într-adevăr, tuburile erau sfârtecate. Se aplecă să se uite la motor. Dopul de la rezervorul de benzină era pe jumătate desfăcut, ca şi cum criminalul fusese surprins înainte să-şi termine treaba.

Se pregătea să verifice restul materialelor când se auzi strigată de pe celălalt mal. Se întoarse. În picioare lângă stejarul noduros, cu un zâmbet pe buze, Louis o privea.

Ah, nu! Nu el! Era într-adevăr ultima persoană pe care voia **s-**o vadă în clipa asta. N-avea nevoie de prezenţa şi de solicitudinea lui.

— Ce cauţi aici?

— Am venit să văd ce mai e nou. E o crimă?

Îşi plimbă privirea pe chipul ei. De ce oare fata asta avea o asemenea putere asupra lui? De ce îl atrăgea atât? Rezistase totuşi o săptămână fără **s-**o vadă. Şi apoi, azi-dimineaţă, trecând pe şosea, nu mai rezistase ispitei.

— Ei bine, după cum vezi, totul e-n regulă. Acum că ţi-ai făcut datoria, poţi să pleci.

El nu se mişcă, şi remarcă o uşoară amărăciune:

— **S-**ar zice că toată lumea vrea să scape de mine!

— Poate din cauza farmecului tău?

— Aşadar recunoşti că am farmec?

Ea oftă, exasperată.

— N-am zis asta. Numai că…

Se întrerupse văzâ**ndu-**l că se crispează dintr-odată; privirea lui tocmai se îndrepta spre dragă.

— Dumnezeule! murmură el.

Coborî în grabă taluzul şi trecu puntea peste râu, apoi se aplecă lângă maşină.

— Fir-ar să fie! Ce **s-**a întâmplat aici?

Cu ochii închişi pe jumătate, o întreba din ochi.

Linda n-ar fi vrut să-i răspundă, dar cum să spună că nu **s-**a întâmplat nimic, fără să se facă de râs? Trebuia totuşi să-i dea o explicaţie.

— Aşa am găsit-o azi-noapte.

— Ai văzut pe cineva?

— Nu.

— Atunci cum…?

— Mi **s-**a părut că aud un zgomot şi am ieşit.

El se aplecă şi desfăcu dopul de la rezervor ca să controleze nivelul benzinei.

— Aparent e-n regulă, dar ar fi mai bine să verifici conţinutul înainte să porneşti motorul. **S-**ar putea să fi pus înăuntru nisip.

Exasperată, ea închise ochii o clipă şi îşi trecu mâna prin păr.

— Am eu grijă, zise ea pe un ton hotărât.

— Mai sunt şi alte pagube?

— După câte ştiu, nu.

— Şi Melanie? Ce face?

— Încă doarme.

— Ştie ce **s-**a întâmplat?

— Da.

De ce refuza el să înţeleagă? Răspunsurile ei scurte erau totuşi elocvente. Linda voia să-l vadă plecat!

El oftă înainte să-i spună:

— Uite ce este, dacă crezi că povestea asta nu mă priveşte, te înşeli. Eşti sigură că n-ai văzut pe nimeni?

— Absolut.

Louis se încruntă. Hotărât lucru, nu-i plăcea întorsătura pe care o luau evenimentele.

— Bănuieşti pe cineva? întrebă el.

— Dar tu?

— Am o oarecare idee.

Era limpede că şi el se gândea la cei doi indivizi pe care ele îi întâlniseră aici în prima zi.

— Ar trebui să vii împreună cu sora ta în oraş, continuă el. Ai putea să închiriezi o cameră la pensiunea familială, până ce se mai liniştesc lucrurile. Patrick ar putea să ia amprente de pe materiale, să le trimită la laborator şi…

Fără să-l lase să-şi termine fraza, Linda scutură din cap.

— Nu, nu vreau.

— Ar fi mai prudent. Şi dacă ai cumva nevoie de bani…

— Ascultă! Nu ţi-am cerut nimic!

— Nici n-ai fi depus plângere, nu-i aşa?

Ea îşi ridică bărbia cu un aer arogant.

— Nu.

— De ce? Din cauza celor întâmplate în seara aceea?

Linda simţi că obrajii i se împurpurează.

— Nu văd legătura.

— Las-o baltă! Hai, nu te încăpăţâna. Gândeşte-te la Melanie.

— Ea se simte foarte bine aici.

— Şi dacă, data viitoare, indivizii vor veni cu un revolver?

— Poate că nu ei sunt de vină.

— Cine altcineva ar fi putut face un asemenea lucru?

— Orice ar fi, noi nu plecăm de pe concesiune!

— Aşadar, aurul este foarte important pentru voi?

Ea nu-i răspunse. În faţa tăcerii ei, Louis nu-şi putea desprinde privirea de ea, împărţit între dorinţa de a o scutura ca **s-**o aducă la realitate şi cea de a o cuprinde în braţe şi **s-**o sărute până ce agresivitatea ei se va transforma în pasiune… ca şi prima oară.

Auzise ea oare vorbi**ndu-**se despre dispariţiile misterioase? Şi atunci, de ce refuza să plece de aici?

Pentru nimic în lume el nu voia să le vadă implicate în afacerile atât de neliniştitoare din Amador Springs. Şi ele erau atât de vulnerabile, în acest colţ pierdut. Trebuia să le convingă… Dar Linda nu-i lăsă timp **s-**o facă.

— Nu poţi înţelege, zise ea. Nimeni nu poate înţelege. Dar Melanie şi cu mine vom rămâne aici, pe pământul nostru, orice **s-**ar întâmpla. Trebuie. Şi când… când ei vor vedea că nu ne lăsăm intimidate, ne vor lăsa în pace.

Louis ripostă imediat:

— **S-**a mai întâmplat şi altceva?

Fir-ar să fie! De ce se dăduse ea de gol? Mai ales că el nu bănuise nimic până acum!

— Au mai dispărut câteva obiecte. Atâta tot.

— Se pare că lucrurile se înrăutăţesc.

Linda se înfioră, conştientă dintr-odată de pericolul care le ameninţa. Dar îşi reveni repede, hotărâtă să nu lase să i se vadă spaima.

— O să rezistăm.

— Sper.

El plecă curând spre luminiş, ca să răspundă la un apel radio în maşină.

Dumnezeule! Oare alesese ea cea mai bună soluţie hotărând să rămână aici? Melanie va rezista oare?

Louis se îndepărtă. Ajunsese deja în dreptul stejarului. Ar fi de-ajuns doar un cuvânt ca să-l oprească înainte să dispară. Un cuvânt… unul singur…

Şi-ar fi dorit atât de mult ca el **s-**o protejeze, să rămână alături de ea. Dar niciun sunet nu-i ieşi de pe buze. Momentul ei de slăbiciune nu dură decât o clipă. Se reculese imediat. Nu se va lăsa niciodată abătută de la ţinta ei.

Capitolul 9

Încă încordat, Louis îi adresa un salut cu capul lui Patrick înainte să se aşeze la biroul liber din faţa lui. În mod confuz, avea impresia că piesele puzzle-ului încep să se aşeze la locul lor.

Cineva încerca să le alunge pe Linda şi Melanie de pe

concesiunea lor. Exista oare vreo legătură între acest lucru şi dispariţiile misterioase? Poate că şi pentru ceilalţi totul începuse la fel… Dar atunci de ce nimeni nu făcuse vreo plângere? se gândi apoi la Linda. Dacă el n-ar fi surprins-o în dimineaţa cu pricina, ea n-ar fi semnalat incidentul, în speranţa că vandalii vor înceta **s-**o hărţuiască.

Numai că era oare acesta un calcul bun? Oare indivizii aceia nu contau tocmai pe tăcerea prospectorilor? Nu deveneau ei din ce în ce mai ameninţători, până în momentul în care, temâ**ndu-**se pentru viaţa lor, victimele îşi abandonează proprietatea? După aceea, le este de ajuns să le exploateze fără să se facă văzuţi…

Patrick îşi drese glasul ca să-i atragă atenţia, şi întrebă:

— Se întâmplă ceva, Louis?

Prea nervos ca să stea locului, Louis se ridică. Se îndreptă spre fereastră ca să privească strada; totul părea atât de calm. În oraş, nimic nu se mişca, nici măcar un câine.

— M-am oprit azi-dimineaţă pe la concesiunea Conway. Cineva le-a sfârtecat cauciucurile pe care plutea draga.

Patrick deveni atent.

— Cu un cuţit?

Louis dădu din cap şi se întoarse spre el. Cu sprâncenele încruntate, Patrick părea pierdut în gânduri.

— Da. Au făc**ut-**o chiar cu înverşunare. În niciun caz nu este vorba de vreun accident.

— Fetele l-au văzut pe vinovat?

— Nu. Am vorbit cu Linda. A auzit doar un zgomot.

Fără un cuvânt, Patrick luă revolverul şi tocul pe care-l lăsa de obicei atârnat **într-**un cuier şi şi-l prinse la brâu.

— Cred că am face bine dacă am merge să verificăm la faţa locului.

— Nu, nu acum, Patrick.

— De ce?

— Pentru că nu vom găsi nimic. Ei sunt foarte atenţi.

— După părerea ta, crezi că povestea asta poate avea vreo legătură cu dispariţiile?

— Dar tu ce crezi?

— N-avem nicio altă pistă. La ceilalţi, n-am descoperit niciun indiciu. Dacă există într-adevăr o legătură, o să ne ajute dacă facem verificări acolo.

Cu buzele strânse, Louis se întoarse din nou spre fereastră. Roland Bams tocmai sosea. Cu mersul lui de cowboy, cu pistolul la şold, semăna cu o caricatură a unui erou hollywoodian. Ce ridicol! Fără vreun gând precis, Louis i se adresă lui Patrick:

— Să nu-i spui nimic lui Roland… O să pândesc câteva nopţi lângă concesiunea Conway. Ar fi mai bine să nu ştie nimeni.

Cererea lui îl lăsă perplex pe Patrick, dar nu mai avu timp să-i pună întrebarea care-i stătea pe buze. Ajutorul de şerif era deja la uşă.

*

* * *

Linda şi Melanie merseră la benzinărie ca să umfle cauciucurile de rezervă pe care le descoperiseră în colecţia de piese de schimb a bunicului lor.

Bătrânul sărăcăcios îmbrăcat care le servea le scrută cu privirea lui albastră.

— Sunteţi nepoatele lui Roger Conway? Eu mă pricep la fizionomii. Cred că i-aş recunoaşte pe toţi clienţii care s-au perindat pe aici în ultimii douăzeci şi cinci de ani. Daa! Pe toţi!

Linda se duse spre portbagajul maşinii.

— Fac plinul, domnişoară?

Ea scoase camerele din portbagaj.

— Da, dar cu aer.

— Atunci, faceţi o afacere bună. Nu vă costă nimic.

Linda îi zâmbi.

Câteva clipe mai târziu, pneurile erau umflate şi bătrânul veni să le pună pe bancheta din spate.

— Vă place să faceţi prospecţiuni? le întrebă el pe cele două surori.

Linda se aşeză la volan şi-i răspunse:

— Da, ne place.

— E o meserie grea.

— Dumneata ai încercat vreodată? întrebă politicoasă Melanie.

El izbucni în râs.

— Da, în tinereţe. Acum însă sunt prea bătrân… prea bătrân ca să mai suport dezamăgirile. Aşa că prefer să stau liniştit aici şi să-mi vând aurul lichid… Şi apoi, a devenit prea periculos.

— Periculos?

— Da! Toate aceste dispariţii, oamenii aceia pe care nu-i mai vezi… despre care nu se ştie nimic. Nu-i pentru mine munca asta. Eu ţin prea mult la pielea mea.

Dădu din cap şi le privi cu ochii lui spălăciţi.

— Aţi mai avut ceva necazuri?

— Necazuri? Ce vrei să spui? îl întrebă Linda cu inima bătâ**ndu-**i puternic.

— Ca atunci, în prima zi… când aţi venit să-l căutaţi pe şerif.

Ea porni motorul.

— Nu, nu, nicidecum.

— Ei bine, dacă vi se întâmplă **s-**aveţi, va trebui să nu prea contaţi pe Patrick McHenry… cel puţin aşa se spune. După cât se pare, este depăşit de evenimente. Dar în ceea ce mă priveşte, prefer să nu mă amestec în toate astea.

Linda demară şi gestul de rămas-bun al bătrânului rămase fără răspuns.

— De ce toate aceste bârfe pe seama lui Patrick? întrebă Melanie după câteva minute.

— L-ai auzit că a zis ceva despre nişte dispariţii… Şi aminteşte-ţi, prima oară când ne-a vorbit despre moartea unciului Roger… Spunea că nu prea crede să fiţi soţ un accident.

— Dumnezde, Linda! Ce se întâmplă aici?

— Dac-aş şti!

Cu degetele încleştate pe volan, îi aruncă o privire surorii sale.

— Ce-ar fi ca tu să te instalezi în oraş?
— În oraş?
— Eu rămân la cabană.
— Atunci rămân şi eu.
Descumpănită, Linda tăcu. Când se gândea că respinsese această sugestie făcută de Louis Winslow chiar în dimineaţa aceea! Avusese oare dreptate să-l refuze? Acum, nu mai ştia ce să facă. Şi totuşi, nici nu se gândea să abandoneze terenul în favoarea acelor indivizi.
— Ascultă, Melanie, abia ţi-ai revenit după o boală grea…
— **Şi-**am să plătesc pentru asta toată viaţa?
Câtă nelinişte în glasul Melaniei! Cum va putea ea să-şi ajute sora să uite acel accident nefericit? Chiar şi medicii se dovediseră neputincioşi **s-**o facă… Doar Linda putea să-i redea curajul de a trăi. Şi ea se străduia din răsputeri **s-**o ajute, cu toată dragostea ei.
— Bine, nu eşti obligată să stai în oraş dacă nu vrei, de acord? zise ea până la urmă.
Melanie se înfioră uşor, împărţită între dorinţa de a fugi către relativa siguranţă a oraşului, şi aceea de a rămâne cu sora sa, cu Linda care-i transmitea tot curajul şi puterea ei.
— De acord, murmură ea.
Glasul ei trăda încă suferinţă. Dar ce să facă? Linda se simţea atât de dezarmată, atât de incapabilă să-şi liniştească sora.
*
* * *
Pe malul râului, Linda cernea nisipul. Nimic… Atâtea ore pierdute ca să pună din nou draga în funcţiune pentru nimic…
Descurajată, cufundă iarăşi sita în jgheab şi începu **s-**o mişte sub apă. Deodată se opri, cu ochii mari, apoi se îndreptă uşto de spate.
Piatra aceea mai mare şi mai galbenă decât celelalte… Dumnezeule! Era o pepită, una adevărată! După atâta muncă, atâtea îndoieli, înverşunarea ei dădea în

sfârşit roade!

Inima începu să-i bată nebuneşte. Ar fi vrut să strige, să urle. Cu mâinile tremurând, luă cu delicateţe piatra şi o adăposti în căuşul palmelor.

Metalul strălucea în soare, şi ea rămase multă vreme cu privirea aţintită pe piatră, cu chipul iluminat de un zâmbet visător.

O înveli apoi **într-**o batistă înainte de a o strecura în buzunar. Va aştepta ca Melanie să se trezească pentru a-i arăta descoperirea ei… Atunci vor putea amândouă să dea frâu liber bucuriei… poate chiar să meargă să sărbătorească evenimentul în oraş.

Dar când, puţin mai târziu, sora ei i se alătură, exaltarea Lindei se intransformă în îngrijorare. Obrajii ca focul ai Melaniei, aerul ei absent nu prevesteau nimic bun, şi Linda preferă să păstreze secretul.

Şi totuşi, seara în întunericul cabanei, ea strânse la piept pietricica atât de valoroasă. Acum Linda era sigură că ele îşi vor atinge scopul… Vor putea păstra ferma şi mai ales vor putea în sfârşit să scape de acest sentiment de vinovăţie care le împovăra umerii. Pentru că, în mod cert, această pepită nu putea fi decât prima din**tr-**un lung şir…

*

* * *

Louis se înfofoli în pătura veche de lână. De două nopţi, din vârful taluzului, ţinea sub observaţie tabără Conway, pândind cel mai mic zgomot, cea mai mică mişcare… în zadar.

Îşi puse capul pe braţul îndoit. Mâine nu va putea să vină. De câteva zile, Patrick ducea pe picioare o răceală urâtă. Roland anunţase şi el că este bolnav. În aceste condiţii, era imposibil să-şi petreacă nopţile stând de veghe, aici… mai ales că până acum nu se întâmplase nimic. Măcar dacă situaţia ar rămâne aşa!

*

* * *

Trezită de un zgomot de paşi aproape de cabană, Linda îşi scoase capul din sacul de dormit.

Auzea acum din nou zgomotul, foarte aproape… şi o respiraţie. Apoi, dintr-odată, un ţipăt neomenesc îi îngheţă sângele-n vene, înainte de a se repeta în cealaltă parte a fragilei barăci.

În întuneric, întinse mâna spre bucata de ţeavă care-i servea drept armă şi îşi încleştă degetele pe ea.

Rămase nemişcată, cu toate simţurile în alertă… Dar nimic nu mai tulbură liniştea. Visase oare?

Foarte încet, se culcă la loc şi trase pătura până sub bărbie.

Creatura, sau orice-ar fi fost, probabil că plecase.

*

* * *

A doua zi, Melanie începu să tuşească, o tuse uscată şi persistentă care o lăsa istovită dar nu-i uşura respiraţia. Starea ei se înrăutăţea.

— Plecăm în oraş, zise până la urmă Linda.

— De ce?

— De-aia.

Fără să-i lase surorii sale timp să reacţioneze, îi puse un pled pe umeri şi porni cu ea spre magazinul general. Acolo cel puţin, chiar dacă nu vor găsi un doctor, le vor da cu siguranţă un medicament.

De data aceasta, Melanie intră cu ea. Vânzătoarea se încruntă când o auzi cum tuşeşte.

— Am ceea ce vă trebuie, zise ea conducâ**ndu-**le spre o tejghea plină cu sticluţe. Este un produs absolut miraculos.

— Eu caut un doctor, interveni Linda.

Melanie o apucă de braţ.

— Nu, Linda… Te rog!

Femeia dădu din cap, stingherită.

— Doctorul Peters este plecat la un congres. Ne-a dat adresa unui coleg de-al lui din Sacramento, în caz de nevoie.

Descurajată de distanţa pe care ar fi trebuit **s-**o străbată, incapabilă să reziste privirii rugătoare a surorii sale, Linda cumpără poţiunea.

Spre marea ei surprindere, chiar de a doua zi, Melanie începu să se simtă mai bine şi se hotărâră să se întoarcă în oraş ca să mai cumpere o sticluţă.

*

* * *

Îl găsiră în magazin pe Roland Bams care stătea sprijinit de tejghea.

Cu zâmbetul pe buze, vânzătoarea o conduse pe Melanie în celălalt capăt al magazinului ca să-şi ia sticluţa.

Roland profită de absenţa lor şi se apropie de Linda.

— Dona poate **s-**o vindece pe sora dumitale. Şi eu am fost bolnav, şi ea m-a pus pe picioare. Bineînţeles că încă nu mi-am reluat munca. Mi-am luat câteva zile de concediu suplimentar. Se pare că Louis se descurcă foarte bine singur!

Izbucni **într-**un râs ironic.

— Şi pe Patrick l-a prins răceala asta.

— Este bolnav? întrebă Melanie care tocmai se întorsese. Trebuie să mergem să-l vedem.

Roland le spuse, pe un ton sarcastic:

— Oh! Nu vă faceţi griji pentru el. Se ocupă Louis. Şi nu-l deranjează **s-**o facă… **S-**ar zice chiar că-i place.

— Ce vrei să insinuezi, domnule Bams? întrebă Linda.

— Nimic… absolut nimic.

— Nu mi se pare.

— Eu nu sunt genul care coplortează bârfe. Sunt absolut de acord ca oamenii să-şi trăiască viaţa aşa cum vor.

— Despre ce vorbeşti? Nu înţeleg nimic! interveni Melanie oarecum neliniştită.

Vânzătoarea apăru cu sticluţa împachetată.

— Face trei dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi.

Linda scoase banii din buzunar şi-i puse pe tejghea. îi aruncă lui Roland o privire scârbită înainte de a ieşi din magazin urmată de Melanie.

— Măcar v-am prevenit, declară Roland cu o voce suavă.

— Despre ce ne-a prevenit? întrebă Melanie

îndreptâ**ndu-**se spre maşină.

Cu o expresie aparent indiferentă, Linda se întoarse spre sora ei.

— Pretinde că Louis şi Patrick formează un cuplu. Înţelegi?

— Nu! Nu-i adevărat. De ce ar spune una ca asta?

— Cred că e gelos.

— Din cauza ta?

— Nu. Eu n-am niciun ameste. Nici tu, de altfel. Cred că este vorba despre altceva.

— Despre ce?

— Habar n-am.

— Crezi că ar trebui să-i spunem lui Louis?

— Poate că este prima oară când Roland vorbeşte despre aşa ceva. Poate că suntem primele care am auzit.

— Mi se pare un tip îngrozitor.

— Şi mie.

— Am putea totuşi să ne ducem să-l vedem pe Patrick? Te rog, Linda, spune da!

— Te simţi destul de bine?

— Da.

— Atunci, de acord, dar numai pentru câteva minute, cât să-l întrebăm dacă are nevoie de ceva.

Chipul Melaniei se lumină. Uitase deja de insinuarile adjunctului.

*

* * *

Stânjenit că îl găsesc în starea asta, Patrick se strădui să mai aranjeze puţin prin salon ca să-şi poată primi oaspeţii.

— De obicei nu sunt aşa de plăpând… nici aşa de dezordonat.

— N-am venit să-ţi vedem casă, răspunse Melanie.

— Totuşi…

Cuprins de un acces de tuse, se lăsă să cadă **într-**un fotoliu.

— **Într-**o clipă, Louis îmi va aduce prânzul, continuă el după ce se odihni puţin. O să vă servească cu ceva de

băut. Mi-a ordonat să stau în repaus complet.

— Cu siguranţă pentru că vrea să te ajute să te faci bine, zise Linda.

— Ai încercat şi medicamentul de la magazin? îl întrebă Melanie. Este într-adevăr eficace.

— Mie nu mi-a mers cu chestia aia. Cred că conţine un stimulent… mai rău decât alcoolul! Dona tot încearcă să mi-l plaseze. Ar trebui **s-**o arestez pentru vânzarea ilegală de produse farmaceutice, dar pretinde că sunt doar pe bază de ierburi. Şi apoi, mi-ar sări tot oraşul în cap… Vindecă multă lume cu leacurile ei.

Melanie îşi îndesă mai bine sticluţa în poşetă, şi zise:

— Mie chiar mi-a făcut bine.

— Motiv în plus ca să n-o arunc în puşcărie.

Măgulită, Melanie îi mulţumi cu un zâmbet.

Câteva clipe mai târziu, intră şi Louis în încăpere aducând o tară. Linda se ridică imediat.

— Noi am face mai bine să plecăm, îi zise ea Melaniei.

— Nu… nu, mai rămâneţi, le rugă Patrick. Nici nu mi-e prea foame.

— Nu. Am venit doar să vedem cum te simţi şi…

Melanie se apropie de bătrân, îl strânse în braţe înainte să se îndepărteze, cu ochii în lacrimi.

— Îngrijeşte-te. Fă ce-ţi spune Louis. Ţin mult la dumneata, ştii bine, şi…

Părea incapabilă să mai continue şi Linda îi veni în ajutor…

— …şi Melanie trebuie şi ea să se odihnească. Am venit în oraş doar ca să cumpărăm medicamentul.

Se întoarse spre Louis ca să-i explice:

— Melanie a răcit şi ea.

Louis le conduse până la uşă.

— Aţi mai avut vreun necaz?

Linda se gândi la vizita nocturnă a acelui animal, dar cu siguranţă că nu era decât o simplă coincidenţă. Probabil că se aventurase în tabăra lor în căutare de hrană.

— Nu, răspunse ea în sfârşit scuturând din cap.

Louis rămase îngândurat. De ce ezitase Linda? Dar n-o să încerce acum să-i smulgă adevărul. Nu acum. Nu în prezenţa Melaniei, atât de slăbită încât trebuia să se sprijine de balustradă. Nu… O **s-**o întrebe mai târziu. Dar măcar de-ar înţelege ea necesitatea de a-i spune adevărul!

De a doua zi, Linda se apucă iar de treabă, cu un entuziasm renăscut, şi găsi aproape imediat o altă pepită aproape identică cu prima. De data aceasta, i-o arătă surorii sale.

— Asta este? murmură aceasta, neîncrezătoare.

Linda zâmbi.

— Cred că da. Dar va trebui să mai găsim multe.

— Mă temeam că…

— Şi eu… Şi chiar şi acum, îmi vine greu să cred. Totuşi, aurul acesta este chiar real… şi el ne va scăpa de necazuri!

Melanie privea fix bucăţica de metal. Dacă măcar ar fi adevărat ce spune Linda! Numai că dorinţa ei cea mai scumpă nu se va realiza niciodată, cu tot aurul din lume… Aurul acesta nu putea readuce la viaţă pe nimeni… Tăcu însă, pentru a nu-i strica bucuria Lindei. îi înapoie pepitele, dar sora ei i le dădu înapoi.

— Nu. Păstrează-le tu. Eu mă tem să nu-mi cadă înapoi în apă.

Melanie le înveli cu grijă **într-**o batistă.

— N-am să le pierd, îţi promit.

— Ştiu.

Linda îi zâmbi cald înainte să se întoarcă la muncă.

*

* * *

Împărţit între datoria lui şi dorinţa de a merge **s-**o interogheze pe Linda Conway, Louis nu-şi găsea locul. Se feri însă să-i spună ceva lui Patrick, de teamă ca acesta să nu vină la serviciu prea repede. La vârsta lui, nu era cazul să rişte…

Despre Roland Bams nu avea nicio veste… până a doua zi după amiază, când îl întâlni din întâmplare. îl văzu discutând cu un mic grup de prospectori în faţa

magazinului general.

Când Rolan îl zări, veni spre el cu un mers nonşalant.

— Tocmai veneam să te văd, îi zise el cu un zâmbet ironic.

Louis îl privi cu răceală.

— Te credeam ţintuit la pat.

— După cum poţi constata, mă simt mai bine. Veneam să-ţi spun că pot să-mi reiau gărzile, dacă vrei.

— Într-adevăr?

Louis era prea obişnuit cu minciunile studenţilor săi pentru a se lăsa uşor păcălit. Dar oare Roland fusese într-adevăr bolnav? Sau doar îşi oferise câteva zile de concediu?

— N-am să te refuz, zise el sec.

— Patrick mai este bolnav?

Vorbea mai tare, fără îndoială ca să fie auzit de micul grup de oameni.

Ce naiba urmărea acest individ? De ce se părea că-l detestă atât pe Patrick?

— Se reface.

— Mai degrabă aş spune că o lungeşte. Bietul bătrân!

Louis îşi strânse pumnii. „Vrea ca Patrick să pară nu numai incompetent, dar şi inapt din punct de vedere fizic”. Fir-ar să fie! De parcă Patrick mai avea nevoie de asta! se auzi un murmur străbătând mulţimea.

— Linişteşte-te, este voinic. Se va întoarce curând, şi chiar în plină formă, declară el cu voce tare.

În clipa aceea, doamna Armbruster ieşi din magazin. De îndată ce-i zări pe adjuncţi, se îndreptă direct spre Roland, fără să-i dea atenţie lui Louis.

— Aş vrea să-ţi vorbesc imediat ce ai un moment liber.

Faţa lui Roland se lumină de un zâmbet mieros.

— Bineînţeles. Chiar şi imediat, dacă vrei. Louis, nu te superi dacă am să ajung mai târziu la birou?

— Fii fără grijă. Ai timp până la ora cinci.

Roland aruncă o privire la ceas.

— Da… nicio problemă… Ce pot să fac pentru

dumneata, Bertha? întrebă el conducâ**nd-**o spre cafenea.

Louis observă grupul de pe trotuar. Pe unii dintre aceşti prospectori îi cunoştea încă din copilărie. Cât îi priveşte pe ceilalţi, noii-veniţi, probabil că fuseseră foarte repede puşi la curent cu trecutul lui… Şi, de-a lungul anilor, toate păţaniile lui probabil că fuseseră exagerate.

Odinioară, şi-ar fi ferit privirea, ruşinat de păcatele tatălui său. Dar nu şi astăzi… Şi, încetul cu încetul, grupul se risipi.

Rămas singur în stradă, Louis se cufundă în gânduri. După toţi aceşti ani, timpul parcă se oprise în loc. El ar fi putut să fie băieţelul acela slăbăng angajat **într-**o luptă furioasă împotriva întregului oraş şi împotriva tatălui său… şi respins de toţi. Copilul care, în ciuda tuturor tentativelor lui, nu putuse niciodată să fie mândru de unicul său părinte.

Îşi descleştă încet pumnii. De data aceasta însă, câştigase. Nu-şi plecase privirea. Bătălia aceasta a dus-o împotriva celorlalţi, dar mai ales împotriva lui însuşi. Şi, pentru prima oară în viaţa lui de adult, Louis simţea născâ**ndu-**se în el o seninătate necunoscută până acum.

Capitolul 10

Pierdută în gândurile sale, Linda luă de jos o piatră şi o aruncă în râu. De ce nu simţea nicio bucurie? Ar fi trebuit să se simtă fericită, exuberantă, exaltată. Ea şi cu sora ei începeau să găsească aurul mult visat… aurul care le va rezolva toate probimele. Cel puţin, aşa sperase ea până-n prezent… pentru că acum nu mai era sigură de nimic.

Melanie se culcase şi, în absenţa surorii sale, Linda nu se simţea în stare să-şi controleze emoţiile. Cum de-şi imaginase ea că va putea face faţă singură întregii situaţii, că va putea extrage din pământ tot ce le lipsea? Totul, ca să salveze o fermă fără ca măcar să ştie dacă vor fi capabile **s-**o întreţină… ca să păstreze un pământ pe care amândouă îl iubeau, dar care poate că nu le va da nimic în schimb…

Îşi scutură capul. Nu… Datorau mult acelui pământ.

Brazdele lui fuseseră udate cu sângele şi sudoarea familiei Conway. El le dăduse o identitate şi un scop în viaţă. Niciodată ele nu vor lăsa pe nimeni să li-l ia, chiar dacă, deocamdată, una dintre ele era atât de slăbită, iar cealaltă…

Cealaltă?… Linda se simţi dintr-odată atât de fragilă, atât de vulnerabilă.

Oftă uşor, gata să plângă şi să râdă în acelaşi timp. Fericirea i se părea inaccesibilă, chiar dacă va găsi tot aurul din râu, chiar dacă vor putea păstra ferma pentru totdeauna, chiar dacă Melanie s-ar face bine definitiv…

Ce i se întâmpla? De ce această nelinişte, această tristeţe? De-a lungul obrajilor începură să i se prelingă lacrimi. Se simţea atât de obosită, atât de epuizată de nevoia de a se preface mereu… Să se prefacă a fi puternică, să dea impresia că ştie toate răspunsurile. Disperată, începu să suspine.

Dar dintr-odată, ridică privirea pentru că auzise zgomot de paşi pe pietriş. Nu văzu mai întâi decât o siluetă înaltă prin perdeaua de lacrimi. Se ridică dintr-un salt ca să se apere în cazul că ar fi fost unul dintre agresorii lor. Dar o voce cunoscută îi pronunţa numele.

— Linda… nu-ţi fie teamă. Sunt eu. Nu-ţi fac niciun rău.

Degetele ei se încleştară pe piatra pe care o apucase ca să se apere, apoi îi dădu drumul.

Louis o observă. Dumnezeule! Linda plângea! Ar fi vrut să întindă braţele spre ea, să o strângă la piept ca s-o protejeze, s-o alinte… pentru că… pentru că el… Nu, nu era cu putinţă. N-avea cum s-o iubească. Abia o cunoscuse.

Linda, pe de altă parte, se simţea şi ea stânjenită. De ce nu zicea el nimic ca să rupă tăcerea?

— Ai obiceiul să apari pe furiş, Louis?

— Nicidecum.

Ea îi aruncă o privire scurtă înainte de a întoarce capul şi de a-şi vârî mâinile în buzunare ca să se poată controla.

— Şi totuşi eu aşa am impresia.

Câtă hotărâre pe chipul acesta delicat, ce privire provocatoare, ce buze senzuale… Louis se simţea subjugat. Dar reacţionă la provocarea ei.

— Data viitoare, am să vin cu un corn de vânătoare.

— Doreşti ceva?

— Am trecut doar ca să văd ce mai faceţi.

— Nu-i cam târziu?

— N-am putut să mă eliberez mai devreme. Unde este Melanie?

— Doarme.

— Dar încă-i devreme.

— Sora mea se odihneşte atunci când simte nevoia. Nu şi-a revenit încă definitiv după răceală.

— Ca şi Patrick. Dar lui îi este totuşi mai bine.

— Perfect.

Tăcură amândoi şi Linda se simţi din nou stânjenită.

Louis privea înspre râu. De sute de ani, acesta îşi urmă nestingherit cursul şi va continua încă secole de-acum încolo să sape canionul. Conştient de această împletire între trecut, prezent şi viitor, Louis găsi curajul să pună întrebarea care-i stătea pe buze.

— De ce plângeai?

Linda încremeni. Doamne! în ciuda întunericului care se lăsase, el îi văzuse lacrimile. Ca să mai câştige timp, ea repetă:

— De ce plângeam? Nu ştiam că asta-i o crimă.

— Nu este o crimă, Linda.

— Atunci?

El veni spre ea.

— Linda…

— Nu-mi spune astfel.

— Este totuşi numele tău, nu?

Speriată, ea îl fixă cu privirea. Cum să iasă din această situaţie? De ce se amesteca omul ăsta în viaţa ei particulară? îi ceruse totuşi de-atâtea ori **s-**o lase în pace. Dar el nu voia să-nţeleagă…

— Nu înţeleg de ce te încăpăţânezi să…

— Să?...

— Să... mă urmăreşti astfel! Pleacă şi lasă-mă-n pace!

— **S-**a mai întâmplat ceva?

— Nu! A trecut pe-aici un animal... nu ştiu... un animal... Atâta tot. N-are nimic de-a face cu...

El o apucă de braţ şi o ţinu cu blândeţe dar ferm. Degeaba se chinui ea să scape.

— Nu te...

— ...nu mă priveşte. Ştiu. Te înşeli totuşi.

— De ce? îi strigă ea cu lacrimile-n ochi.

Se auzi în noapte ecoul vocii sale. Între ei doi se petrecea ceva ciudat, ceva ce nici ea nici Louis nu înţelegeau.

El o strânse mai tare de braţ dar îi dădu drumul imediat că văzu pe chipul ei o strâmbătură de durere. Se întoarse cu faţa spre râul pe care luna abia răsărită îl lumina slab.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, Linda. De fapt, eu nu sunt ajutor de şerif. Patrick îmi este un vechi prieten şi mi-a cerut ajutorul. Sau, mai bine zis, eu am simţit că are nevoie de mine. Aşa că am venit. În ultima vreme, au dispărut cel puţin trei prospectori prin partea locului. De obicei, nimeni nu se îngrijorează. Dar de data asta, se petrec nişte lucruri bizare.

— Am aflat şi eu.

— Bănuiam. Numai despre asta se vorbeşte în Amador Springs... Despre asta şi despre incompetenţa lui Patrick.

— Mi se pare totuşi că este un şerif bun.

— Da, dar tot n-a reuşit să afle ce **s-**a întâmplat cu acei căutători de aur dispăruţi. Şi treaba durează de mai multe luni.

— Dar...

— Să revenim la tine şi la Melanie.

— Crezi că bărbaţii pe care i-am găsit aici în prima dimineaţă ar putea fi implicaţi în această poveste?

— Nu ştiu. Poate că erau doar în trecere. Imposibil de

verificat.

— Atunci de ce atâta grijă faţă de noi?

— Pentru ca să nu fiţi voi viitoarele victime.

Aşadar el îi împărtăşea temerile…

— Zici că oamenii îl fac pe Patrick răspunzător. De ce? Tu îl crezi în stare să-şi facă meseria?

— Eu îl cunosc dintotdeauna. El m-a crescut. Numai datorită lui mi-am găsit drumul în viaţă. Este adevărat, a îmbătrânit, dar eu îl cred încă în stare să-şi facă datoria.

— Scuză-mă. N-am vrut să…

— Nu-i nimic. Reacţia ta este normală.

— Dar despre unchiul nostru? Crezi că au putut să-l… să-l omoare?

— Nu ştiu.

— Patrick ce crede?

— Are şi aşa destule griji pentru ca să-şi mai umple mintea cu bănuieli.

— Îţi este foarte drag, nu-i aşa?

— Îl consider drept tatăl meu.

Linda se gândi la insinuările lui Roland Bams. Cum îndrăznise acesta să lanseze o asemenea idee? Şi când se gândea că ea ar fi putut să-l creadă! Fu cât pe ce să-i mărturisească totul lui Louis, dar după o clipă de ezitare, preferă să tacă. Roland n-o să aibă tupeul să răspândească astfel de zvonuri printre oamenii din Amador Springs.

— Înţelegi poate acum motivul indiscreţiei mele, zise Louis. Bănuia că el nu-i spusese tot, dar Linda preferă să nu mai insiste. Pentru prima oară, păreau să fi găsit un teren comun de înţelegere. Nu era cazul să strice totul.

— Da.

— Acum eşti conştientă de pericol.

— Nu chiar.

— Veţi fi totuşi mult mai în siguranţă în oraş.

— N-o să începi iar cu asta! **Ţi-**am mai spus că noi rămânem aici.

— Chiar şi după tot ceea ce ţi-am povestit?

— Nu mi-ai spus nicio noutate… Şi apoi, mai e ceva. Aşteaptă puţin. Se duse la cabană şi ieşi o clipă mai târziu

cu o cutie de carton în mână.

— Ia priveşte, zise ea deschizând cutia.

Aceasta conţinea două sticluţe mici pline cu pulbere de aur şi, pe un culcuş de vată, cele două pepite.

— Ei? murmură ea.

El le examină una după alta.

— **S-**ar zice că aţi dat lovitura!

— Aşa credem şi noi.

Chipul Lindei era luminat de un zâmbet larg. La naiba cu toate problemele sale, cu sentimentul de nesiguranţă! Dar exaltarea ei dură doar câteva clipe. îi era imposibil să uite realitatea…

— Dacă cei doi bărbaţi vor găsi asta… încruntat, Louis n-o lăsă să-şi termine fraza.

— Vrei să rămân aici peste noapte, să dorm în faţa cabanei voastre? Roland a fost bolnav dar şi-a reluat serviciul. În caz de nevoie, oamenii i se pot adresa lui.

— Nu. Nu, mulţumesc. Nu **s-**a mai întâmplat nimic de multă vreme… în afara acelui animal, cu siguranţă pornit în căutare de hrană.

— Aş prefera să rămân.

— Nu!

El se îndepărtă fără o vorbă. Ea stricase iarăşi totul… Şi totuşi, în adâncul sufletului ei, nu-şi dorea o despărţire atât de brutală.

— Louis!

El se întoarse.

— Mulţumesc!

Louis o privi o clipă nemişcat înainte de a-şi continua drumul dar, de data asta, mergea cu un pas mai relaxat.

*

* * *

A doua zi, Melanie fu aceea care o zări prima pe intrusă. Îngrijorată, îi făcu semn cu cotul surorii sale şi i-o arătă cu un semn din cap pe femeie.

Linda lăsă jos sita.

— Ce doriţi?

Străina părea să nu fi remarcat tonul ei puţin

binevoitor. Înaintă până la malul râului. Doar puntea îngustă o opri din drum.

— Aţi putea să-mi faceţi un mare serviciu, le zise ea celor două fete.

— În ce fel?

Femeia scoase din poşetă o hârtie.

— Dâ**ndu-**mi semnăturile voastre.

Hârtia se desfăcu singură când ea o întinse în faţă. Nu părea să-i pese că era prea departe pentru ca Melanie şi Linda **s-**o poată citi.

— Despre ce-i vorba? întrebă Linda pe un ton iritat.

— De o petiţie. Fac un tur pe la toate concesiunile din zonă pentru a încerca să-l putem da afară pe Patrick McHenry.

Linda o simţi pe Melanie crispâ**ndu-**se.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că este incapabil să-şi facă datoria. Nu-i decât un bătrân incompetent şi…

— Este prietenul nostru! o întrerupse Melanie, cu obrajii în flăcări.

— Poate, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Dumneata cine eşti? întrebă Linda.

— Bertha Armbruster. Am venit la Amador Springs în urma dispariţiei tatălui meu, în urmă cu şase săptămâni. Voiam să se facă cercetări, dar nimeni nu mişcă un deget!

— Nu se poate. Cred că te înşeli, declară Linda.

— Nu mă înşel deloc.

— Atunci înseamnă că există vreun motiv, interveni Melanie.

— Da: incompetenţa. Poate chiar mai rău. Ştiu din surse sigure că pe aici se petrec lucruri bizare de o vreme încoace… şi că şeriful preferă să închidă ochii şi să-şi aducă aşa-zisul „prieten”… chiar dacă luâ**ndu-**mă după zvonuri, este vorba despre altceva… dar mai bine tac. Să zicem mai degrabă că niciunul nici celălalt nu sunt abilitaţi să reprezinte justiţia. De altfel, acest Winslow este el însuşi un mic delincvent.

Melanie vru să protesteze dar Linda o atinse cu cotul

făcâ**nd-**o să tacă. Voia să afle până unde putea să meargă această femeie cu insinuările.

— De ce? întrebă ea calm.

— Chiar dacă sunteţi nou-venite prin zonă, trebuie să fi auzit cu siguranţă că tatăl lui era beţivul oraşului. Că în permanenţă se acoperea de ruşine… Ce oroare! Şi băiatul acesta… era un vagabond, un vandal. Erau o familie de nimic. Şi apoi, dintr-odată, lucrurile se schimbă… iar acum, fiul ar fi profesor **într-**o universitate din Mount Shasta. Cum poţi să crezi o asemenea enormitate? După părerea mea, cred că a ieşit din puşcărie şi povestea asta cu universitatea nu este decât o pură invenţie.

Linda tremura de furie.

— Ai probe, doamnă Armbruster?

— Nu-i nevoie de probe.

— Poate că va fi nevoie atunci când îl vom pune la curent pe Louis cu tot ce-ai spus despre el.

— Şi pe Patrick! adăugă Melanie.

Linda nu-i lăsă timp femeii să răspundă.

— Ai face bine să pleci de pe concesiunea noastră, şi repede!

— Aşadar voi chiar le sunteţi prietene. Mi **s-**a spus asta, dar am refuzat să cred, mai ales dacă ceea ce se spune despre unchiul vostru este adevărat.

— Unchiul nostru a căzut, doamnă Armbruster.

— Asta-i concluzia şerifului, fireşte.

Linda înaintă spre ea cu un aer agresiv.

— Şi a mea. Acum, şterge-o de aici! Şterge-o înainte să…

În ciuda faptului că nu era înaltă, Linda părea **s-**o fi impresionat pe femeie, pentru că aceasta începu să urce taluzul în grabă.

— O să regretaţi, vă promit!

Dar Linda nu se lăsă dezarmată de această ameninţare.

— N-ar trebui să asculţi nici dumneata toate bârfele astea. Rişti să regreţi dacă o să descoperi că sunt lipsite de fundament!

Femeia dispăru bombănind în timp ce Melanie îşi căută un loc unde să se aşeze.

— Dumnezeule! murmură Linda. Nu ştiam că problemele lui Patrick sunt atât de grave.

— Erai la curent cu ceva?

— Da, puţin. Louisă mi-a vorbit despre ele. Ai auzit insinuările ei despre Louis şi Patrick. Îmi închipui că ştii de la cine are aceste informaţii.

— De la Roland Bams?

— Exact.

— Va trebui să-i spunem lui Louis.

— Poate că da.

Melanie îşi privi cu atenţie sora.

— A început să-ţi devină simpatic, nu-i aşa?

Linda îşi feri privirea.

— Nu suport defăimările.

— Dar te-ai înfuriat de-a binelea. Nu te-am mai văzut în starea asta de când… nici nu mai ştiu de când.

De fapt, de când se certase cu reprezentantul companiei de asigurare… dar Melanie nu ştia asta. Linda preferase ca ea să nu afle. Pe vremea aceea se lupta cu moartea… şi nu era momentul să evoce asemenea amintiri dureorase.

— Femeia asta este insuportabilă, murmură ea.

Melanie părea îngândurată.

— Probabil că este îngrijorată pentru tatăl său…

— Şi eu, dar asta nu-i o scuză. Încearcă să-l dea afară pe Patrick. Ca să-l înlocuiască cu cine?… Cu Roland?

Melanie o privi întrebător.

— Crezi că…?

— Nu ştiu. Dar se întâmplă ceva ciudat aici.

Oftă adânc şi se întoarse la râu.

Capitolul 11

Când ieşi de sub duş, Louis se frecă viguros cu prosopul înainte de a şi-l înnoda în jurul şoldurilor şi a se întoarce în camera lui de la capătul culoarului.

În ciuda refuzului Lindei, îşi petrecuse ultimele două nopţi în preajma taberei Conway, şi se întoarse acasă doar

dimineaţa înainte de răsăritul soarelui. Dar nimic nu se întâmplase şi, în lungile ore de veghe, avusese tot timpul să se gândească la Linda.

Oare din dragoste simţea această nevoie imperioasă de a o proteja? Greu de spus... Nu cunoştea acest sentiment. Nu avea nimic de-a face cu amestecul de respect şi prietenie pe care-l simţea faţă de Myriam... Myriam pe care ar apăra-o cu siguranţă în caz de pericol, dar fără să simtă această teamă aproape viscerală.

Despre Linda Conway nu ştia aproape nimic, în afară de faptul că îi tulbura viaţa aşa cum n-o mai făcuse nicio femeie vreodată.

Se întinse pe pat şi îşi trecu mâna prin părul ud.

*

* * *

A doua zi dimineaţă, trezindu-se prima, Melanie se îmbrăcă şi ieşi fără zgomot din cabană, cu un zâmbet pe buze.

De la accident încoace, de prea puţine ori avusese ocazia să rămână singură. Linda veghea în permanenţă asupra ei... Linda, sora cea mare, aproape ca o a doua mamă... Linda pe care tatăl lor şi ea putuseră conta întotdeauna. Şi Melaniei îi convenea această situaţie, în afară de unele momente, momente precum acesta când simţea nevoia de singurătate. În această clipă, era bucuroasă că nu are pe nimeni în preajmă, nici măcar pe Linda, ca să poată uita un pic sentimentul de vinovăţie care o tortura fără încetare. Se gândea nu numai că ucisese pe cineva dar că în plus, din cauza inconştienţei ei, îi distrusese viaţa Lindei! Aici, Linda muncea din greu. Pentru ea... pentru fermă.

Ajunsă lângă râu, Melanie îngenunche, luă o sită, o umplu cu pietriş şi începu să cearnă sub apă. Dar când o ridică pentru ca s-o umple din nou, se opri brusc, cu privirea aţintită pe o piatră aurie ascunsă pe jumătate în pietrişul rămas.

O luă, cu degetele tremurând, apoi se aşeză pe călcâie, emoţionată. O altă pepită! Chiar mai mare decât

cea a Lindei!

Începu **s-**o cuprindă ameţeala şi privirea i se înceţoşă. Gata să leşine, îşi adună toată energia şi se repezi cu un mers nesigur spre cabană.

— Linda! Trezeşte-te! Repede!

Cu greu, Linda se trezi din**tr-**un somn adânc.

— Te rog! Trezeşte-te! o imploră Melanie scuturâ**nd-**o.

Linda se ridică **într-**un cot, intrigată de exaltarea surorii sale.

— Ce **s-**a întâmplat?

Melanie întinse mâna.

— Priveşte! Priveşte ce-am găsit!

— Când?

— Acum. Cum m-am trezit ceva mai devreme, m-am dus la râu. Oh, Linda! Cum este posibil?

Cu un zâmbet pe buze, Linda dădu la o parte sacul de dormit, se ridică şi se îmbrăcă în grabă, apoi ieşi afară împreună cu sora ei.

— O să reuşim, Melanie. Acum sunt sigură!

Se puseră amândouă pe treabă, fără să se mai gândească la mâncare.

*

* * *

Linda continuă să muncească încă mult timp după ce Melanie se oprise. Găsea într-adevăr aur. Sigur, nu la fel ca pepitele din zilele trecute sau ca cea de azi-dimineaţă, dar aprobe la fiecare cernut, mai găsea câteva grăunţe. Apoi, dintr-odată, nu mai găsi nimic. Dar nu se opri decât la căderea întunericului.

Melanie adormise deja, istorivă de munca de peste zi. Linda se aruncă pur şi simplu peste sacul de dormit şi îşi puse braţul îndoit peste faţă, cu ochii plini de lacrimi, incapabilă să-şi controleze emoţiile.

Totul ar fi atât de diferit dacă ele n-ar fi venit aici decât ca să se distreze… dacă ele n-ar avea nevoie de aceşti bani. Din păcate însă, ţelul lor nu va fi atins decât atunci când îşi vor putea plăti datoriile.

Descurajată, se întoarse pe o parte şi închise ochii.

*

* * *

O creatură fioroasă o urmărea… gata **s-**o sfâşie la prima cădere! Nu! Nu trebuia să se împiedice! Fiara era chiar în spatele ei! Chiar în… spate…

Cu inima bătâ**ndu-**i nebuneşte, gâfâind speriată, Linda se ridică brusc din sacul de dormit. Scrută întunericul din jurul ei, apoi îşi puse fruntea pe genunchii îndoiţi, încercând să se calmeze. Ce coşmar îngrozitor!

O clipă mai târziu, ieşi din sac fără zgomot pentru a n**-**o deranja pe Melanie. Prin crăpăturile dintre scândurile cabanei răzbătea o lumină slabă. Trebuie să fi fost încă foarte devreme.

Se întinse şi îşi puse pantofii. Înainte să se apuce de treabă, se duse până la magazia de unelte.

Când deschise uşa, coşmarul reîncepu dintr-odată. Căscă gura ca pentru a urla dar niciun sunet nu-i ieşi de pe buze.

Încremenită, nu**-**şi putea lua ochii de la imaginea oribilă ce i se oferea privirii. Nu, nu era cu putinţă… Dar din păcate animalul pe jumătate jupuit era aici, era real.

Aruncă o privire în jurul ei prin tabără înainte de a privi din nou fiara. Era o pisică sălbatică imensă, o puma. Poate că era cea din noaptea trecută, dar acum nu mai reprezenta niciun pericol. Cine ar fi putut **s-**o omoare şi **s-**o pună aici… pentru ca ele **s-**o găsească?

Noroc că sora ei încă mai dormea… Avea timp deci să ascundă cadavrul. Nu trebuia ca Melanie să vadă oroarea asta. N**-**ar suporta.

I se făcu greaţă, dar mai aruncă totuşi o privire carcasei mutilate. Cineva chiar voia să le alunge de aici. Şi pentru asta nu ezita să ucidă. Deocamdată nu era vorba decât despre un animal, dar mesajul era limpede. *„Iată ce vi se va întâmpla dacă rămâneţi”*.

*

* * *

— Ar trebui să te duci în oraş, zise Melanie în timp ce

cernea pietrişul. Trebuie să-l avertizăm pe Patrick despre planurile acelei femei.

— Şi tu?

— O să rămân aici. Să fac act de prezenţă… Ştii, să arătăm că n-am plecat încă.

— Nu.

— De ce? E ridicol, nu înţeleg.

— Nu. Nici gând să te las singură aici.

— Dar totul o să fie în ordine.

Linda continuă să se opună.

— De ce? insistă Melanie.

— Pentru că… pentru că nu cred că este o idee prea bună.

— Bine, de acord. Atunci mergem amândouă.

— Nu. Nici tu nici eu nu vom părăsi concesiunea.

Totuşi ţinea mult la Patrick. Şi la Louis… Dacă măcar acesta ar veni pe neaşteptate, ca zilele trecute. I-ar povesti totul… i-ar împărtăşi spaima ei, această spaimă pe care o ascundea cu atâta greutate de sora ei.

Melanie se ridică. Privirea îi era încărcată de reproşuri.

— Linda, nu-ţi stă în fire să fii astfel. Atitudinea asta nu este demnă de tine.

Dumnezeule! Dacă ar şti ea! Dacă ar şti că Linda târâse animalul acela mort, apoi săpase o groapă ca să-l îngroape cât mai departe de cabană… şi că apoi se întorsese ca să şteargă toate urmele de sânge… Nu trebuia ca Melanie să bănuiască ceva. Linda preferă să se prefacă încăpăţânată.

— Inutil să discutăm.

Melaniei i se putea citi pe faţă dezamăgirea.

— Acorzi deci atâta importanţă aurului acesta? Pentru tine, el este mai important decât prietenii…

— Nu-i adevărat! Dar mă îndoiesc că noi l-am putea ajuta pe Patrick. Doar nu crezi că el nu ştie ce se întâmplă? Ce-am putea să-i spunem noi în plus?

— Doar că suntem de partea lui.

— El ştie deja asta.

Melanie îi scrută chipul surorii sale.

— Dar Louis? insistă ea.

— Louis?

— Ar trebui să-i spunem despre insinuările acelei femei… şi despre Roland Bams.

— Asta n-ar face decât să creeze probleme.

— Crezi că tăcerea va aranja lucrurile?

— N-am zis asta.

— Dar tot nu vrei să mergi.

— Nu.

— Atunci am să mă duc singură.

Linda tresări. În ciuda tuturor insistenţelor ei, ea n-o mai lăsase pe Melanie să conducă maşina de când cu accidentul. Şi iat-o acum că era gata să se urce iar la volan. Dar nu putea **s-**o lase să facă aşa ceva… nu va pleca singură. Trebuia să găsească un pretext… repede.

— Nu poţi pleca, nu ai asigurare.

Abia pronunţă cuvintele, că Linda le şi regretă. Câtă neîndemânare! Melanie se încovoie, lovită parcă direct în stomac.

— Nu vreau să spun că ai putea avea un alt accident… nicidecum. Doar că… adăugă Linda.

Era însă prea târziu. Fără să-i arunce măcar o privire, Melanie se întoarse în cabană.

Lindei îi venea să plângă de furie. Nici nu se gândise să-şi rănească sora; dimpotrivă, încercase **s-**o ferească de suferinţe suplimentare. Disperată, alergă după ea.

— De acord… o să mergem. Amândouă. O să vorbim cu Louis şi Patrick.

Dar Melanie, fără să ridice privirea, îi răspunse cu o voce calmă:

— M-am răzgândit. La urma urmei n-am nici eu chef să merg. Nu-mi pasă… de nimic.

Uşa se închise în urma ei. Linda rămase încremenită, pradă unor teribile remuşcări.

*

* * *

Louis se întoarse furios la biroul şerifului. Vorbise

pentru prima oară despre Patrick cu unii locuitori ai oraşului, şi aceste discuţii nu făcuseră decât să-i confirme bănuielile. Despre dispariţiile mai multor prospectori, despre acte de vandalism comise ici-colo prin oraş… şi despre profitul pe care-l avea Roland Bams în urma acestor fapte!

Era evident că el fusese cel ce orchestrase toate aceste zvonuri. Nu **într-**o manieră directă. Oh, nu! Era mult prea viclean ca să procedeze aşa. Ci pe ascuns, cu perfidie, făcând să încolţească în minţile oamenilor îndoiala asupra competenţei şerifului său. Şi îşi atinsese scopul, fără să fie nevoit să scoată un singur cuvânt împotriva lui Patrick.

Bine jucat… dar acum se sfârşise, pentru că Louis va începe să-i bage beţe-n roate. Deocamdată n-avea nicio dovadă, dar îndată ce va avea…

Când intră în încăperea mică, Patrick ridică privirea. Aşezat la birou în faţa unui teanc de dosare, avea pe faţă o asemenea expresie tristă, încât Louis înţelese imediat că nu lucra nicidecum la acele dosare. Începu să adune nişte hârtii ca să-şi facă de lucru.

— Tocmai mă uitam prin dosare… Hârţoagele astea se adună atât de repede…

Louis se sprijini de biroul lui Roland şi îşi privi prietenul. Boala recentă îl lăsase slăbit şi ridurile care se mai adânciseră de o vreme încoace îl făceau să pară mai bătrân decât era.

— Când am venit prima oară aici, mi-ai zis să aştept… să fiu atent la cel mai mic indiciu. **Ţi-**am urmat sfaturile şi cred că am ajuns la o concluzie. Vrei **s-**o auzi?

Mâinile lui Patrick se crispară.

— Depinde de ceea ce vrei să-mi spui.

— După părerea mea, cred că bănuieşti şi tu. Este în legătură cu Roland.

— Te ascult.

— N-aş fi deloc mirat ca el să fie răspunzător de toate problemele apărute. Încă nu pot **s-**o dovedesc, dar asta este convingerea mea intimă. Am vorbit cu oamenii şi,

atunci când se plâng de tine, evocă întotdeauna numele lui.

— De asta mă temeam.

— Atunci de ce-l ţii aici dacă ştii că…

— Pentru că nu sunt sigur de nimic. Am doar bănuieli… Nu-i acelaşi lucru.

— N-are importanţă. De ce îl mai ţii?

— Pentru că n-am niciun motiv să-l dau afară. Şi chiar dacă aş…

Louis aşteptă continuarea… zadarnic.

— **Ţi-**e teamă că oraşul va fi de partea lui. Asta e, nu-i aşa?

Patrick închise ochii fără să-i răspundă.

— Amador Springs nu te merită, Patrick, declară Louis.

Patrick ridică privirea, cu o licărire de furie în adâncul ochilor.

— Îţi interzic să mai spui aşa ceva! Să nu mai repeţi niciodată. Este oraşul meu, Louis. Locuiesc în el dinainte de a te naşte tu. Am văzut prin faţa mea mulţi oameni şi am avut şi necazuri, ca toată lumea. Cu toate acestea, Amador Springs…

Louis nu putea să-l lase să continue.

— Patrick, trezeşte-te! Oamenii aceştia au făcut o petiţie prin care cer revocarea ta.

Lovit parcă fizic de şocul acestei veşti, Patrick se lăsă să cadă pe scaun, pământiu la faţă, cu respiraţia accelerată.

Louis se apropie, gata să-i vină în ajutor. Dumnezeule! Era doar vina lui. Ar fi trebuit să-i spună mai cu menajamente. Dar Patrick îşi reveni.

— Am să… am să le vorbesc.

— Crezi că-i o idee bună?

— Trebuie totuşi să fac ceva!

— Scapă de Roland. La nevoie, eu pot să-mi prelungesc concediul şi să rămân aici mai mult timp… până la sfârşitul toamnei.

— Nu. Imposibil!

— De ce?

— Pentru că i-am promis mamei lui că am să-l ajut.

Asta schimba totul. Patrick făcea din nou pe bunul samaritean, dar de data asta binele făcut se întorcea împotriva lui.

— Şi loialitatea are nişte limite.

— Dar nu suntem siguri că este vorba despre el.

— El ştie de angajamentul pe care ţi l-ai luat faţă de mama lui?

— Nu.

— **S-**o crezi tu! Profită de loialitatea ta!

— Louis!

Chiar în clipa aceea, sosirea lui Roland puse capăt certei dintre ei. Surprins de atitudinea lor încordată şi de tăcerea bruscă, el le aruncă o privire mirată.

— Îmi pare rău. Am impresia că v-am întrerupt.

— Poate că da, răspunse Louis, exasperat de aerul lui nevinovat.

— Ce vorbeşti! Suntem susceptibili în dimineaţa asta?

Louis se repezi spre el, dar Patrick sări de pe scaun şi-l prinse de braţ.

— Nu, Louis. Fără scandal în biroul ăsta!

Roland arboră un zâmbet afectat. Era mai mult decât putea suporta Louis. Vru să-l lovească, dar Patrick îl strânse şi mai tare de braţ şi, dintr-odată, Louis se revăzu în copilărie; renunţă, ca odinioară, când prietenul lui intervenea ca să-l împiedice să se bată.

Patrick îşi drese glasul.

— Foarte bine. Acum…

— Vreţi să plec şi să vin mai târziu? întrebă Roland.

Seriful se întoarse spre el.

— N-ar fi o idee rea. Întoarce-te peste o jumătate de oră. Roland încuviinţă aruncâ**ndu-**i o privire ironică lui Louis. Câtă obrăznicie! Louis îşi strânse pumnii, hotărât ca **într-**o zi să-şi ia revanşa.

După plecarea lui Roland, Patrick veni spre Louis şi-l bătu uşor pe spate.

— Scuză-mă, fiule. Dar aşa trebuie. Am destule necazuri şi fără să mai adaug o bătaie între adjuncţii mei.

Patrick avea dreptate. Dar el părea să nu-şi da seama de gravitatea situaţiei. Şi totuşi îl prevenise… De ce stătea fără să facă nimic? Nu înţelegea că Roland urmărea distrugerea lui?

Capitolul 12

Cele două surori petrecură o seară încordată; nu schimbară decât câteva cuvinte. În ciuda eforturilor Lindei de a mai încălzi atmosfera, Melanie, tăcută, se închisese în sine. Părea indiferentă la tot ce se întâmplă în jurul ei.

După o vreme, exasperată, Linda se înveli în sacul de dormit ca să se culce. Melanie se va duce la culcare când va dori ea. Şi dacă avea chef să rămână trează până-n zori, să se istovească din cauza încăpăţânării, treaba ei!

Dar, dintr-odată, o cuprinseră remuşcările. Melanie n-avea nicio vină. Toată vina era a ei.

Poate că mâine lucrurile vor merge mai bine. Nu degeaba se spune că noaptea este un sfetnic bun. Acum era inutil să încerce să-şi mai ceară scuze o dată.

Se acoperi mai bine cu pătura. La puţin timp după aceea o auzi pe Melanie că se culcă şi lumina se stinse, cufundând mica încăpere în întuneric.

O mai auzi pe Melanie tuşind de câteva ori, apoi se făcu linişte.

Trezită de o explozie violentă, Linda se ridică dintr-un salt. Asurzită aproape de zgomot, moartă de frică, rămase nemişcată, buimăcită. Se auzeau pocnituri pe acoperiş şi pe pereţii exteriori, o lumină pâlpâia printre crăpăturile dintre scânduri… Dumnezeule! Foc! Brusc conştientă de pericol, îşi căută pe pipăite blugii.

— Ce se…? bolborosi ea văzând-o pe Linda în picioare.

— Nu ştiu exact. Nu te mişca.

— Dar…

— Rămâi aici!

După primul şoc, începea să-şi dea seama încet-încet de realitate. Doar o explozie putea explica zgomotul

asurzitor pe care-l auzise. Se îndreptă spre uşă, o deschise şi ieşi. Uitând de orice prudenţă, se repezi spre partea laterală a cabanei, apoi se opri brusc.

Din magazia de unelte nu mai rămăsese decât o ruină. Mirosul acru al fumului şi prafului de puşcă îi ardea ochii şi gâtul în timp ce o mulţime de scântei răspândite prin iarba uscată ameninţau să aprindă scândurile cabanei.

— Nu! urlă ea.

Apoi începu să acopere flăcările mici ce se formau cu pământ şi nisip. Curând, veni şi sora ei şi amândouă alergau de la un focar la altul încercând să-l stingă. Lupta lor cu flăcările dură câteva ore.

*

*[2]

Având parcă o presimţire, Louis se trezise cu câteva clipe înainte. Când zgomotul asurzitor sfâşie liniştea nopţii, el era deja în picioare şi tocmai se îmbrăca.

În adâncul sufletului, se ruga să nu se fi întâmplat ceva pe concesiunea Conway, dar fără prea mari speranţe.

Fără să-şi mai încheie cămaşa, luă revolverul pe care i-l dăduse Patrick când venise aici, apoi îşi legă şireturile.

Şeriful se trezise şi el şi stătea în uşa camerei sale.

— Ce se întâmplă? întrebă el cu o voce adormită. O explozie?

— Cred că da. Mă duc să verific.

— Ştii dincotro vine?

— Nu sunt sigur. De undeva dinspre est.

Patrick remarcă încordarea lui Louis.

— De acord. Du-te. Vin şi eu imediat.

Fără să-i mai răspundă, Louis se repezi în grabă pe scări şi ieşi afară. Înainte chiar ca şeriful să-şi fi găsit pantalonii de uniformă, maşina deja plecase.

În oraş începuseră să se aprindă ici-colo lumini. Aşadar, mai auziseră şi alţii explozia.

Înnebunit de spaimă, Louis apăsă cu putere pe acceleraţie. De nu li **s-**ar fi întâmplat nimic Lindei şi

---

2

Melaniei…

*

* * *

Ajunse cu câteva secunde înaintea lui Roland. Se repeziră amândoi pe marginea taluzului apoi se opriră, speriaţi de amploarea pagubelor.

Louis remarcă imediat cu uşurare că, dacă magazia de unelte era în întregime distrusă, cabana părea intactă. Cu siguranţă că cele două surori erau tefere. Şi totuşi…

Roland coborî primul, urmat imediat de Louis. Fiecare pas pe care-l făceau ridica nori de cenuşă.

Sprijinite de peretele cabanei, cele două fete ridicară spre ei priviri buimăcite.

— Slavă Domnului! exclamă Roland. Sunteţi rănite?

Linda negă din cap. Încă mai tremura, la fel ca şi Melanie pe care cămaşa de noapte subţire din bumbac n-o proteja de răcoarea nopţii.

Louis ocoli cabana şi se întoarse cu o pătură pe care le-o puse pe umeri. Cu buzele tremurând, Linda îi zâmbi, recunoscătoare să-i simtă mâna poposind o clipă pe obrazul ei.

În timpul acesta, Roland se apropiase de locul exploziei.

— **S-**ar zice că a fost dinamită, declară el. Nu **s-**au zgârcit la cantitate…

Cu o expresie întunecată pe faţă, Louis i se adresă Lindei.

— Acum nu mai puteţi rămâne aici. Trebuie să locuiţi în oraş.

Fără să-i răspundă, plecară amândouă să împacheteze câteva lucruri. În ciuda eforturilor ei, Linda nu reuşi să scoată o vorbă de la Melanie.

Patrick ajunse şi el, cu câteva clipe înainte de plecarea lor. Când porniră, îl lăsară căutând printre ruinele magaziei.

*

* * *

Dacă ar fi fost pus lângă cabană, explozibilul le-ar fi

ucis. Ideea aceasta o obseda pe Linda.

— Louis îşi pusese un braţ protector pe după umerii ei şi o simţi înfiorâ**ndu-**se când intrară în clădirea pensiunii familiale. Se simţi din nou cuprins de un val de furie. Cine putea să-i dorească în asemenea măsură răul acestei femei… acestei femei pe care el o iubea?

I se adresă lui Roland care o conducea pe Melanie.

— Ce-ar fi să le aduci lucrurile din maşină? Mă ocup eu de camere.

Urmat îndeaproape de soţia lui, patronul pensiunii cobora scara în timp ce-şi lega cordonul halatului.

— Ce **s-**a întâmplat? O explozie?

— Da. Pe concesiunea Conway. Ai cumva două camere pentru domnişoarele astea?

— Bineînţeles. Nicio problemă.

Se duse după tejghea şi luă două chei.

Melanie se clătină, gata să cadă, şi Louis o prinse în braţe.

— Ce numere?

— Patru şi cinci. Comunică între ele.

Urcă imediat şi o puse pe Melanie pe pat.

— Totul va fi bine, Melanie. Vom găsi noi vinovatul.

— Ce importanţă mai are? murmură ea, cu o licărire de disperare în adâncul ochilor ei albaştri.

— O vom face neapărat.

Cu ochii plini de lacrimi, ea îşi întoarse capul şi Louis rămase o vreme alături, fără să găsească însă cuvintele potrivite pentru a o încuraja.

— Va urca şi Linda imediat, zise el până la urmă. O să te ajute să te dezbraci. Ar trebui să încerci să dormi.

Dar Melanie nu avu nicio reacţie. Descumpănit, el se îndreptă spre uşă.

Jos, Roland tocmai adusese valizele. Se apropie de Linda şi îi prinse cu degetele bărbia.

— Nu-ţi face griji. îi încolţim noi.

Ea încercă să se degajeze dar în zadar. Louis, rămas în capul scării, se crispă văzând scena. Când remarcă gestul Lindei, se repezi spre el şi îl împinse cu brutalitate

pe Roland.

— N-o atinge! Ia-ţi labele murdare de pe ea.

Roland zâmbi zeflemitor.

— Nu crezi că ea ar trebui să decidă?

— Ea încă este şocată.

— Un motiv în plus ca **s-**o ajut.

Gata să se arunce asupra lui, Louis găsi însă puterea să se controleze. Zguduită de ceea ce i se întâmplase, Linda nu mai avea nevoie de încă o scenă violentă.

Roland triumfa.

— Vezi? zise el.

Apoi o luă de braţ pe Linda.

— Am să te conduc în camera ta. Cred că nu-i prea departe de a mea. Nu sunt decât vreo cinci-şase camere, toate la etajul întâi. Ce număr ziceai că are, Louis?

Ah, nu! N-o să scape aşa uşor.

— O conduc eu.

— Ca să te distrezi bine, ca de obicei, nu-i aşa?

Linda se eliberă. Nu mai putea suporta să-i vadă certâ**ndu-**se. Era gata să izbucnească în plâns.

— Mă simt destul de bine ca să urc singură. Daţi-mi cheia, vă rog.

Louis i-o întinse. În ciuda epuizării, părea ferm hotărâtă să urce singură.

— Dă-mi voie măcar să-ţi duc bagajele, Linda.

Ea încuviinţă, apoi se întoarse spre Roland.

— Mulţumesc. Eu… sora mea şi cu mine… îţi apreciem ajutorul.

Luat pe neaşteptate, ajutorul de şerif îşi reveni imediat şi îi răspunse cu o voce suavă:

— Sunt la dispoziţia dumitale, domnişoară Conway. Când doreşti. Şi nu uita… camera mea este la capătul culoarului.

Lui Louis îi venea să-l strângă de gât. Când se gândea că individul acesta se va afla doar la câţiva metri de Linda şi Melanie!… Dar ce putea să facă? Oricum, ele erau mult mai în siguranţă aici decât la cabană. Îşi încleştă maxilarele şi preferă să nu zică nimic. Se vedea bine că

Roland încerca să-l provoace.

Linda aşteptă ca Roland să treacă înainte ca să deschidă uşa. De data aceasta, el părea să fi înţeles gestul. îi făcu cu ochiul şi se îndreptă cu un aer triumfător spre camera de alături, adresâ**ndu-**i un zâmbet ironic lui Louis înainte să intre.

Doar un perete foarte subţire îl despărţea de Linda… Pradă unei gelozii ascuţite, Louis simţi o strângere de inimă. Trebuia însă să facă faţă situaţiei.

O urmă pe fată în încăpere şi puse jos valizele fără să scoată o vorbă.

Ea se întoarse spre el şi i se aruncă în braţe. Louis o strânse cu putere şi îi simţi obrazul ud de lacrimi lipit de pieptul lui. Îşi sprijini faţa de părul ei şi rămaseră astfel, nemişcaţi, până ce Linda se îndepărtă. Aruncă o privire în jurul ei, văzu mobilele vechi şi uzate, apoi luă din cutia de pe noptieră un şerveţel de hârtie şi îşi şterse ochii.

— Mulţumesc, Louis. Eu…

— Te simţi bine?

Ea schiţă un zâmbet forţat.

— Da, cred… îmi pare rău pentru scena de adineauri. Eu…

— N-ai de ce să te scuzi, Linda.

— Ar trebui să fii mulţumit, zise ea uşor ironic. Încerci de multă vreme să ne aduci în oraş!

— Nu în asemenea condiţii.

— Nu…

— Ai văzut pe cineva? Ai auzit ceva?

Ea scutură din cap, încă traumatizată de zgomotul exploziei.

— Nu… nimic înainte de explozie. Dormeam.

El ar fi vrut **s-**o cuprindă iar în braţe, **s-**o ducă până la patul cel mare, **s-**o mângâie până ce ea ar uita această teribilă experienţă… Dar nu trebuia… nu acum. Mai târziu poate, când misterul va fi dezlegat.

— **S-**ar putea ca Melanie să aibă nevoie de tine.

— Cu siguranţă.

— Ai stins focul singură?

— Nu, m-a ajutat şi ea.

El dădu uşor din cap. îl îngrijora resemnarea Melaniei. Dar ea găsise totuşi forţa să-i dea o mână de ajutor surorii sale…

— Crezi că ar trebui să chemăm un doctor?

— Nu. Cred că are nevoie doar de odihnă.

— Aşa i-am spus şi eu.

El n-ar fi vrut să plece. În prezenţa lui, Lindei nu putea să i se întâmple nimic. Dar după aceea…

— Nu avea grija noastră, totul o să fie bine, zise ea, de parcă i-ar fi citit gândurile. Suntem un pic şocate, dar am supravieţuit… spre deosebire de magazia cu unelte.

Aşadar, în ciuda şocului, ea încă mai era în stare să glumească.

— Cred că este scoasă definitiv din funcţiune, răspunse Louis, cu un zâmbet pe buze.

— Foarte bine. Nici nu-mi plăcea prea mult.

Louis se simţi parcă mai relaxat.

— Bun, acum o să plec.

Ieşi pe uşă şi o închise în urma lui.

Linda îşi întoarse privirea, conştientă dintr-odată că îl dorea lângă ea acum şi pentru totdeauna. îi pronunţă încetişor numele.

Aşezată pe marginea patului, cu mâinile împreunate, Linda aştepta ca Melanie să se trezească. Era deja după-amiază şi starea surorii sale nu dădea semne de ameliorare. De parcă stângăcia ei de ieri şi şocul exploziei îi alungaseră orice dorinţă de viaţă. Avea nevoie de timp, de calm… şi mai ales, avea nevoie să se întoarcă la fermă.

Pentru asta însă nu exista decât o singură soluţie: să continue să exploateze concesiunea, oricare ar fi pericolul. Ea se va întoarce acolo, dar singură. Cu condiţia **s-**o convingă pe Melanie să rămână în oraş.

*

*[3]

— Oh, bietele mele copile! exclamă Ethel Tarrant a

3

doua zi dimineaţă. Cred că v-aţi speriat atât de tare!

Slăbuţă şi foarte vioaie, Ethel adora bârfele, dar deocamdată, şocul provocat de evenimentele din noaptea trecută o făcuseră să-şi uite curiozitatea înnăscută.

— Am să vă fac o cafea. Tocmai am preparat completa iar şunca trebuie să fie încă destul de caldă. Şi mai aveţi şi biscuiţi. **Ăştia-**s pentru soţul meu. El vrea să aibă de toate pe masă. Este din Sud, aşa că înţelegeţi. Mai aveţi şi cereale, brioşe.

Se opri o clipă înainte să schimbe subiectul.

— Păcat că l-aţi pierdut pe Roland. Voia să vă vadă, dar a trebuit să plece.

— Da, zise Linda.

De fapt, ştia. Auzise când plecase Roland, înainte ca Melanie să se trezească.

— Dacă mai aveţi nevoie de ceva, nu ezitaţi să-mi cereţi, continuă Ethel Tarrant.

Linda îi răspunse prin**tr-**un zâmbet. Ce diferenţă faţă de meniurile lor de la concesiune… şi apa caldă… şi cada. Aseară, îşi petrecuse o oră întreagă în baie, savurând confortul regăsit…

După plecarea proprietăresei, Linda se întoarse spre Melanie. îi anunţase hotărârea ei de a pleca înapoi singură pe când coborau scările, dar Melanie nu avusese nicio reacţie.

— Ai înţeles ce ţi-am spus adineauri?

— Da. Că vrei să te întorci la concesiune.

Vocea aceasta monotonă, privirea goală… Linda îşi strânse pumnii pe marginea mesei. Ar fi preferat o ceartă bună decât această indiferenţă.

— Cred că asta trebuie făcut. Acum nici nu se pune problema să abandonăm. Mai ales că…

Tăcu, întreruptă de sosirea patronului, un bărbat gras, jovial, mereu zâmbitor.

— Ah… văd că nu mâncaţi. Haide! Haide! Nu vă lăsaţi doborâte. Trebuie să vă hrăniţi.

— Ni **s-**a spus că soţia dumitale găteşte minunat.

Bărbatul radia de mândrie.

— Oh, da! îmi mai bag şi eu nasul câteodată în bucătărie, dar nu-i ajung nici la degetul mic. Ea… ea este…

Se bâlbâi, incapabil să găsească cuvintele potrivite, şi Linda profită de ocazie ca să schimbe subiectul.

— Domnule Tarrant, mă întrebam dacă… Ieri ne-am lăsat maşina la cabană. Aş vrea să mă întorc ca să…

— Ca **s-**o recuperezi, o întrerupse el. Bineînţeles. Te-aş fi însoţit chiar eu, dar maşina noastră este în reparaţie de câteva zile la Jason. De ce nu-i cereţi o maşină unuia dintre adjuncţi? Le-ar face plăcere să vă facă un serviciu.

Linda scutură din cap.

— Nu. Într-adevăr, nu vreau să-i deranjez.

— Dar nu i-ar deranja deloc.

— De fapt, eu vreau să continui să lucrez.

Patronul se încruntă.

— Ce idee! După spusele lui Roland…

— Ţin neapărat **s-**o fac.

Pe buzele bărbatului apăru un zâmbet admirativ.

— Da’ ştiu că ai curaj!

— Aşadar, vezi de ce prefer să nu le cer nicio maşină acelor domni.

— Fireşte.

El căzu pe gânduri o clipă.

— Poate că bătrânul Jason ne va împrumuta maşina lui. Şi atunci eu o să te duc acolo şi dumneata te poţi întoarce când vrei, cu maşina voastră.

— Perfect.

— Dar…

El aruncă o privire înspre Melanie.

— Sora dumitale…?

Nu-şi termină întrebarea. Melanie nu reacţionă în niciun fel spre disperarea Lindei. Parcă nici n-auzise discuţia lor. Era **într-**o altă lume, o lumă în care nimeni nu putea să pătrundă.

— Nu. Voi merge singură. Ea rămâne aici, răspunse Linda.

— N-ai să-ţi petreci şi noaptea acolo, sper?

Ea îi răspunse prin**tr-**un semn negativ din cap.

— O să iei câinele meu, continuă el. Este adorabil şi este un paznic bun. Dacă-i spun să aibă grijă de dumneata, o va face.

Linda întâmpină această propunere cu un zâmbet larg.

— Mulţumesc, mulţumesc mult.

— Mă duc să-l caut. Nevastă-mea nu-l lasă să intre aici din cauza clienţilor. Dar acum, din moment ce-ţi va fi gardă de corp…

Cu o licărire veselă în privire, patronul se repezi afară.

Melanie mâncă puţine cereale, apoi îşi lăsă lingura pe masă.

— Sunt obosită, Linda. Mă duc să mă întind puţin. Vii şi tu?

— Nu. Eu mă întorc la concesiune, îţi aminteşti? Mă voi întoarce diseară, la cină.

— Bine.

Cu un aer absent, se ridică de la masă şi ieşi din încăpere cu un mers nesigur. Linda o privi îndepărtâ**ndu-**se. Era îngrijorată. Dacă starea Melaniei nu se va ameliora, va chema un medic.

Capitolul 13

Waldo, un câine de vânătoare imens, se lipi imediat de Linda, şi se ridică în două labe ca s-o lingă pe faţă.

Nefiind în stare să controleze manifestările de simpatie ale animalului, Linda izbucni în râs şi-l bătu uşor pe spate.

— Îi place grozav să fie în compania cuiva, dar fii liniştită, se calmează repede, zise Bob Tarrant.

Îi dădu un ordin scurt şi animalul se aşeză imediat ca să-şi ascunte stăpânul care urma să-i explice ce are de făcut. Îşi întoarse apoi ochii vioi spre Linda şi, începând din clipa aceea, nu se mai dezlipi de ea.

*

* * *

Când ajunse în tabără, aceasta era goală. Domnul Tarrant insistă totuşi **s-**o însoţească. Se vedea bine că nu-i

plăcea **s-**o lase singură acolo.

— Eşti sigură că vrei să rămâi? o întrebă el.

— Absolut… şi apoi îl am pe Waldo.

Câinele dădu vesel din coadă.

— Aşa este. Când se înfurie, ar pune pe fugă pe oricine.

Îşi vârî mâinile în buzunare.

— Ştiu că nu-i chiar legal, adăugă el, întinzând o mână în care ţinea un minuscul revolver ce-i încăpea în palmă; i-l întinse Lindei. Este mic dar eficace. Ştii să te foloseşti de el?

Ea dădu negativ din cap.

— De modelul acesta, nu, dar…

— Funcţionează la fel ca şi celelalte… Cu ăsta şi cu Waldo alături, n-ai de ce să te mai temi.

Linda luă arma şi o deschise ca să verifice dacă e încărcată, apoi o închise având grijă ca percutorul să fie fixat pe un lăcaş gol.

— Mulţumesc.

— Încerc doar să te ajut. Noroc.

Îi făcu semn cu mâna şi urcă taluzul.

Cu un oftat adânc, Lind apuse pistolul în buzunarul de la blugi şi-i aruncă o privire câinelui. Aşezat în faţa ei, acesta o urmărea cu privirea lui inteligentă.

— Sper să ne distrăm bine amândoi, zise ea.

El dădu din coadă vesel şi, cu un zâmbet pe buze, ea îi făcu semn **s-**o urmeze.

*

* * *

Linda începuse să dragheze râul de mai puţin de o oră când sosi Louis. îl văzu coborând în fugă taluzul, **într-**un nor de cenuşă, înainte de a intra în râu fără să-i pese de haine. Ajuns lângă ea, cu un deget opri motorul.

— Eşti nebună? îi lansă el pe un ton acuzator. Să te întorci singură aici! Vrei să mori?

Cu pumnii strânşi pe coapse, ea aşteptă ca el să tacă înainte de a-i răspunde:

— Nu sunt singură.

— Ştiu. Bob Tarrant ţi-a împrumutat câinele lui. Mi-a spus.

— Mai am şi asta…

Îi arătă minusculul revolver.

— E mai bine decât nimic. Unde l-ai găsit?

Ea nu-i răspunse şi Louis oftă exasperat frecâ**ndu-**şi ceafa.

— Cu toate astea, îţi asumi nişte riscuri considerabile.

— Poate. Dar aşa trebuie.

— De ce?

— Chiar vrei să ştii?

Când el îi răspunse prin**tr-**un semn afirmativ din cap, ea porni spre mal.

— Vino. Aici o să îngheţăm.

Se aşeză pe iarbă şi câinele îşi puse capul în poala ei. În timp ce Louis îşi căuta şi el un loc alături, Linda mângâie cu un aer absent animalul înainte de a-i pune o întrebare, ca pentru a întârzia momentul confesiunii sale.

— Eşti într-adevăr profesor la universitate?

— De unde ai aflat?

— N-are importanţă.

— Ei bine, da, răspunse el după o scurtă ezitare.

— Unde?

El spuse numele unei universităţi puţin cunoscute.

— Este adevărat de asemenea că ai… că ai avut o copilărie nefericită?

— Mă întreb cine ţi-o fi putut spune toate astea.

Surprinsă de amărăciunea din glasul lui, Linda îl privi intrigată.

— Oricum, cred că tu n-ai nicio vină pentru asta. Nu ne putem alege părinţii.

El confirmă cu un semn din cap, cu buzele strânse. Mulţumită, Linda reluă:

— În legătură cu accidentul Melaniei… Noi… noi nu eram asigurate. Din vina mea. Am uitat să plătesc rata. Sau, cel puţin, aşa cred. Tatăl nostru tocmai murise şi nu-mi amintesc să fi primit vreo înştiinţare de plată. O să ne

pierdem ferma dacă nu facem rost de bani, de mulţi bani. În accident a murit un om şi familia lui a depus plângere. Şi apoi mai sunt şi onorariile avocatului… Aşa că atunci când am aflat că unchiul Roger ne-a lăsat moştenire concesiunea…

— V-aţi gândit să veniţi aici ca să vă îmbogăţiţi repede.

— Cu gândul că o să muncim de greu!

— Nu mai aveţi rude? Pe cineva care să vă poată ajuta?

— Nu.

Louis rămase tăcut.

— Este singura noastră speranţă, declară ea simplu, cu o voce încărcată de emoţie.

El continua **s-**o privească tăcut, dar ea nu-şi feri privirea. Inutil să se mai refugieze în spatele ostilităţii ei obişnuite. Louis era un prieten… poate chiar mai mult.

— Atunci la treabă! zise el ridicâ**ndu-**se brusc.

Ea făcu ochii mari.

— La treabă?

— În doi o să meargă mult mai repede.

După o clipă de ezitare, ea acceptă mâna pe care el i-o întindea.

*

* * *

După mai multe ore petrecute rând pe rând la sită şi la dragă, găsiră o cantitate considerabilă de aur.

— Eşti pe filonul bun aici, Linda, zise Louis pe un ton exaltat. Asta explică poate de ce…

Îşi lăsase fraza în suspensie dar ea înţelese ce vrusese să spună. Iată de ce voiau să te alunge de aici, cu siguranţă.

Linda continuă să cearnă din nou.

— După părerea ta, cam cât am găsit astăzi?

— Nu prea-mi dau seama. Cel puţin două sute de uncii.

Ea se opri din cernut şi ridică privirea, surprinsă.

— Doar atât? Dacă scotem atâta pe zi, asta

înseamnă…

Louis zâmbi.

— Pentru unii, asta ar însemna o avere.

Chipul Lindei se lumină o clipă, după care deveni din nou îngrijorat. Ele avea nevoie de mai mult!

— Va trebui să mai muncim vreo două săptămâni.

— Una va fi de ajuns.

Ea scutură din cap cu un aer hotărât.

— Ai şi tu dreptul la jumătate.

— După câte-mi amintesc, n-am semnat niciun contract.

— Nici nu era nevoie. Apreciez că aşa este corect.

— Eu nu vreau.

Linda se ridică pentru a-l privi direct în faţă.

— Fii serios! Banu-i ban. Doar n-o să refuzi.

— Spre deosebire de voi, eu n-am nevoie de bani.

— Eşti deja bogat?

— Cu salariul meu de profesor…

— Atunci?

El dădu din cap, gata să-i explice, dar dintr-odată lătrăturile lui Waldo în depărtare le atraseră atenţia. Animalul părea surprins, aproape speriat.

Câinele îşi petrecuse ziua dormind sau jucâ**ndu-**se pe mal adulmecând fiecare tufiş şi marcâ**ndu-**şi teritoriul… Când se îndepărtase? Nici Linda nici Louis nu remarcaseră. După ce prima clipă de stupoare trecu, alergară amândoi spre locul de unde se auzeau lătrăturile. De îndată ce ajunseră în spatele stâncilor şi copacilor ce ascundeau animalul, Louis se aşeză ca un scut în faţa Lindei pentru a o proteja de un eventual pericol, dar se opri brusc când văzu scena: câinele era singur şi privea fix ceva ce se afla pe pământ la baza talazului.

Surprinsă, Linda aruncă şi ea o privire peste umărul lui Louis. Cu blana zbârlită, cu botul adulmecând pământul, Waldo îşi mişca scandat labele din faţă, ca şi cum ar fi vrut să meargă şi nu putea. Era evident că se speriase, dar de ce?

Speriată şi Linda, îl prinse pe Louis de braţ şi îl urmă

când acesta înaintă.

— Calm, Waldo, calm, îi şoptea el câinelui încercând să-l potolească.

Reuşi să-l apuce de zgardă şi-l simţi tremurând din tot corpul.

— Waldo! îi strigă el din nou câinelui.

Linda făcu un pas alături, atrasă dintr-odată de o uşoară adâncitură săpată de Waldo.

Mai întâi nu văzu decât ceva albastru… apoi mâna descarnată. Cuprinsă de greaţă, nu putu totuşi să-şi întoarcă privirea, ca fascinată de grozăvia scenei. Dumnezeule! Chiar aici, atât de aproape de ea, pe jumătate înmormântat, era…

Waldo scheuna şi tremura. Cu un braţ în jurul câinelui ca să-l liniştească, Louis se întoarse spre Linda şi-i remarcă imediat paloarea. îi urmări privirea şi rămase o clipă încremenit. Nu mai văzuse niciun mort până acum… cel puţin nu **într-**o stare atât de îngrozitoare. Instinctiv, îl strânse mai tare pe animalul înspăimântat care-i linse mâna recunoscător.

Gata să leşine, Linda se simţi susţinută. Ridică privirea spre Loius şi citi pe chipul lui acelaşi sentiment de groază.

— Cred că… începu el.

Îi fu greu să continue. Simţea că i se uscase gâtul.

— Cred că ar trebui să plecăm.

Incapabilă să pronunţe un singur cuvânt, Linda încuviinţă doar din cap.

— Trebuie să mergem să-l căutăm pe Patrick, adăugă el.

cumplit coşmar al său devenise realitate. Apoi, după ce dădu câteva telefoane, se îndepărtă de birou, îşi puse centura port-revolver şi pălăria, după care îi ordonă lui Roland să-l urmeze.

— Linda rămâne aici, zise Louis. Inutil să se mai întoarcă acolo.

Patrick se opri. Gândul acesta nici nu-i trecuse prin minte.

— Ai dreptate. Domnişoară Conway…

— Vreau să vă însoţesc. Este… este pe terenul meu.

— N-o să fie prea frumos la vedere, zise Patrick. Şi deocamdată, n-avem nevoie de dumneata. O să-ţi iau mai târziu declaraţia.

Câinele gemu. Era epuizat. La fel ca şi Linda, ca şi Louis, de altfel. Acesta încercă **s-**o liniştească cu un zâmbet, dar în zadar.

— Am **s-**o duc pe Linda la pensiune. Vă ajung din urmă.

Patrick încuviinţă şi se urcă în celălalt jeep. Roland, ciudat de tăcut, se aşeză pe scaunul de alături. Încruntat, părea să se teamă de continuarea evenimentelor.

Când se aşeză şi ea în maşina lui Louis, Linda simţi la picioare sacul de voiaj în care se afla aurul. În graba lor, uitaseră să-l ascundă. Oricine ar fi putut să-l fure… oricine. La gândul acesta, îşi acoperi faţa cu mâinile.

Louis demară.

— Încearcă să uiţi, Linda.

— E greu. Dumnezeule! Când mă gândesc că a… că a fost acolo tot timpul, chiar dincolo de luminiş!

— Nu, nu te mia gândi. Îţi faci rău.

Coborî din jeep în faţa pensiunii.

— Aş putea să…? Trebuie să-i spun cuiva vestea?

— Nu. E mai bine să aşteptăm să vedem despre ce este vorba. Poate că-i un străin…

Se vedea bine că nu crede asta.

— Crezi că…

— Nu ştiu… Bun! Trebuie să plec.

Porni din nou motorul, după care i se adresă Lindei cu o voce mai blândă:

— Încearcă să te gândeşti la altceva, bine?

Ea era însă conştientă că nu-şi va putea alunga din minte imaginea aceea oribilă.

— Te întorci mai târziu? După…?

— Da, îţi promit.

Linda mângâie câinele care stătea lipit de ea, ca şi cum ar fi căutat o încurajare. Ea nu va spune nimănui. Nici

chiar, şi mai ales, Melaniei.

*

* * *

Louis îşi întoarse privirea, îngreţoşat. Cum să suporte o asemenea oroare? Un miros de putrefacţie atât de îngrozitor? Noroc că nu era obligat să sape chiar el…

Patrick şi Roland aşteptau alături de el în timp ce medicul legist îşi făcea treaba înainte de a încredinţa cadavrele poliţiştilor. Pentru că nu era doar unul, ci trei cadavre.

După un timp, legistul se apropie de ei în timp ce-şi scotea mănuşile de cauciuc.

— Vom şti mai multe după autopsie. Aveţi vreo idee despre identitatea victimelor?

Seriful dădu negativ din cap şi omul se îndepărtă oftând.

— O să mai iau legătura cu voi.

Patrick se îndepărtă şi el, urmat de cei doi adjuncţi. În privirea lui Roland se putea citi groaza.

Urcară până în luminiş fără să scoată niciunul vreo vorbă, dar, ajunşi la jeep, Patrick se opri.

— Prefer să rămân singur.

Privirea i se opri clipă asupra lui Roland, apoi urcă în maşină şi demară.

— Am să iau maşina Lindei, **s-**o duc la pensiune. Adineauri am uitat-o, zise Louis.

Roland, absent, dădu din cap, dar se vedea bine că mintea îi era aiurea, de parcă ar mai fi fost prizonierul coşmarului pe care tocmai îl trăise.

*

* * *

Istovit, Louis mergea prin întuneric, obsedat de acea imagine care-l va urmări multă vreme. Nici duşul pe care-l făcuse nu reuşise să-l învioreze… se săpunise de mai multe ori, încercând să şteargă urmele acestei zile îngrozitoare. Nu vrusese **s-**o vadă pe Linda mai devreme, nu se simţise în stare, dar acum simţea o nevoie imperioasă să-i vorbească.

Se înfioră din nou gândi**ndu-**se la ceea ce se întâmplase. După ce vestea se va răspândi **–** şi asta nu va întârzia să se întâmple **–** viaţa va deveni imposibilă pentru Patrick. Omul acesta mândru, că nu se lăsase doborât niciodată… Cum va suporta o asemenea încercare? Va supravieţui oare mândria lui?

De n**-**ar începe să decadă, la fel ca tatăl lui… De când se întorsese în locurile copilăriei sale, Louis se gândea foarte des la tatăl lui… la tinereţea acestuia… la visele şi aspiraţiile pe care cu siguranţă le nutrise… la ceea ce trebuia să fi aruncat în viaţa aceea de desfrâu. Doamne! Cât îl urâse şi dispreţuise… Şi mama lui? Cine era ea? în ce împrejurări îi dăduse naştere?

Revăzu în gând chipul tatălui său. Înalt, slab, cu faţa buhăită de alcool. Bea de parcă încerca să fugă de ceva… dar de ce?

Se gândi apoi la cei trei prospectori găsiţi morţi. Fără să**-**i cunoască, îi era milă de ei, de sfârşitul acesta oribil de care avuseseră parte.

Şi tatăl său? Oare moartea îi dădea dreptul la un pic de demnitate? Şi de unde ar fi putut veni acesta dacă nu de la fiul său?

Când sosise în oraş, Patrick îi arătase locul în care era înmormântat, în noul cimitir de la marginea oraşului. Mâine… foarte curând, în orice caz… se va duce la mormânt ca să se împace cu amintirea lui.

Pentru că avusese cu siguranţă motive ca să se poarte astfel. Alcoolismul nu era doar considerat ca o boală?

Ridică ochii înspre luna ce lumina cerul din negura timpurilor… martoră a nebuniilor şi biruinţelor omului. Fiind profesor de istorie, cunoştea toate aceste fapte în cele mai mici detalii.

De când se întorsese la Amador Springs, viaţa i se schimbase. După ce va pleca de aici, nu va mai fi niciodată acelaşi. Şi în adâncul sufletului, Louis era mulţumit de asta.

*

* * *

În timp ce se pregătea de culcare, Linda se privea în oglindă dar fără să se vadă… Imaginea lui Louis n-o părăsea nicio clipă. În ciuda oboselii, el venise să-i povestească totul.

— Trei, Linda… trei. Cei trei prospectori dispăruţi… cel puţin aşa zice Patrick. El îi cunoştea, eu nu.

— Ce experienţă teribilă pentru voi toţi…

— Mai ales pentru Patrick… iar mâine va fi şi mai rău.

— Nu pot să mă gândesc că tot timpul au fost acolo… corpurile… în timp ce noi… ce noi…

— Noroc că nu ştiaţi.

— Cine **s-**ar fi gândit că… Cine a putut să…?

El dădu din cap cu un aer întunecat înainte să plece.

Linda stinse lumina încercând să adoarmă… dar în zadar. De fiecare dată când închidea ochii, îi apărea imaginea mâinii aceleia descărnate.

Capitolul 14

Prefera să nu-i spună nimic Melaniei. Trebuia **s-**o protejeze cât mai mult cu putinţă. Dar vestea trebuia să se fi răspândit ca o dâră de praf de puşcă în tot orăşelul.

A doua zi dimineaţă, coborî la micul dejun, surprinseră o ceartă între Bob Tarrant şi Ethel Tarrant.

— Am **s-**o fac, declară Ethel pe un ton ferm. Nu voiam, dar acum m-am hotărât. Am să semnez acea petiţie… la fel ca toată lumea, cred.

— Nu-i drept! riposta soţul ei. Această doamnă Armbruster încearcă să ne facă doar necazuri. Noroc c-a plecat de aici.

— Trei morţi, Bob! Trei! Dacă ar fi fost măcar străini, dar nu… îi cunoşteam pe toţi.

— Nu chiar.

— Oricum, toţi prospectau prin zonă.

Bob vru să-i răspundă ceva dar tăcu văzâ**ndu-**le pe cele două surori, nemişcate în hol.

— A murit cineva?

— Sora dumitale nu ţi-a spus nimic? zise Ethel

Tarrant, încă iritată de altercaţia cu soţul ei.

Se întoarse spre Linda şi continuă:

— Doar erai acolo când au descoperit cadavrele… Şi Waldo a jucat un rol important… De ce nu ne-ai spus imediat?

Auzi**ndu-**şi numele, câinele dădu din coadă.

— Da, aşa este, recunoscu Linda; cel puţin pentru unul dintre ei, Waldo a avut un rol important.

Simţi privirea Melaniei aţintită asupra ei. Acest nou şoc o trezise oarecum. Trebuia să-i dea nişte explicaţii.

— E vorba despre prospectorii dispăruţi, preciză ea. I-am găsit… îngropaţi în concesiunea noastră.

— Pe terenul nostru?

— Da. De cealaltă parte a luminişului… după intrarea în mină.

Melanie o privi fix o clipă înainte să leşine. Linda scoase un ţipăt, repezi**ndu-**se spre ea în acelaşi timp cu Bob Tarrant. Apucară **s-**o prindă înainte să cadă.

— Vă rog să mă scuzaţi, murmură ea. Eu…

— Du-o în camera ei, Bob, zise proprietăreasa. În starea în care e, n-a suportat şocul. Este vina mea. N-ar fi trebuit să vorbesc aşa în faţa ei…

Se întoarse spre Melanie cu un aer matern.

— Ce-ai zice de-o ceaşcă bună de ceai?

Melanie nu protestă. Când Bob o luă în braţe, ea îşi puse capul pe umărul lui.

Linda îi privi urcând scara. Ce trebuia să facă acum? Să rămână singură ca că se poate gândi în linişte, sau să-şi însoţească sora…? Surioara ei conta atât de mult pentru ea, pe puterea ei…

Până la urmă se duse mă în salon.

*

* * *

Patrick se aplecă în faţă făcând să scârţâie scaunul. Îşi drese glasul şi începu să vorbească.

— Avem de făcut două lucruri: să organizăm o protecţie sigură a fetelor Conway şi să stabilim un portret robot al celor doi indivizi care le-au ameninţat. Am să cer

să ne fie trimis cineva din Sacramento în acest scop. Concesiunile celor trei prospectori se află chiar sub a lor. Cu toate câte li **s-**au întâmplat, eu nu cred că este o coincidenţă… şi, dacă aceia sunt ugigaşii, ei ştiu că fetele sunt singurele persoane care i-au văzut.

Louis încuviinţă. Şi el se gândise la asta în ajun. Tot acel aur pe care-l găsiseră explica multe lucruri… Filonul era râvnit şi de alţii.

De îndată ce se întoarse din vizita pe care i-o făcuse Lindei, îi împărtăşise îngrijorarea vechiului său prieten, neştiind cum va reacţiona acesta. După o zi atât de teribilă, îi mai rămăsese oare o scânteie de curaj? îl găsise însă transformat total, chipul lui exprima o hotărâre incontestabilă. Ca şi cum descoperirea celor trei cadavre îi trzise voinţa de a lupta…

— Cum să facem? îl întrebă Louis. Nu suntem decât trei…

— Crezi că putem să le convingem să rămână împreună?

— Trebuie să le cerem asta.

Şeriful se întoarse spre Roland.

— De ce eşti aşa de tăcut, Roland? Nu eşti de acord?

Livid la faţă, încruntat, Roland părea pierdut în gândurile lui şi Patrick trebui să repete întrebarea pentru ca să primească un răspuns grăbit:

— Ba da… ba da…

Patrick ridică telefonul.

— Am să sun la Sacramento. Louis, aş vrea ca tu să te duci să vorbeşti cu fetele. Trebuie neapărat să le faci să înţeleagă gravitatea situaţiei.

— Cred că am să reuşesc să le conving.

Louis se ridică. Roland părea să-l fixeze cu privirea, dar când porni, privirea acestuia nu-l mai urmări. Mintea lui Roland era aiurea.

*

* * *

Louis bătu la uşă şi Linda tresări.

— Hotărât lucru, n-am să reuşesc niciodată să apar

fără să te sperii, zise el schiţând un zâmbet.

De data asta însă, chiar dacă o surprinsese ca de obicei, ea era bucuroasă să-l vadă.

— Intră. Trebuie… trebuie să-ţi vorbesc.

El intră în încăpere.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu Melanie. Vreau **s-**o protejez.

Louis se aşeză pe canapeaua din faţa ei.

— Ah, da?

— Ştiu că o să ţi se pară o prostie, dar nu pot **s-**o las singură… şi nici nu pot **s-**o iau cu mine. Nu acum. Mai ales că acum…

— Unde ai de gând să te duci?

Privirea Lindei se lumină.

— La concesiune, fireşte.

Ştia şi ea că hotărârea aceasta era o prostie. Oamenii aceia uciseseră. De trei ori… poate de patru ori, cu unchiul lor. Dar nici nu se punea problema să renunţe atât de aproape de ţintă.

— Trebuia **s-**o fac, Louis. Tu ştii bine.

— Patrick vrea ca să fiţi amândouă supravegheate. îi bănuim pe cei doi bărbaţi care v-au ameninţat în prima zi… şi voi sunteţi singurele care i-aţi văzut. O să cheme un desenator care va face un prtret-robot după descrierile voastre.

— Tot ceea ce-mi amintesc este că amândoi erau înalţi şi bruneşi şi că unul dintre ei avea barbă. Nu cred că-i de ajuns pentru un portret-robot.

— Oricum, e mai bine decât nimic.

— Dar este o descriere mult prea vagă!

— Poate că Melanie îşi aminteşte mai multe.

— Ea nu…

— A reacţionat prost când a aflat ultimele veşti?

— Te miră?

Linda regretă imediat sarcasmul care răzbătea din vocea ei.

— Scuză-mă, n-am vrut să… Eu…

— Încearcă, te rog, să vorbeşti cu Melanie. Pentru

Patrick.

— Este în încurcătură, nu-i aşa?

— De fapt, a reacţionat mai degrabă bine.

— Bun, accept. Când trebuie să sosească desenatorul?

— Peste vreo două-trei ore. Depinde. Patrick a trebuit să cheme pe cineva din Sacramento.

Linda îşi coborî privirea spre mâinile ei împreunate. Trei ore… Până atunci, poate că-şi va pierde curajul de a se întoarce la concesiune.

— Linda! Gândeşte-te bine înainte să iei vreo hotărâre. Unul dintre noi va fi obligat să te însoţească, în timp ce celălalt va rămâne cu Melanie… Şi nu va mai rămâne decât o singură persoană care să facă ancheta.

— Dar aurul?

— O să rămână acolo şi după ce terminăm. Cu tot ceea ce ai găsit ieri, te descurci o vreme. Vorbeşte cu avocatul vostru. Întreabă-l ce părere are. Inutil să-şi rişti viaţa pentru atât de puţin.

Ea îşi mişcă buzele. Era atât de aproape să-şi realizeze visul! Cum să suporte acum să-l amâne? Dar de data asta erau implicate şi alte persoane… alte vieţi.

— De acord, n-am să mă duc. Nu imediat.

Faţa lui Louis se lumină de un zâmbet larg. Un zâmbet care-l transfigura. Orice urmă de tristeţe dispăruse din ochii lui. Melancolia i se transformase în căldură. Parcă nu mai era acelaşi om. Şi totuşi…

Cu răsuflarea tăiată, ea încercă să-şi ferească privirea, dar în zadar. El o fixa cu intensitate, surprins de capitularea ei atât de rapidă. Atitudinea ei dintr-odată rezonabilă nu făcea decât să-i sporească sentimentul pe care-l avea pentru ea… acest sentiment ce semăna atât de mult cu dragostea.

Uită deodată tot ce-l înconjura. Pereţii acoperiţi cu un tapet desuet, mobilierul din**tr-**o altă epocă, covoarele spălăcite de pe parchetul dat cu ceară… Totul parcă dispăruse. Buimăcit, nebun de fericire, n-o mai vedea decât pe ea.

În clipa aceea, Patrick apăru în pragul uşii. Conştient că întrerupsese o clipă magică, se opri brusc. Dar Ethel Tarrant rupse vraja. îl urmase pe Patrick imediat ce intrase acesta în pensiune.

— Oamenilor le e frică, Patrick. Trebuie să ţii seama de asta!

Vaja se rupse. Linda şi Louis se întoarseră spre cei doi nou-veniţi cu un aer stupefiat.

— Ştiu, Ethel! Nu sunt încă ramolit!

— Atunci… atunci, trebuie să faci ceva!

— Dacă măcar aş fi lăsat în pace! Las-o baltă, Ethel. Şi spune-le şi celorlalţi să mă lase-n pace… şi să încerce mai bine să coopereze puţin. Toată lumea vrea să lămurim acest mister, dar nimeni nu-mi răspunde la întrebări.

Ethel amuţi, surprinsă de acest acces de proastă dispoziţie.

Patrick le făcu semn lui Louis şi Lindei.

— Scuzaţi-mă că am năvălit aşa. Am trecut să vă spun că desenatorul va fi aici **într-**o jumătate de oră. Am reuşit să obţin o intervenţie rapidă.

Se adresă apoi Lindei:

— Crezi că ai să ne poţi ajuta?

— Nu-ţi pot promite nimic, Patrick. O să facem tot ce ne stă în putinţă, dar…

— Perfect.

Cu privirea aţintită asupra lor, Ethel Tarrant nu se mişcase din loc. Nu putu însă să tacă prea multă vreme.

— Sora dumitaie a comandat micul dejun, domnişoară Conway.

Privirea lui Patrick se învioră.

— Unde este?

— În pat, răspunse imediat Ethel. Moartă de frică.

Linda n-o putea lăsa pe Ethel să spună un asemenea lucru. Trebuia să-l liniştească pe Patrick.

— Nu. Nici vorbă. O să fie în stare să…

— A leşinat când a auzit vestea, mai zise Ethel.

Patrick o prinse de umeri şi o întoarse spre uşă.

— Haide! Haide! Trebuie să-i fie foame.

— Să-mi faci şi mie una ca asta! Fir-ar să fie! Drept cine te crezi, Patrick McHenry?

El zâmbi.

— Mă cred cel ce am fost întotdeauna, Ethel.

Linda se concentră pe chipul ce pierdea contur sub degetele experte ale desenatoarei.

— Nu… murmură ea cu părere de rău.

Femeia modifică schiţa alungind un pic nasul, dar Linda scutură din nou din cap. Se simţea atât de nefolositoare! Amintirile ei erau atât de vagi…

Desenatoarea continuă să o întrebe pentru a schiţa fruntea, ochii…

După vreo jumătate de oră, în încăpere domnea o atmosferă de frustrare. Incapabilă să aprecieze dacă portretele-robot erau cât de cât fidele, Linda se scuză.

— Îmi pare sincer rău. Nu pot să…

— Ai făcut tot ce-ai putut, zise Patrick. Nu putem să-ţi cerem mai mult.

Se întoarse către adintul său.

— O să le arătăm oamenilor aceste schiţe. Chiar dacă nu sunt perfect asemănătoare, ar putea să-i facă să-şi amintească şi să vorbească. Vrei să vii cu mine, Louis? Roland o să rămână cu domnişoarele astea. I-am zis să vină încoace.

— Aş vrea să vă însoţesc şi eu, interveni Linda. Pot să vă ajut. Chiar dacă-mi este greu să-i descriu pe acei bărbaţi, i-aş recunoaşte cu siguranţă dacă i-aş vedea… dacă din întâmplare dăm peste ei.

Melanie se îndepărtă şi Lindei i se strânse inima. Nici măcar nu se gândise şi la sora ei!

— Pot să rămân cu tine, dacă vrei, Melanie.

— Nu… du-te. Cu cât se va termina mai repede această poveste, cu atât vom putea să ne întoarcem mai curând acasă.

Cu faţa lipsită de orice expresie, ieşi din încăpere.

— Nu se simte bine, nu-i aşa? întrebă Patrick.

— Nu este nimic fizic, răspunse Linda. O urmăresc amintirile… amintiri pe care ar face mai bine să le uite, dar

care continuă **s-**o obsedeze… un pic din vina mea, un pic din**tr-**a ei… şi un pic din cauza a ceea ce se întâmplă în acest moment. Nimeni nu poate face nimic.

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi.

Câteva minute mai târziu, sosi şi Roland iar Linda, Louis şi Patrick plecare să cerceteze împrejurimile.

Capitolul 15

Melanie se trezi pe cuvertura din bumbac, cu trupul mângâiat de o adiere blândă ce pătrundea în încăpere prin fereastra deschisă. Cât timp dormise? Nu ştia, dar gândurile negre tot n-o părăsiseră. O lacrimă i se prelinse încet pe obraz.

Ce încurcătură! De ce să trăiască în asemenea condiţii? De altfel, cine i-ar regreta dispariţia? Nimeni, poate Linda… Dar poate că şi pentru ea ar fi o uşurare. Nu va mai trebui să-şi târască sora peste tot… Această soră mai mică atât de mofturoasă pentru care ea făcea atâtea sacrificii.

Linda nu avea nimic de-a face cu accidentul. Totul se întâmplase din cauza unui radio… a unui buton pe care ea vrusese să-l învârtească să audă mai bine. Şi maşina ei deviase pe banda de circulaţie din sens invers.

Un accident banal… în mod normal ar fi trebuit să redreseze repede maşina. Dar nu **s-**a întâmplat aşa… şi cineva a murit… Din vina ei. Din cauza acelui cântec afurisit.

Îşi ascunse faţa în pernă.

Cum să poată continua să trăiască cu această amintire? Omul acela murise nevinovat! Dacă ea ar fi…

Nu! Un val de proteste veni tocmai din adâncul sufletului ei. Nu trebuia să se mai gândească! Altfel va înnebuni!

Respiră adânc ca să se calmeze. Totul va fi bine. Aşa îi spunea

Linda… Dacă ar fi fost aici… Linda, care o proteja dintotdeauna… Linda fără de care ea n-ar fi nimic.

Se ridică uşor din pat. Dumnezeule! Ce **s-**ar face dacă ar pierde dragostea Lindei? Ar fi vrut să fugă să se

ascundă undeva, **într-**un loc unde să fie la adăpost de orice suferinţă.

Apoi dintr-odată se crispă, cu o singură ideea în minte. Toată viaţa ei, stătuse retrasă, îi lăsase pe alţii să acţioneze în locul ei. Nu venise oare momentul să ia şi ea în sfârşit o iniţiativă, oricât de neînsemnată ar fi?

Cu privirea aţintită asupra perdelelor umflate de adierea uşoară simţi cum îi renaşte speranţa. Pentru prima oară în viaţa ei, simţea nevoia să acţioneze singură.

*

* * *

Aşezată pe bancheta din spate a jeepului, Linda era pradă unor vii remuşcări. Ce căuta ea aici cu Louis şi Patrick, în loc să aibă grijă de sora ei… surioara ei atât de fragilă?

Prin fereastră deschisă, vântul îi răscolea părul. Străbăteau drumuri de ţară, de la o concesiune la alta, la kilometri depărtare de oraş… la kilometri depărtare de Melanie. Şi pe măsură ce trecea timpul, neliniştea ei creştea.

Când Louis se întoarse spre ea, Linda se strădui să schiţeze un zâmbet forţat.

— E ceva în neregulă, Linda?

— Îmi fac griji pentru Melanie.

— De ce?

— Nu ştiu. Am parcă o presimţire.

După câteva clipe de tăcere, Louis i se adresă lui Patrick:

— O să ne oprim curând ca să mâncăm de prânz, nu-i aşa?

— Dacă aşa vrei tu, fiule…

— Atunci, hai să facem acum o pauză.

Patrick îi privi pe amândoi înainte să încuviinţeze.

*

*[4]

La volanul maşinii, pe acest drum ce-i devenise atât de familiar, pe Melanie o năpădeau amintiri de coşmar.

4

Amintiri ce parcă o îndemnau să renunţe, **s-**o readucă pe acele nisipuri mişcătoare din care ea luase hotărârea cea bună. Dar trebuia să meargă până la capăt, pentru Linda… şi pentru ea însăşi.

*

* * *

Chiar în clipa când Roland Bams încerca să se furişeze în pensiune, Bob Tarrant ridică privirea. Patronul părea agitat.

— Unde ai fost, Roland? Am sunat la birou. Nimeni. Te-am căutat prin tot oraşul…

— Ce **s-**a întâmplat?

— Fata asta, Melanie Conway…

— Ce-a păţit?

— A plecat! Acum vreo jumătate de oră. Tocmai reparam rama unei ferestre de sus şi am văz**ut-**o plecând cu maşina.

Ajutorul de şerif se crispă.

— Şi n-ai făcut nimic ca **s-**o opreşti?

— Bineînţeles c-am făcut, dar ea nu m-a auzit urlând. Până să cobor, dispăruse.

— Ce crezi, încotro **s-**a dus?

— De unde vrei să ştiu? Poate că la concesiune. Sora ei se pare că vrea să exploreze acolo în continuare, cu orice preţ.

Roland porni imediat din loc.

— Parcă trebuia să aibă grijă de ea, nu? îi lansă Bob Tarrant.

Întrebarea lui rămase însă fără răspuns.

Melanie îşi croi drum printre tufişuri până la copacul noduros înainte să se oprească puţin ca să privească locul. Nu-l mai văzuse de la explozie. Privirea îi poposi pe iarba arsă, pe bucăţile de scândură risipite peste tot. Dar malul râurlui fusese curăţat.

Coborî talazul. Trebuia să pună în mişcare draga. O să reuşească, chiar dacă va trebui să-şi consume şi ultimele rezerve de energie. La urma urmei, ea era la originea tuturor acestor probleme. Era timpul să

contribuie şi ea în sfârşit la rezolvarea lor.

Şi dacă oamenii aceia vor veni…

Nu, imposibil. Dacă erau într-adevăr vinovaţi, trebuie să fi fost nebuni să apară tocmai acum.

Linda şi Louis găsiseră ieri atâta aur… Dacă măcar ar reuşi şi ea să extragă puţin din râu, n-ar mai avea acest sentiment de inutilitate…

Cu sufletul plin de mândrie, traversă puntea peste râu ca să se ducă să-şi caute pălăria pe care şi-o punea întotdeauna pentru a se feri de soare.

Deschise uşa cabinei, intră… şi simţi ţeava unui revolver lipită de pieptul său.

Pe măsură ce se apropia de pensiune, Linda era cuprinsă de îngrijorare. Se întâmplase ceva. Ştia!

Conştient de starea ei, Louis îşi trecu un braţ protector pe după umerii Lindei.

Bob Tarrant le ieşi în întâmpinare în hol, urmat de Ethel.

— Am fost foarte îngrijoraţi! exclamă patronul. Se simte bine.

Privi în spatele lor, uimit parcă de a nu vedea pe nimeni. Apoi îl privi din nou, nliniştit.

— Ea nu-i cu voi?

Lindei îi îngheţă sângele-n vene. Aşadar, presimţirea ei era justificată.

— Cine? întrebă Patrick.

— Cealaltă fată Conway… Melanie. A plecat acum vreo oră. Credeam că voi…

Îi aruncă o privire Lindei înainte să continue:

— …Scuză-mă. N-am vrut să…

Patrick nu-l lăsă să termine.

— Singură? Unde era Roland?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu! L-am căutat prin tot oraşul. A ajuns aici la zece minute după ce ea plecase. Apoi a pornit **s-**o caute.

— Nu **s-**a putut duce decât **într-**un singur loc, zise Louis…

Ajunsese deja la uşă, urmat de Linda şi Patrick.

După drumurile făcute dimineaţa, aproape că nu mai avea de loc benzină şi trebuiră să oprească să facă plinul.

Ca de obicei, Jason abia se mişca. Lindei îi venea să urle. Melanie era singură, poate era în pericol! Dacă i se întâmpla ceva…

Bătrânul Jason puse capacul la rezervor şi le propuse să le spele parbrizul. Louis refuză, dar bătrânul se aplecă pe fereastră ca să vadă mai bine hârtiile cu portretul-robot puse pe tabloul de bord.

— Îl căutaţi pe omul ăsta? întrebă el.

Louis porni motorul, nerăbdător să plece. Poate că Melanie era în mare pericol. Şi Roland plecase după ea…

— Da. L-ai văzut vreodată? îl întrebă el pe bătrân.

Omul scoase afară foile ca să le studieze mai bine.

— Da… Poate că i-am văzut chiar pe amândoi. Doi tipi solizi?

— Linda încuviinţă apropii**ndu-**se.

— Unde? întrebă Patrick.

— În spatele morii. Vorbeau cu Roland.

Linda simţi că-i îngheaţă iarăşi sângele-n vene.

— Eşti sigur, Jason?

— Ştii doar că sunt un bun fizionomist.

Cu o licărire de groază în ochi, Linda se întoarse spre cei doi însoţitori ai ei.

— Atunci…

— Să nu tragem concluzii pripite, interveni Patrick.

Împotriva oricărei evidenţe, el refuza să creadă în vinovăţia adjunctului său.

— Trebuie **s-**o găsim pe Melanie cât mai repede, zise Louis.

Fără să mai ezite o clipă, puse girofarul în funcţiune şi demară în trombă.

*

* * *

Imobilizată, legată cu mâinile la spate, Melanie se zbătea cu disperare. Sfoare îi tăia încheieturile şi pieptul, dar în ciuda durerii reuşise să se ridice în şezut.

Bărbaţii o abandonaseră la rădăcina unui copac de la

marginea concesiunii. De aici, le auzise înjurăturile şi zgomotele metalice. Acum îi vedea scotocind peste tot, aruncând tot ceea ce nu-i interesa, fără să le pese de pagubele pe care le făceau.

Melanie aproape că-şi ţinea respiraţia. Ce căutau oare?

Dumnezeule! Trebuia să plece de aici! încercă din toate puterile să se dezlege, dar după un timp renunţă. Nu va putea niciodată să se elibereze…

Îi privi din nou pe cei doi indivizi. Oare ce soartă îi pregăteau? Erau aceeaşi intruşi din prima zi… poate că ei erau ucigaşii… ucigaşii… Linda şi ea… Linda! Dacă ar putea să ajungă la timp!

Deodată, ei rămaseră nemişcaţi, apoi ridicară ochii spre taluz. Melani le urmări privirea… Roland Bams! El se apropia.

Inima Melaniei începu să bată mai repede. Dacă el era aici, atunci Patrick, Louis… şi Linda nu trebuie să fi fost prea departe.

Adjunctul îi aruncă o privire înalte de a începe să treacă puntea.

Surprinsă de curajul lui, ea observă reacţia celor doi bărbaţi. De ce nu făceau nimic ca să-l oprească? Se părea că apariţia lui Roland nu-i deranja deloc…

— Ia te uită! Ce surpriză! făcu bărbosul pe un ton ironic. Ai uitat ceva, serifule?

Fără să se oprească din mers, Roland arătă spre Melanie.

— Lăsaţi-mă **s**-o iau de-aici. N-o să vă facă necazuri.

— Şi de ce, mă rog, te-am lăsa? Pentru că ne-o ceri tu aşa de frumos?

— Pentru că nu vreau să am pe conştiinţă încă o crimă, atâta tot.

Bărbosul izbucni în râs.

— Unul în plus, unul în minus!

Roland îşi strânse pumnii.

— Nu ştiam nimic despre ceilalţi.

— Şi tu crezi că oamenii vor înghiţi gogoaşa asta? Ce

zici Frank?

Partenerul lui zâmbi.

— Nu. Mi se pare chiar că-mi amintesc că ne-a zis că avem mână liberă, că putem face ce vrem, că el o să ne acopere.

Melanie rămase u gura căscată. Era imposibil! Nu-i prea plăcea ei de Roland, dar cum să-şi imagineze că el ar fi putut fi implicat în asasinatele acelea?

— Nu v-am autorizat niciodată să ucideţi! Voiam doar să tulburaţi puţin liniştea publică… Atâta tot.

— Mda… dar noi avem un stil personal, replică Frank.

Prietenul lui izbucni **într-**un râs grosolan care aţâţă şi mai mult furia lui Roland.

— Am încercat să dau de voi mai devreme, ca să vă spun să părăsiţi zona.

— **Ţi-**e teamă că vorbim dacă vom fi arestaţi?

— Nu-i vorba de nicio arestare! Ştergeţi-o de-aici!

— În felul acesta tu vei pune mâna singur pe tot aurul?

— Care aur?

— Comoara care este ascunsă aici. Doar n-ai uitat?

— Dar nu există nicio comoară. V-am zis aşa ca să vă fac să rămâneţi.

— **Şi-**ar trebui să te credem? Eşti nemaipomenit, Bams, într-adevăr nemaipomenit. Vii aici ca o floare. Ne anunţi că ne-ai spus o minciună… şi noi ar trebui **s-**o ştergem ca nişte băieţi cuminţi ce suntem?

— Fir-ar să fie! Vă spun că nu-i nicio comoară ascunsă aici!

Bărbosul făcu un semn cu capul către Melanie.

— Ea o să ne spună.

— Nu ştie nimic.

— Vrei **s-**o păstrezi doar pentru tine?

— Tot ceea ce voiam era postul de şerif, fir-ar să fie!

Când cei doi bărbaţi izbucniră în râs, Roland începu să tremure.

— Lăsaţi-o să plece!

Frank îşi întoarse capul cu un aer dispreţuitor.

— Gata, ajunge! întinde-o de-aici, zise el.

— Nu plec fără ea.

Omul îl privi drept în faţă, cu o expresie ameninţătoare.

— Atunci **s-**ar putea să pleci de tot.

— Vrei să faci pe eroul, băiete? îl ironiză bărbosul.

Roland îi privi fix pe amândoi înainte de a-şi duce mâna la revolverul de la şold. Dar Frank, mai rapid decât el, îşi scoase deja pistolul din cămaşă, ca în prima zi… De data asta nu se mai mulţumi însă să-şi ameninţe adversarul.

Se auzi pocnetul şi Roland se prăbuşi la pământ. Când auzi urletul Melaniei, Frank alergă spre ea, ridică arma… dar, când fu gată să tragă, se opri brusc.

— Nu-i cazul să urli… N-am murit. N-am omorât niciodată vreun poliţist şi n-o să-ncep de astăzi. Pe unii asta îi înnebuneşte ca un roi de albine.

Tăcu o clipă, apoi continuă:

— Dar ţie, dimpotrivă, şi **s-**ar putea întâmpla aşa ceva. Dacă n-o să-mi răspunzi la întrebări.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti!

Bărbatul zâmbi.

— Atunci poate că va trebui să folosesc metode de convingere.

Se adresă acolitului său:

— Ia să vedem dacă putem să-i reîmprospătăm memoria domnişoarei ăsteia. Du-o la mină.

*

* * *

În semiîntunericul umed şi rece al minei, Melanie se îndepărtă de bărbosul care-o lovise.

— Spune-ne unde e! bombăni el.

Ridică o mână ameninţătoare, dar celălalt îl opri…

— Aşteaptă! Am o idee mai bună.

Se ghemui lângă Melanie, cu un zâmbet pe buze.

— O să te lăsăm un pic aici. Ca să te gândeşti. Dacă te hotărăşti să vorbeşti, te eliberăm. Altfel… altfel o să

prăbuşim toate pietrele astea peste tine. Frumos mormânt, ce zici? Liniştit… iar sora ta n-o să te găsească prea curând.

Melanie îşi înfrunse frica şi-i răspunse:

— Nu ştiu nimic! Nimeni nu ne-a vorbit despre o comoară ascunsă. Noi ştiam doar că unchiul nostru începuse să găsească aur.

Cel pe care-l chema Frank zise pe un ton prefăcut răbdător:

— Bine, bine! Dar dacă a adunat mai mult, cu siguranţă că l-a ascuns undeva!

— Dacă am fi ştiut despre asta, de ce n-am fi plecat imediat cu prada?

— Pentru că voiaţi mai mult.

El se ridică.

— Ajunge frumoaso. Am fost destul de drăguţi cu tine şi aşa.

Prinse cu o mână o grindă de sprijin, o scutură şi izbucni în râs când partenerul său fugi spre ieşire, speriat de ploaia de pietricele care se abăteau asupra lor.

— Gândeşte-te bine, fetiţo. De fapt, o să luăm şi lanterna cu noi… Noaptea e un sfetnic bun.

Melanie simţi că-i îngheaţă inima.

— Nu! Vă rog!

— Pe curând, îi zise el îndepărtâ**ndu-**se, luând şi lumina cu el.

*

* * *

Linda scoase un ţipăt de bucurie când văzu maşina lor parcată în luminişul de lângă concesiune. Dar mai exista şi al doilea jeep, al şerifului… Roland venise cu el.

De îndată ce maşina se opri, ea se repezi afară şi alergă spre râu. Louis însă o reţinu.

— Va trebui să aşteptăm ordinele lui Patrick.

Îi înţelegea nerăbdarea dar trebuia să fie prevăzători.

Patrick trecu printre tufişuri şi se lipi de pământ în vârful talazului. Ridică prudent capul ca să poată observa scena. Rămase nemişcat câteva minute interminabile. Ei

încordat. Apoi îşi lăsă iarăşi capul în jos.

— Ei? întrebă Linda, care era întinsă alături de el. O vezi pe Melanie? Este aici?

— Nu ştiu. Nu l-am văzut decât pe Roland. Căzut la pământ. Nu mişcă.

Dumnezeule! Dacă Roland era aici, mort poate, şi dacă Melanie plecase… atunci…

Patrick se mai uită o dată.

— **S-**a mişcat.

— Hai să-l întrebăm unde-i Melanie! exclamă Linda. Dacă a îndrăznit să ridice mâna asupra ei…

Louis încercă **s-**o liniştească.

— Nu asta-i soluţia. Poate că bărbaţii aceia sunt încă aici, şi nu trebuie **s-**o punem în pericol pe sora ta. Nu, nu trebuie să riscăm acest lucru.

— Dar…

Patrick n-o mai lăsă să continue. Cu o voce autoritară, preluă el controlul situaţiei.

— Rămâi aici, Linda. Tu, Louis, du-te spre dreapta… şi eu rămân pe stânga. În niciun caz să nu te arăţi.

Se îndepărtară amândoi fără zgomot.

Rămasă singură, Linda se întinse pe spate. Cu faţa spre imensitatea limpede a cerului, se lăsă în voia disperării, până la întoarcerea prietenilor săi. Louis se întoarse primul, abia trăgâ**ndu-**şi sufletul. Nu remarcase nimic. Patrick apăru şi el aproape imediat, gâfâind, şi se lăsă să cadă pe pământ lângă ei.

— I-am văzut pe amândoi. Nu ştiu dacă ei m-au văzut. Sunt la mină.

— Ce facem acum? întrebă Linda pe un ton tânguit.

— O să cerem ajutoare şi apoi vom încerca să le vorbim.

*

* * *

Ca un animal care adulmecase un miros străin, bărbosul ridică privirea, exact la timp ca să vadă un cap dispărând în spatele unei stânci.

— A venit cineva!

Partenerul lui, cu ochii aţintiţi în pământ, fuma o ţigară, sprijinit de peretele stâncos de lângă intrarea în mină.

Aruncă chiştocul şi se repezi înăuntru, urmat de bărbos.

Apoi se aplecă în faţă ca să arunce o privire afară.

— Cine era? întrebă el, încruntat. Celălalt adjunct?

— Nu. Era un tip mai bătrân.

— Şeriful?

S-ar putea.

Frank trase o înjurătură şi începură să se certe. Pentru prima oară, Melanie simţi încolţindu-i în adâncul sufletului o scânteie de optimism.

Dintr-odată, cu un gest brusc, Frank o ridică şi o trase până la intrarea în mină.

— Spune-le ceva! îi ordonă el pe un to tăios.

Ea deschise gura dar nu ieşi niciun sunet. Frank îi răsuci braţul.

— Hai, dă-i drumul!

— Linda!

Niciun răspuns… şi apoi, dintr-odată, auzi vocea surorii sale.

— Sunt aici, Melanie!

Lacrimi de bucurie îi umplură ochii Melaniei.

Bărbatul o aruncă în braţele partenerului său, apoi strigă:

— Lăsaţi-ne să plecăm, sau omorâm fata!

Patrick se gândi o clipă apoi răspunse:

— Daţi-i drumul. După aceea putem discuta… Cu cât aşteptaţi mai mult, cu atât situaţia vi se va agrava. Am cerut deja ajutoare.

Dacă vă predaţi acum… Dacă-i daţi drumul fără să-i faceţi vreun rău, o să scăpaţi mai ieftin.

Frank îl luă în zeflemea:

— Mă-ndoiesc.

— Aţi putea să scăpaţi cu viaţă.

— Pentru câtă vreme?

Acolitul lui tremura de frică.

— Ce-ar fi să-l ascultăm, Frank?

— Eşti nebun. Ei ştiu totul.

Melanie găsi curajul să intervină:

— Poate că n-au destule probe.

Amândoi se întoarseră spre ea. Dacă ar putea să le atragă atenţia… sau măcar să semene îndoiala în mintea lor…

— Eu şi cu sora mea n-am acum cu să-i ajutăm. Nu ştiam de corpurile înmormântate aici. Noi…

— Nu mai taci odată? Trebuie să mă gândesc!

— Ei bine, eu nu mă mai gândesc, declară prietenul lui. Tot ce vreau este să ies de-aici!

— Atunci, daţi-mi drumul. Voi vorbi eu cu ei. O să le spun că nu sunteţi voi pe care i-am văzut în prima zi.

— Taci din gură! urlă Frank.

Celălalt o obligă pe fată să se ridice.

— Eu plec! strigă el cu voce răguşită. Şi o iau cu mine!

Lumina puternică a după-amiezii o orbi pe Melanie. Bărbatul se folosea de ea ca de un scut, dar n-o ţinea prea strâns. Acum era momentul… Cu o mişcare bruscă, vru să se elibereze. El se împiedică şi căzură amândoi pe pământ cu un zgomot surd.

Văzâ**ndu-**i prăbuşi**ndu-**se, Linda se ridică din**tr-**un salt. Ce dacă va fi văzută de bandiţi! Trebuia **s-**o ajute pe Melanie.

Louis o prinse de braţ şi o lipi de pământ. Nu voia **s-**o lase să se mişte. Cu tot corpul încordat, el se aplecă în faţă şi o sărută repede înainte de a se lansa.

Nori de praf se ridicau în jurul lui. Celălalt individ, care rămăsese la intrarea în mină, scosese deja revolverul.

Patrick schiţă o mişcare. Arma lui străluci în soare. Ţinti… şi trase.

Bărbatul se răsuci pe loc şi se lovi de peretele stâncos înainte de a se îndrepta ţi**nându-**se cu mâna de umărul stâng. Printre degete apăruseră picături de sânge. Apoi o luă la fugă, urmat imediat de Patrick care coborî de pe taluz, apoi trecu râul.

Linda se întoarse spre Melanie şi Louis. Sora ei era încă la pământ, dar Louis se afla în faţa bărbosului care rămăsese ghemuit.

Fără ca măcar să se gândească să-şi scoată arma, Louis se aruncă asupra lui.

Începură să se lupte cu înverşunare şi Melanie, încă buimăcită de căzătură, încercă să se îndepărteze un pic, ajutată curând de Linda. Legăturile de la mâini se desfăcuseră şi braţul ei stâng atârna acum moale. Nu mai simţea nimic, nicio durere…

Apoi Linda se repezi să-l ajute pe Louis. Sări în spatele bărbosului şi îşi încleştă mâinile în părul lui murdar, după care începu să tragă cu putere. Acesta scoase un urlet şi încercă să se elibereze.

Louis profită de această diversiune şi îl lovi în abdomen până ce bărbosul căzu în genunchi şi apoi se prăbuşi la pământ.

O clipă mai târziu, apăru şi Patrick cu celălalt individ, cu mâinile legate la spate, cu jumătatea stângă a cămăşii înroşită de sângele care continua să i se prelingă de-a lungul braţului şi din**tr-**o rană de pe frunte.

Patrick îi aruncă o altă pereche de cătuşe lui Louis.

— Pune-i-le!

La puţin timp auziră zgomot de maşini, portiere trântite. Soseau ajutoarele… dar cam târziu.

Capitolul 16

Linda se plimba prin încăpere, nerăbdătoare. Louis ar fi trebuit să fie deja aici. Aseară îi promisese că va veni dis-de-dimineaţă.

Şchiopăta puţin, cu siguranţă din cauza vreunei lovituri la gleznă. îi era însă imposibil să-şi amintească de vreo lovitură oarecare. Se petrecuseră atâtea lucruri ieri…

O bântuiau încă imagini fugare: Melanie, asemeni unei păpuşi de cârpă în braţele banditului… Louis care alerga, în ciuda focurilor de revolver… ea însăşi în spinarea uriaşului. Dăduse frâu liber furiei, spaimei. Fără să stea pe gânduri… pentru a-l împiedica să-i facă rău lui Louis.

Oftă adânc. După sosirea ajutoarelor, Louis o cuprinsese în braţe şi-i murmurase că totul se sfârşise. Dar ei încă nu-i venea să creadă.

Privi revolverul pus pe comodă. îl scosese la îndemână ca să-l înapoieze lui Bob Tarrant. Nu mai avea nevoie de el acum că cei doi bandiţi erau la închisoare în Sacramento. Totul va reintra de acum în normal.

Valizele aşteptau pregătite în cameră. De îndată ce se va trezi şi Melanie, va începe să-i împacheteze lucrurile. Sora ei nu va avea putea **s-**o facă, mai ales cu braţul în ghips.

Auzi dintr-odată paşi pe coridor. Cu inima bătând puternic, se întoarse spre uşă.

Patrick, cu o expresie evidentă de tristeţe, amesteca încet în ceaşca de cafea. Louis sorbi şi el o gură înainte să pună ceaşca pe măsuţă, incapabil să-şi alunge îngrijorarea care pusese stăpânire pe el. Voia **s-**o vadă pe Linda, să-i vorbească, să se asigure că totul era în ordine. Dar cum să-şi lase prietenul **într-**o asemenea stare? Nu… nu putea să-l abandoneze.

Îşi drese glasul şi zise:

— Noroc că Roland n-a fost rănit serios.

Şeriful rămase tăcut.

— Nu-şi dădu seama ce face, Patrick. A fost depăşit de evenimente.

— Acum îl aperi?

— A încercat **s-**o ajute pe Melanie.

— Şi tu crezi că asta îl scuză de restul?

— N-am zis asta.

— Niciodată n-am să-l iert… niciodată, mă auzi?

Louis îi observă atent chipul. În ciuda expresiei hotărâte care i se întipărise pe faţă de ieri încoace, Patrick fusese profund rănit de trădarea lui Roland. Când el se hotăra să ajute pe cineva, o făcea până la capăt. Nu aştepta nimic în schimb… doar loialitate. Protejatul său însă îl dezamăgise.

— Nu merită, Patrick, zise Louis încercând să-l liniştească.

— Unii spuneau acelaşi lucru despre tine…

Era inutil să mai insiste… Avea dreptate.

— A mai avut ceva probleme?

Patrick încuviinţă din cap.

— Este de pe-aici?

— Nu. Din Nevada. Din Reno. Am… cunosc**ut-**o bine pe mama lui.

Îşi frecă bărbia… Faţa îndurerată îi trăda suferinţa din suflet. Se vedea bine că-i era greu să vorbească, mai ales lui Louis.

— Poate că… poate că Roland este fiul meu, murmură el în sfârşit.

Louis făcu ochii mari, neîncrezător.

— Nu… nu eşti sigur?

Patrick scutură din cap înainte să-i răspundă pe un ton posac:

— N-am aflat de existenţa lui decât abia anul trecut. Mama lui şi cu mine…

— N-ai nevoie să te justifici.

— Dar vreau! Pe vremea aceea, mă simţeam uneori singur… foarte singur.

— Louis nu voia să-l judece. Avea pentru Patrick o admiraţie fără limite pe care niciodată n-o va pune la îndoială. Trebuia să găsească ceva de spus, să-şi încurajeze prietenul.

— A dat dovadă de mult curaj încercând **s-**o ajute pe Melanie… Crezi că se va întoarce aici când lucrurile vor fi intrat în normal?

— Mă îndoiesc!

— **Ţi-**ar face plăcere să vină?

— Nu ştiu.

— Ai vrea să vorbesc eu cu el?

— Nu. Eu trebuie **s-**o fac. L-am văzut aseară când i-am luat declaraţia. Dar n-avea chef să discute… cel puţin aşa a zis el.

— Îl înţeleg.

Louis îi lua acum apărarea tânărului adjunct, numai de dragul lui Patrick.

Fără să mai spună o vorbă, şeriful se îndepărtă de masă.

— Bun, acum mă duc.

Privirea i se lumină dintr-odată.

— Transmite-le fetelor toată prietenia mea. Voi trece să le văd mai târziu. Nu pentru anchetă… asta poate să mai aştepte, ci doar pentru…

Nu-şi termină fraza.

— Poţi să ai încredere în mine, răspunse Louis.

— Ştiu, murmură Patrick, cu umbra unui zâmbet pe buze.

*

* * *

Melanie îşi înăbuşi un căscat şi intră în salon. În ciuda braţului pus în ghips şi a obrazului care o durea, evenimentele din ajun i se păruseră încă ireale.

— Bună dimineaţa, îi spuse Linda. Arăţi într-adevăr destul de rău…

— Ştiu… M-am văzut în oglindă!

— Te mai doare?

— Puţin.

Linda veni spre ea şchiopătând.

— Şi tu eşti rănită? Nu-i de mirare! Dacă te-ai fi văzut cu câtă înverşunare te-ai aruncat pe bărbatul acela!

— Melanie!

Aceasta se apropie de sora ei mai mare şi o cuprinse în braţe.

— Ai fost minunată.

— Vreau să-mi alung din minte toate acele imagini… să uit coşmarul.

Melanie căzu o clipă pe gânduri. Nu împărtăşea părerea surorii sale. Ieşise mai matură din această experienţă. Pentru prima oară în viaţa ei, se simţea la înălţimea numelui Conway. Rezistase ameninţărilor acelor bărbaţi, chiar şi în cele mai îngrozitoare clipe.

— La urma urmei, n-a fost chiar atât de groaznic.

Linda se îndepărtă ca să-i vadă mai bine faţa. Privirea surorii sale era luminată de o licărire neobişnuită,

dovadă a unei puteri nesăbuite.

— Poate că ai dreptate!

În cliapa aceea, Louis intră în încăpere. Cele două fete ridicară privirea spre el, cu un zâmbet pe buze. El le salută, după care o prinse pe Linda de talie şi o privi atent pe Melanie.

— Până la urmă, o să ţi se învineţească ochiul acela.

— Crezi?

— După părerea mea, este foarte posibil.

— Atunci, o să fie o premieră pentru mine.

I se adresă apoi Lindei:

— Tu te simţi bine?

— Da.

Rămaseră o clipă tăcuţi, apoi Louis se depărtă şi Linda, stânjenită, se prefăcu că îşi aranjează părul.

— Ce face Patrick? întrebă Melanie.

— Acum că misterul **s-**a limpezit, cred că va fi în ordine.

— Crezi că oamenii îl vor susţine din nou?

— Cu siguranţă.

— Şi Roland? întrebă Linda.

— După ultimele veşti, starea lui pare să se amelioreze. Va ieşi probabil din spital peste vreo două zile.

— Şi ce-o să facă după aceea? întrebă Melanie.

Louis ridică din umeri.

— Aş vrea să-i mulţumesc, adăugă ea.

— De ce? exclamă Linda, stupefiată.

— Pentru ajutorul lui.

Câtă naivitate! Hotărât lucru, Melanie nu se va schimba niciodată.

— Mă întreb care va fi reacţia doamnei Armbruster, continuă Melanie. Îmi… îmi pare sincer rău pentru ea. Este îngrozitor să-ţi pierzi tatăl. Dar ea a acţionat atât de odios. Sper că îşi va cere scuze faţă de Patrick.

— Nu mi-aş băga mâna-n foc, murmură Louis.

Fata izbucni **într-**un râs cristalin.

— Într-adevăr nu e stilul ei… Bun! Mă duc să văd ce ne-a pregătit doamna Tarrant pentru micul dejun. îi spun

că vii şi tu **într-**o clipă?

Linda dădu din cap şi Melanie se îndreptă spre uşă. Trecând prin faţa lui Louis, se opri îi aruncă o privire ştrengărească surorii sale, apoi se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

— În alte împrejurări, şi eu m-aş fi putut îndrăgosti de tine.

Ieşi apoi din încăpere, cu un aer radios.

De ce se amesteca ea? Acum, Linda se simţea stânjenită…

— Aş face mai bine **s-**o însoţesc. În caz că are nevoie de ajutor.

— Nu.

— Dar, Louis…

— Totul **s-**a schimbat, Linda. Melanie poate acum să se descurce singură. Trebuie lăsată să ia iniţiative, să-i dai timp să se maturizeze… Pun pariu că vei fi surprinsă de rezultate.

— Dar…

— Haide! Linişteşte-te.

— Sunt absolut liniştită.

— Oh, nu!… Dă-mi mâna.

— Poftim?

Dumnezeule! Ce se întâmpla? Totul se desfăşura atât de repede. Ea se simţea buimăcită, parcă plutea.

— Dă-mi mâna ta, Linda.

Ea se supuse şi el, luâ**ndu-**i mâna, îi puse palma pe pieptul lui. Când începu să vorbească, voce îi era răguşită.

— Cu toate aceste evenimente, ştiu că n-am avut prea mult timp pentru noi… Dar… simţi?

Ea ridică spre el o privire pierdută. Sub degetele ei, îi simţea inima bătând tare… foarte tare. Deodată, începu să tremure.

— Inima mea îţi aparţine Linda, declară el simplu.

Ea îşi ţinu răsuflarea. Se întâmplau prea multe lucruri dintr-odată… Simţea că ea nu mai era aceeaşi ca odinioară, atât de sigură de ea, de rolul pe care viaţa i-l rezervase. Acum, se îndoia de toate, în afară de dragostea

pentru sora ei… şi pentru acest bărbat.

— Te iubesc, Linda, murmură el. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Ce să-i răspundă? Spre deosebire de alte femei, ea nu-şi imaginase niciodată acest moment. Întotdeauna i se păruse atât de îndepărtat…

— Eu… n-aş fi crezut că…

Louis schiţă un zâmbet.

— Aşadar, răspunsul este „da”?

Ea dădu din cap cu un aer solemn.

Cu un gest tandru, ea îi prinse bărbia şi-i ridică faţa apoi îşi lipi buzele de ale ei **într-**un sărut de o infinită blândeţe, care se transformă curând **într-**unul de pasiune devoratoare. În clipa aceea, o iubea mai mult decât ar fi crezut că este cu putinţă.

Epilog

Melanie veni în încăperea în care Linda se schimba după ceremonie. Cu un zâmbet emoţionat pe buze, o ajută să-şi desefacă nasturii rochiei.

— Ce nuntă minunată, Linda! Erai splendidă! Şi Louis… Părea atât de mândru.

Linda radia de bucurie.

— Încă nu-mi vine să cred. Totul mi se pare ireal.

— Şi totuşi ai un inel pe deget… şi este de aur… din aurul pe care Louis l-a găsit el însuşi.

Linda mângâie inelul. Louis îl rugase pe un prieten să şlefuiască bijuteria şi să graveze două inimi înlănţuite.

— E frumos, nu-i aşa? murmură ea.

Melanie o cuprinse în braţe.

— Oh, da!

Linda o strânse cu putere la piept. Se simţea atât de apropiată de sora ei. nimic nu va putea să le despartă… niciodată. Ochii i se umplură de lacrimi şi era gata să plângă… sau să râdă. O năpădeau atâtea emoţii…

Melanie se desprinse, cu chipul tulburat, gata să izbucnească în plâns.

— O să-mi lipseşti, spuse Linda.

— Şi tu mie… Crezi că pot **s-**o fac mâine?

— Bineînţeles.

Câte schimbări în doar trei luni! De la sosirea lor în California, în căutare de bani… Acei bani de care aveau nevoie ca să salveze ferma… Pe vremea aceea, Melanie era atât de slăbită… Nicio lipă nu i-ar fi trecut prin minte că se va ocupa singură de achitarea datoriilor lor. Şi acum, se simţea în stare **s-**o facă. Trebuia să-şi dovedească asta.

— Bineînţeles, repetă Linda.

Aruncă o privire circulară prin încăpere. Rochia ei era de-acum pusă bine în şifonier, nimic nu mai rămăsese în dezordine.

— Bun! Trebuie să plec.

Întinse braţele spre sora ei.

— Să fii fericită, draga mea.

Melanie îimângâie părul.

— Nu crezi că mai degrabă eu ar trebui să-ţi spun asta?

— Atunci să ne-o spunem una alteia.

Se îmbrăţişară cu căldură înainte de a li se alătura celorlalţi invitaţi.

*

* * *

Louis izbucni în râs în timp ce-şi scotea boabele de orez din păr. Apoi o sărută îndelung pe Linda.

— Eşti fericită?

— La nebunie!

În zgomotul motorului, se îndepărtară de micul grup de prieteni adunaţi în uşa lui Patrick.

— Dar tu? întrebă Llinda câteva clipe mai târziu.

— Oh, da!

— Nu există nicio umbră de îndoială?

— Nu.

Îşi puse capul pe umărul lui.

— Cred că te-ai însurat pentru banii mei.

— Evident, ştii bine că nu te iubesc.

— Exact.

— Ce minunată complicitate! Linda se simţea atât de bine aici, la pieptul lui. Era copleşită de fericire…

Oftă adânc cu gândul la zilele ce vor urma, la cele câteva zile pe care şi le vor petrece **într-**un mic hotel de pe malul lacului Thaoe. Atunci se vor putea lăsa în voia sentimentelor lor de fericire, vor putea uitat totul pentru a nu se mai gândi decât la ei, se vor descoperi unul pe altul. Dar mai exista Melanie… Ce-o să se întâmple cu ea?

— După părerea ta, crezi că Melanie se va descurca mâine?

— Avocatul spune că da.

— Eşti sigur că, anul viitor, vrei să-ţi iet tot acel concediu pentru a pune ferma pe picioare?

— Bineînţeles. Doar aşa am promis.

— **S-**ar putea să te răzgândeşti. Este greu, să ştii.

— Ai cumva de gând să mă laşi pe mine să fac toată treaba?

Era limpede că ea adora felul lui de a o tachina.

— Nicidecum!

— Nici viaţa **într-**un campus universitar n-are nimic din**tr-**o distracţie. Poate că şi tu vei regreta.

Pentru o clipă, el se gândi la Myriam. La scrisoarea lui în care-i dădea explicaţii, ea îi răspunse prin**tr-**o carte poştală ilustrată, din Cipru: „Am o vacanţă de vis. Mă bucur pentru tine!” Aşa cum prevăzuse, ea nu avea niciun regret.

Îi mângâie uşor piciorul Lindei.

Prin oglinda retrovizoare, vedea Amador Spring îndepărtâ**ndu-**se. Venise aici din cauza unei scrisori… o scrisoare pe care la vremea aceea o blestemase. Dacă ar fi ştiut!

Linda remarcă bifurcaţia care ducea spre concesiune. Melanie şi cu ea veniseră aici ca să găsească aur… şi găsiseră. Dar mai aflaseră şi că unele sentimente, unele persoane, sunt mai valoroase decât orice metal preţios.

Îşi privi cu atenţie soţul. După un timp, el se întoarse spre ea.

— N-o să mai ajungem niciodată la Tahoe dacă vei continua să mă priveşti astfel.

— E cumva o ameninţare?

El coti pe un drum îngust pe care un gard viu de tufişuri îl ascundea de şoseaua principală şi opri motorul, după care se întoarse spre Linda.

— Nu te poţi abţine să mă provoci, nu-i aşa?

— Vrei într-adevăr să mă abţin?

— Nu.

Ea îi mângâie cu tandreţe părul.

— Atunci… şopti ea muşcâ**ndu-**i uşor lobul urechii.

Fără să mai aştepte alte îndemnuri, el o cuprinse în braţe şi dădu frâu liber pasiunii arzătoare.

Sfârşit

„CARTEA PRIN POŞTĂ” se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE”.

Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 01 – 223.63.07. sau C.P**. –** 41 – 129. Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 01 – 224.16.98.

*

* * *

*

*

* * *

Profund zguduiţi de cele întâmplate, se întoarseră în oraş, tăcuţi, cu sacul de voiaj pus la picioarele Lindei. Abia avuseseră timp să aşeze draga la locul ei şi să adune aurul găsit, după care se repeziră în jeepul lui Louis, abandonând şi de această dată maşina Lindei.

Louis nu folosise radioul de la bord, de teamă să nu fie interceptat de urechi indiscrete. Trebui să**-**i anunţe lui Patrick vestea prin viu**-**grai.

Bătrânul lui prieten închise ochii, răvăşit, ca şi cum cel mai